

LAPSUS

**Glasilo dijakov
Dvojezične
srednje šole
Lendava**

XIV. letnik,
14. številka,
maj 2020

**A lendvai
Kétnyelvű
Középiskola
diáklapja**

XIV. évfolyam,
14. szám,
2020. május

UVODNIK

Spoštovani!

Ko smo si ob polnoči zaželeli srečno 2020, nihče od nas ni razmišljal, da nam bo v prvi tretjini leta ta sreča obrnila hrbet in nas dala na preizkušnjo stoletja.

Človek je obnemel, svet se je sesul sam vase. V globeli nečimrne samozadostnosti in potrošniške miselnosti, tehnološke zasvojenosti, čustvene izpraznjenosti, materialne pohlepnosti, izobraženske kratkovidnosti in ideološke zaslepljenosti je človek pozabil nase – na svoj glas, pogled, dih, dotik, nasmeh, objem – na socialne stike. Nevede in nezavedajoč se je tako duhovno kot fizično osamil. In užival v tem. Potem pa se prihuljeno razbohoti virus in svet zajame pandemija ter pade v brezno kaosa. Zaslužena apokalipsa?

Tudi ta Lapsus je po svoje obstal, in sicer v sedanjosti brez preteklosti in le z upanjem v zdravo prihodnost. V njem so izdelki dijakov, nastali na temo **Moje življenje v času koronavirusa** in **Dan Zemlje**.

Po navadi želimo bralcem oziroma prelistovalcem šolskega glasila prijetne trenutke in užitke, zdaj pa prosimo, da bo le-to opomnik, česa si več ne želimo, ker nas je strah, čutimo se nemočne, nevedne, pa tudi zavajane.

Pa vseeno je to del našega življenja, ki ga moramo sprejeti, ga poskušati razumeti in z njim sobivati ter verjeti, da bo prihodnost drugačna, ker nas je sedanjost nekaj naučila, ker smo bogatejši za zgodovinsko izkušnjo, za katero upamo, da se ne bo več ponovila.

To branje oz. prelistavanje glasila naj bo spominsko v želji, da bodo septembra vrata šole zares na široko odprta vsem dijakom.

 Uredniški odbor

BEVEZETŐ

Kedves Olvasó!

Az idő gyorsan múlik, és már elöttetek a Lapsus legújabb száma, amely titokban a tanév végét jelzi. Az idei év, mint általában szokott, most is békésen indult. Év közben több érdekes rendezvényt és versenyt valósítottunk meg. Tervben volt még egy fontos esemény, az Erasmus+ program, melynek iskolánk lett volna a házigazdája. Sajnos, az utóbbira már nem kerülhetett sor, mivel 2020. március 16-án a koronavírus minden diákot saját otthonába száműzött. Az életünk egyik napról a másikra feje tetejére állt: meg kellett szoknunk a megváltozott körülményeket, az oktatás új formáját, a távoktatást. Ez azonban egyáltalán nem akadályozott minket a kreativitásunkban, éppen ellenkezőleg, így is nagyszerű alkotások születtek.

A Lapsusban megjelentetett írások és egyéb alkotások ezúttal két témakör köré sorakoznak: az egyik a korona-vírus járvány okozta helyzet, a másik pedig a Föld napja. Remélem, élvezni fogjátok az olvasást, és közben sikerül felidéznetek az iskolában, veletek és osztálytársaitokkal történt érdekes, szép vagy vicces eseményeket is.

 Škrban Kaja, a KKI diákközösségének elnöke

Anemari Jaklin Zdravec, 1. c

Letnik XIV.
XIV. évfolyam
szám 14.
szám
maj 2020
2020. május

**Glasilo dijakov
Dvojezične srednje
šole Lendava**

**A Lendvai Kétnyelvű
Középiskola diáklapja**

Naklada/ Példányszám:
200

Tisk/Nyomtatta:
DigiFot d. o. o.

Mentorji/Mentorok:
Borut Šantak
Lijana Hanc Krapeč
Elizabeta Tóth

Oblikovanje naslovnice in
postavitev/Borítótér:
Matej Nemec

Fotografije, risbe in slike
so prispevki dijakov in
avtorjev besedil, razen
posebej označenih.

A fényképek, rajzok és
egyéb képek a diákok és a
szerzők tulajdona, kivéve
a külön megjelölt
képeket.

Sliki na platnicah/
Borítóképek:
Nika Ferenc, 1. a
Zala Kostric, 4. a

Logotip, fotografije,
besedila, risbe in celoten
koncept so intelektualna
last DSS Lendava./Logó,
képek, szövegek, rajzok
és a koncepció a Lendvai
KKI szellemi tulajdona.

www.dssl.si

ADVANTAGES AND DISADVANTAGES OF HOMESCHOOLING

What is homeschooling? A simple question with a simpler answer. The Oxford dictionary defines homeschooling as, the practice of educating children at home, not in schools. Seems straightforward but there's more hidden behind that simple definition.

Choosing homeschooling as an educational option is not a decision a parent can make in a day. A lot of thought goes into deciding if it's worth it. Well is it? Every year more and more children are being enrolled as homeschooled and more than ever, parents are resigning from their everyday jobs to teach and educate their children. Why are parents choosing this over public school? Well a lot of parents say that the pros overweight the cons of homeschooling. To understand this new educational option, let's look at some of the advantages and disadvantages of homeschooling.

One of the more obvious pros of homeschooling is the flexibility of your schedule. As you're not attending school, you're not tied to a strict schedule. You decide when you are going to wake up, focus on your schoolwork or hang out with your family. This is a big deal-breaker in deciding homeschooling, for those parents who travel a lot. They can adjust their plans and the children can go on to get an education without having to worry about missing school. Another important advantage is customizing education for your child's needs. Different from school, where a teacher cannot entirely focus on one child and design a work plan that works just for them. Well that is where homeschooling comes in. A lot of parents whose children have learning disabilities choose this, as they can teach them at a pace that works for them.

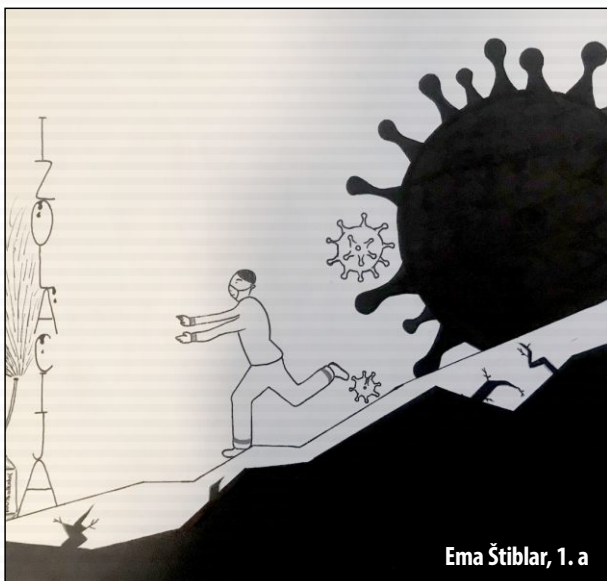
Different studies show that children who are

homeschooled have higher self-esteem and just better mental health in general. When you are surrounded by people your age all striving for the best, there is always a bit of peer pressure that occurs. Whether it's competing to be the best in class, or wanting to have nice clothes so you can fit in with your peers. Whether we like to admit it or not, school can get toxic, so getting an education where there are no peers around to judge you or poke fun at you is also a pro of homeschooling.

I think these are some of the main advantages of homeschooling, of course, there is always more topics to cover, but we also need to touch on the cons, as they are two sides to everything. One of the cons is motivation and with that time management. When children are in school, they are forced to learn for a given period. With homeschooling you have to motivate yourself to study and do the work. Time management is also tricky, as a lot of people are bad at it. They get up too late, start working on assignments too late and in the end everything piles up and all of a sudden they are overwhelmed with work.

I think the biggest disadvantage is the social aspect of it. Or how, a lot of the times children, don't have much of a social life. They are not in a classroom filled with kids their age, but rather they are learning by themselves or by adults. If a child is homeschooled from a young age, he never learns how to socialize with others, as he never had to learn that. They have no social skills. This causes loneliness, a lot of them have trouble making friends and fitting in. They are deprived of the chance to form a friendship. Another con is the lack of diversity. Your parent is your teacher and in some cases that may lead to parents forcing their own beliefs and opinions on the child. They are not exposed to diversity, as they are not surrounded by peers, that all may not have the same opinion or beliefs. This can cause a lack of social etiquette when meeting someone with different beliefs, as homeschooled children, often don't know how to react when it comes to diversity, as they lack basic social skills.

As I said earlier, a lot of parents decide whether this is the right fit for their child, based on a pro and con list of homeschooling. It's difficult to judge what's the right decision, but every parent knows their child the best and can choose the right educational option for them. Whether that's public or private school or homeschooling, it's up to them. So in the end, let's ask ourselves do the advantages outweigh the disadvantages or is it the opposite? There isn't a right or wrong answer as everyone has different beliefs. So let's not judge where a child is getting an education, because the main thing is that he's getting an education.

Ema Štiblar, 1. a

✍ Ema Štiblar, 1. a

CAMPFIRE SHORTS (STORIES)

NIGHT I

MORGAN: So, you wanna know how we met with Uncle Arthur, Jack? Well,... all right I'll tell you the story. If I remember it right it happened in the summer of '77 in the city of Valentine. I just arrived so I didn't know any of the locals there, which is why I went in to the nearest saloon and stayed the rest of the day there. It was beginning to get dark, when a new stranger came into the saloon to play poker, and, oh dear god, he was loaded with cash. He also didn't play badly, eventually he robbed all of his opponents, including me. He won at least 150\$. So this was the moment I decided to rob him. I went outside, got on my horse and rode after him. In the woods close to the town I saw his camp, so I went looking for him. And then the surprise came. We both drew our guns out at the same time and shouted: «Gimme all you have you dirty bastard!». We looked at each other for a second or two, after that we lowered our weapons and started talking. We found out that we are both fighting against the system, so we teamed up, and today, here we are.

JACK: Ugh,... basically you two met while...

MORGAN(interrupts):Yes, we met while robbing each other. But that's enough for today, you should go to sleep now.

NIGHT II

JACK: Uncle Morgan, will you continue the story you told me last night please?

MORGAN: Sure Jack, where did we leave off?

JACK: In that part, when you robbed uncle Arthur and he robbed you too.

MORGAN: All right, I remember now. So, me and Arthur started to run together, like a gang, you know, like the one we have now. Anyway, we decided to help others. We started robbing the rich and giving to the poor.

JACK: Like Robin Hood in that book which uncle Sam gave to me!

MORGAN: Probably, even though the one Robin I knew certainly wasn't helping folk, he was just a regular horse thief and got himself shot in a bar fight over a bottle of whiskey. Anyway, once when me and Arthur robbed in New Orleans, we encountered a young street boy, he pickpocketed Me, but I caught him. He was only fourteen years old, and had lost his mother and father too. That is why he was living in the street. With Arthur we decided to take care of him, so we took him with us. You know Jack, he was your father. But right now, I am very tired so I have to sleep, I will tell you more

tomorrow, good night.

NIGHT III

MORGAN: All right little Jack, let's continue with the story, shall we?

JACK: Sure uncle Morgan, what happened after you found my father?

MORGAN: Well, me and uncle Arthur taught your father how to fish, hunt, write and read. I still remember, when he was twenty years old, he went down fishing by the river. For the first time all by himself. Both me and uncle Arthur expected him to catch something huge. After a while he came back with a large bass in his hand, we were all proud of him. But two days later when we went into town, we found out that he bought the fish at the local market 'cause the butcher asked him if it was delicious.

JACK: So, the butcher got him busted? That's so funny, what did you do?

MORGAN: Well, we all laughed at him, and bought another fish for that day's dinner. Aren't you sleepy yet?

JACK: No uncle, continue please!

MORGAN: Well, I am pretty tired so I've got some z's to catch, but we will continue tomorrow, I promise. Good night Jack.

JACK: Good night uncle!

 Filip Franc Bažika, 1. a

KRALJICA KORONA

Leto 2020 bo naše, napovedi so bile jasne,
tri mesece zatem šlo je vse v tri krasne.
Začelo se na vzhodu, se poneslo na zahod.
Zdaj vsak želi si samo en prosti izhod.

Zdaj ostane nam še soba,
najbolj cenjena vrlina je lenoba.
Po TV-ju poslušamo strokovnjake,
prepametne politične veljake.

Korona nam najeda živce,
mnogi šli bi na eno pивce.
Gibanje je omejeno,
to še ne pomeni, da kaj manj pojemo.

Ni luči na koncu tunela,
kako dolgo trajala bo karantena?
S tem belimo si glave,
te glave trdoglave.

Zdaj se čaka na zdravilo.
Edino, kar imamo, je le milo.
Razkuževanje in varnostna razdalja,
to rešitev nam je zadnja.

Edino, kar še nam ostane,
je upanje v boljše čase.
Naj bo tega konec do poletja,
da namesto žalosti okna polna bodo cvetja.

 Luka Denša, 2. d

INTERVJU S KORONA- VIRUSOM

Pozdravljeni, jaz sem Aljaž Vuk in danes bom intervjuval koronavirus. Virus je prišel v Evropo pred 3 meseci.

Kdo vas je poslal v svet in kako?

Na ta svet so me spravili znanstveniki iz Kitajske. V velikem mestu Vuhan sem se širil in širil, da sem potem zaokrožil po celem svetu. Ustvarili so me, da bi zmanjšal število staroselcev, a jim je to spodletelo, ker so me podcenjevali.

Kako delujete na naše telo in kako hitro napredujete po telesu?

Imunski sistem izmučimo, da ne more delovati pravilno, potem prevzamemo telo, da včasih celo umrete. Mi se množimo vsak dan, zato ima človek nekje 14 dni časa, da se nam zoperstavi, potem pa napademo.

Koga napadete prej, starejše ali otroke?

Vse kaže na to, da imajo otroci od 5 do 9 let najmanj možnosti, da umrejo, starejši ko ste, slabše vam kaže.

Kako te lahko uničimo, da se več ne moreš širiti?

Nas se lahko rešite tako, da si vedno umivate roke, ne kašljajte v dlani, temveč v pregib komolca, ter da se ne družite z drugimi, da ostanete doma.

V čem ste drugačni od gripe?

Največ ljudi pove, da je gripa neka majhna bolezen, toda mi smo močnejši od gripe, še hitreje in učinkoviteje obremenimo telo, da umre, istočasno pa nimate zdravila, da bi se nas rešili.

Aljaž Vuk, 1. k

ZDRAVILO (GROZLJIVKA)

Vse dobre zgodbe se začnejo v velikem mestu, zato se bo ta odvijala na majhni posesti. Na tej posesti živita Ema in Danijel, dva zakonca, ki pri svojih 30 in nekaj letih želita dobiti otroka, a zaradi vnetja maternice to ni mogoče. Čeprav obstaja možnost za to, je malo verjetno, da se bo zgodilo.

Neke noči pa med kosilom zagledata zvezdni utrinek, ki se veča in pade v bližnji gozd. Odpravita se na mesto pristanka. Izkaže se, da je na Zemljo padel meteorit. Ta je napol odprt in ko se odpravita do njega, vidita, da je v njem majhen otrok. Tega otroka Ema in Danijel iz obupa vzgajata, saj ga razumeta kot dar in mu dasta ime Vid. Čez deset let se izkaže, da ima ta otrok veliko srečo, saj ima fotografski oziroma eidetski spomin ter veliko stopnjo inteligence, čeprav je star komaj 11 let. Do tega trenutka je bilo vse, razen meteorita, normalno. Neke noči pa ima Vid sanje, ki pa v njegovi sobi začno vse tresti in premikati, kot da nastaja potres, a samo v njegovi sobi. V sobo vstopita starša in ga zbudita. Takrat se ta potres ustavi, Vid pa pove, da je sanjal o strelu in o svojem umoru. Ko Vid zaspi, starša začne skrbeti, saj to ni nekaj pogostega. Naslednji dan se v šoli zgodi isto, in sicer potres, medtem ko pri uri zaspi. Ta potres je močnejši in na Vida podre celo omaro, a se ne poškoduje. Šolo zaprejo in ko za to izvesta starša, se spomnita, da Vida v življenju nista niti enkrat videla poškodovanega, bodisi z modrico ali da bi krvavel. Takrat posumita, da ima posebno moč ali kaj podobnega. Se pa še isti teden zgodi, da je v bolnišnico prišlo po pomoč več otrok in učiteljev iz te šole, saj so doživljali vsi enake simptome ... Vsi, razen Vida. To so bili vročina, kašelj, težave z dihanjem ter tudi primeri pljučnic. A to ni bila navadna gripa, to je bilo nekaj nevarnejšega. In vsak teden je bilo več primerov tega neznanega virusa, ki se je zdaj že razširil po svetu, okuženih je bilo na milijone.

Vsako noč pa so bili tudi večji potresi zaradi Vidovih sanj. Nekega večera je Vid hodil v spanju in nekaj pisal na papir. Danijel se je zbudil in vprašal Vida, kaj počne. Vid, ki je še bil v spancu, se je z bliskovito hitrostjo premaknil proti očetu in nato nazaj k papirju. Očetu je iz glave začela teči kri, nato se je prevrnil ter umrl. Vid ga je zabodel v glavo s pisalom in z očetovo krvjo dokončal napis na papirju. Truplo je skril v klet. Naslednji dan se je Vid zbudil in zastokal, da ga boli želodec. Ema ga je morala peljati k zdravniku, saj ni vedela, kje je Danijel. Pri zdravniku pa ga niso pustili iz bolnišnice, saj so izvedeli, da iz njega prihaja neko sevanje, ki prenaša virus na ljudi, ki Vidu niso pri srcu. Dajo ga v karanteno. Ko Vid ponori in pobije zdravstveno osebje. Vsem s pomočjo kirurškega noža prepreže vrat ter jih pusti, da izkrvavijo. Zbeži do matere in ji pove, da se morata odpeljati stran. Med tem ko tečeta do avta, Ema vidi kri in mrtve medicinske sestre v ordinaciji ter se zave, kaj se dogaja. Ko se peljeta čez reko, Vid zagleda zasedo policistov. Mati mu razloži, da je videla očetovo truplo ter medicinsko osebje in listek, na kateremu piše 'Prišel je odrešitelj'. Vid in njegova mati stopita iz avta in zaslišita strel policista.

Čez en teden na mizi Ema zagleda še en listek, a ta ima daljši napis – 'Vid je bil zdravilo za vaš svet, ki ga onesnažujete s prostodušnim življenjem'. Na koncu listka pa je bila pika, zapisana s krvjo.

Nejc Hozjan, 1. k

ZAČELO SE JE V PETEK TRINAJSTEGA

Brezskrbno življenje.
Potovanja, hedonizem.

Presenečenje za ves svet.
Umetno narejeno presenečenje?
Presenečenje matere narave?

Ni pomembno, kakšno je.
Med nami je.

Omejitev gibanja.
Razmislek.
Novi začetki.

Fran Žilavec, 1. a

KRIZA ZAJČKOV STARČKOV

Janez in Marija se sprehajata po cesti.

Veš kaj, Marija? Že dolgo
nisem videl Francja in Ane.
Kaj ko bi se mulo oglašila, ko
že ravno greva mimo?

Končno se
strinjaj s tabo,
pa tudi kakšen sok
bi mi prjeli.

Morda imaš
prav, ampak še
vedno lahko
pogledava.

Jojo, Janez, kaj pa če ju ni
doma. Poglej, kako lepo
vreme je, kaj če sta šla kam
na obisk.

Janez in Marija pozvonita in čakata.

Franc in Ana vsa začudena skočita ven.

Mislim, da ju ni
doma

Potem pa kar greva.
Pa četudi sva do sem
hodila uro in pol!

Janez! Marija! Kaj pa vidita počneta
tukaj? Mar ne vesta, da so obisk v
teh časih strogo prepovedani?

Jojo, Franc,
vsaj pozdravi
bi lahko.

Ampak res, kaj
vaju je prineslo
sem?

Kaj se pa vendar gresta?
Davno je, odkar je minil
pust.

S takim stvarmi res ni šale.
Koronavirus je ubil že mnogo
zajcev po svetu, zato sva se jaz in
Ana izolirala in vzele to zelo resno.
Vsak dan po radiu in televiziji
poročajo, koliko zajcev je že umrlo
zradi virusa, ne rečita, da nič ne
vesta o tem.

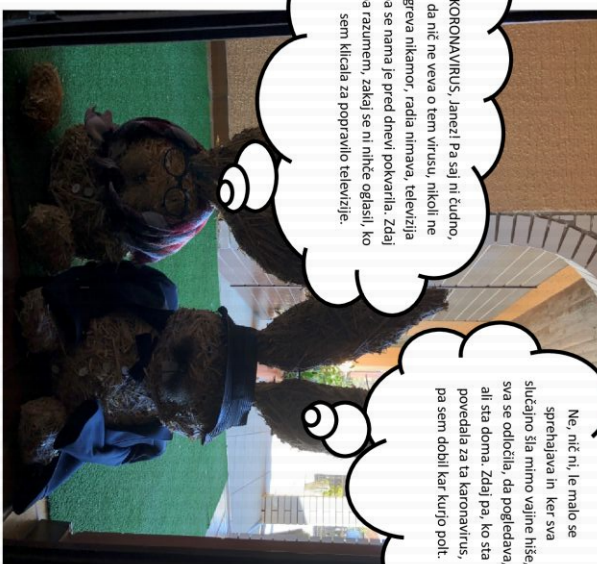
No, še vedno ne
vera, zakaj sta
prišla. Ali se je
zgodilo kaj
hudega?

Janez ima prav, kaj pa
se gresta s temi
maskami na obrazu?

KORONAVIRUS, Janez! Pa saj ni čudno,
da nič ne veva o tem virusu, nikoli ne
greva nikamor, radla nihava, televizija
pa se nana je pred dnevi pokvarila. Zdaj
pa razumem, zakaj se ni ničče oglašil, ko
sem klicala za popravilo televizije.

Ne, nič ni, le malo se
sprehajava in ker sva
slučajno šla mimo vajine hiše,
sva se odločila, da pogledava,
ali sta doma. Zdaj pa, ko sta
povedala za ta koronavirus,
pa sem dobil kar kurjo polt.

SLEDI SVOJIM ŠANJAM, ČETUDI SI MAČEK!

25-letni maček, ki dela doktorat, mag. Kimal nam pripoveduje o življenju v karanteni, koronavirusu, šolanju na daljavo, poroki in še marsičem.

Kakšno je življenje v karanteni?

Zaenkrat mi je zelo lepo, saj lahko preživljam čas s svojo družino in lastnikom, ampak je tudi malo dolgočasno, saj ni dovoljeno iti na sprehod ali v igralnico, pa tudi vse trgovine z igračami so zaprte, igranja s tistimi, ki mi jih je lastnik že kupil, pa sem se naveličal.

Ali menite, da država pretirava z ukrepi, kijih je do sedaj uvedla?

Po mojem mnenju so ukrepi, ki so bili do sedaj uvedeni, zelo pomembni, saj je virus zelo nevaren za naše lastnike, zato moramo narediti vse, kar je v naši moči, da ga čim prej ustavimo.

Trenutno delate doktorat iz medicine. Ali je to res?

Da, to je res, trenutno sem magister in se pripravljam za doktorat iz medicine na Mačji univerzi v Ljubljani.

Kako poteka šolanje na daljavo?

Vsa predavanja so prekinjena že od marca in tako bi naj bilo vsaj še dva meseca. Trenutno se udeležujem predavanj na spletu, kar mi je všeč, ampak kljub temu so boljša

predavanja v živo.
Pred kratkim ste se zaročili z Nikolito, kako se počutite kot zaročenec?

Ja, biti zaročenec je zelo dobro, počutim se bolj odraslega, razen tega je vse tako, kot je bilo.

Kdaj bo poroka?

Poroka bi morala biti 13. julija v Polanskem logu, vendar jo bomo verjetno morali prestaviti zaradi koronavirusa

Ali je res, da vas je vaša zaročenka prevarala z mačkom Murciom?

Te govorice niso resnične. Pravzaprav si je to maček Muricio samo izmislil, saj je bil ljubosumen na najno zvezo.

Nik Balažič, 1. C
Ilustracija: Nik Balažič

PRIMER COVID-19

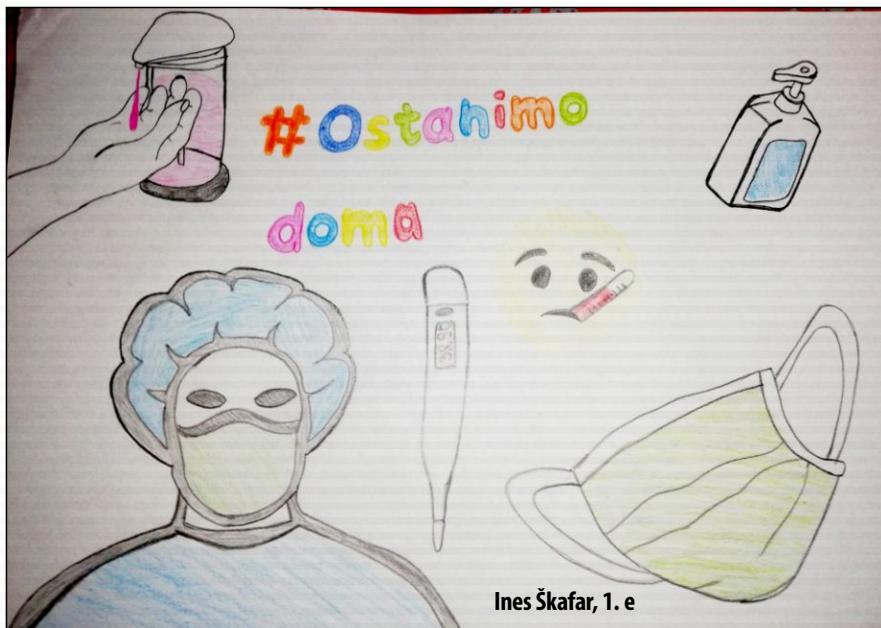
13. marca 2020 je agenta Johana poklical šef, da ima zanj primer, ki ga mora rešiti, povezan pa je s situacijo, ki se je zgodila pred nekaj meseci.

Johan je vstopil v šefovo pisarno. Tam ga je čakala tudi Mia, zdravnica iz bližnje bolnišnice. Šef Fred jima je predstavil primer COVID-19. Naslednji dan sta se Johan in Mia odpravila v njeno pisarno, kjer sta preučevala vse dokumente in dokaze. Vedno več ljudi je zbolelo za koronavirusom in vedno več jih je podleglo zaradi posledic.

Vse se je začelo na Kitajskem, kjer je virus nastal in pobil več tisoč ljudi. Da bi primer hitreje rešila, sta se odločila, da bosta odšla na Kitajsko. Pozno zvečer sta se odpravila na letališče, kjer ju je čakalo zasebno letalo. Ko sta prispela, ju je že čakal avto in v njem agent Cho.

Minevali so tedni, da so lahko pridobili trdne dokaze, ki so vodili do zelo nevarne tolpe iz sosednjega mesta. Zbrali so ekipo in se odpravili, da ulovijo tolpo. Seveda jim to ni uspelo in spet so bili na začetku. Minilo je spet par tednov, ko je agent Cho dobil anonimni klic. Bil je mlad fant Li, ki je imel informacije, kako uloviti tolpo. Zmenili so se, da se dobijo v bližnjem parku. Dobili so se na zmenjeni lokaciji in se odpravili do bližnje zapuščene tovarne, kjer je bil

skrivni laboratorij tolpe. Li je povedal, da je tu nastala bakterija korona, ki so jo ustvarili s pomočjo tolpe in vrhunskih zdravnikov. Povedal jim je tudi, da so bakterijo spustili na prosto v bližnjem nakupovalnem središču. Tam se je začela hitro prenašati s človeka na človeka. Svoje bližnje so zaščitili tako, da so zgradili bunkerje pod zemljo, v katerih bi lahko preživeli do pet let, ko bi bilo epidemije konec. Zaščitili so vse bližnje razen njegove sestre, ki je bila pogrešana, a je niso našli. Izdal je tudi, da imajo tam tudi zdravilo za ta virus, ki so ga hoteli prodati, da bi zaslužili več tisoč milijonov. Agent Johan ga je vprašal, zakaj jih želi izdati, in takrat je Li priznal, da je

KORONA

Korona, korona, 2020, korona, korona.
Korona, korona, čakaj, čakaj, ustavi se.
Korona, korona, na ulici povsod policija.
Korona, korona, dolgočasim se, a ne morem ven.
Korona, korona, v karanteni počasi minevajo mi dnevi.

Korona, korona, čakaj, čakaj, ustavi se.
Korona, korona, dolgočasim se, a ne morem ven.
Povsod kontrola je.

Korona, korona, zdaj poka rampampam, po celem svetu kaos je.

Obraz mi pokriva maska, izgledam kot vandal.
Greš v ambulanto, nadzor, sama strogost.
Maske, rokavice in razkužilo so najpopularnejše stvari.

Korona simptomi:
kašel, glavobol, vročina najbolj nagajajo ti ...
Enkrat tedensko v trgovino greš
In kaos je ... korona, grozni virus je.
#OSTANI DOMA, PROSIM TE!#

Rok Vida, 1. e

izvedel, da njegova sestra ni pogrešana, ampak jo je šef tolpe ugrabil in okužil z bakterijo, da bi izvedel, če je bakterija dovolj močna, da sesuje človekovo zdravje. Ker takrat še niso imeli učinkovitega zdravila, je Lijeva sestra umrla in zato se je odločil, da jih izda.

Zbrale so se vse patrulje in se odpravile do lokacije, kjer so aretirali tolpo. Člani tolpe so dobili dosmrtno kazen, razen Lija. Bolnišnicam so takoj posredovali zdravilo in ljudje so ozdraveli. Življenje se je počasi vračalo v normalno stanje.

Ines Škafar, 1. e

KARANTENA

Moje počutje je kot otroška risba. Izgleda kot velik nered črt in barv, ampak vsaka črta nekaj pomeni. Rdeča barva predstavlja jezo, ker ne morem biti z ljudmi, ki so mi pri srcu, predstavlja tudi jezo, ki jo občutim, ko slišim, da ljudje hodijo ven iz izolacije in se družijo v velikih skupinah. Zdi se mi sebično in neumno. Potem je tu še siva barva, ki mi predstavlja stabilnost in ima pomirjujoč učinek na rdečo bravo, kar mi da misliti, da bo se na koncu vse dobro izšlo.

Emina Horvat Ribo, 1. e

MIHEZ KEZDJÜNK A KARANTÉNBAN?

A kialakult helyzetben, amikor mindenki otthon van, sokat lehet beszélgetni a családdal, sőt a barátokkal telefonon vagy Skype-on keresztül is cseveghetünk. Ha szomorúak vagy kedvetlenek vagyunk, hívjuk fel a legjobb barátunkat! Mindenki tudja, hogy a barátunk vagy barátnőnk hangja felvidít bennünket, hiszen vele igazán mindig mindenről beszélhetünk.

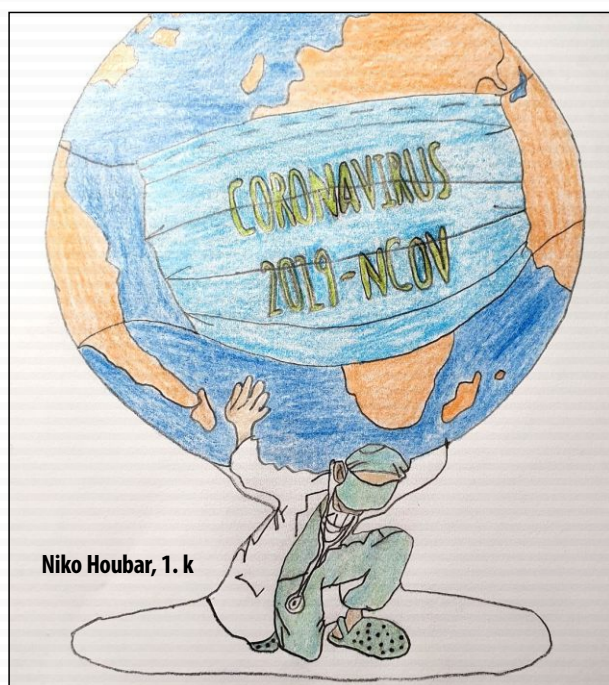
Hallgassunk mindenféle zenét! Készítsünk kedvenc lejátszási listát, amelyre akár táncolhatunk is! Biztosan eszünkbe jut, milyen jó volt gyerekkorunkban hülyéskedni, táncikálni.

Ebben a helyzetben bármit vásárolhatunk anélkül, hogy elmennénk otthonról. Nézzünk szét az interneten, és nézzünk be az általunk kedvelt online üzletekbe! De azért vigyázzunk a buktatókra, az internetes vásárlás veszélyes is lehet, a pénzünk nagyon gyorsan "eltűnhet".

Olvassunk! Még ha utálunk is olvasni, hiszen nem minden könyv unalmas. Olvashatunk különböző cikkeket, képregényeket, horrortörténeteket. Vagy színezzünk! A színezés valamennyiünket megnyugtat egy stresszes nap után.

Én ebben a mostani helyzetben szoktam tornázni is, hogy egy kicsit formába hozzam magamat a nyárra. Nagyon jót tesz egy 15-20 perces testedzés. Olyan gyakorlatokat szoktam végezni, amelyekkel egy adott területet erősítek (pl. láb, kar, fenék stb.). Esetemben a torna lazításképpen nagyon hatásos. Ezért ezt mindenkinek meleg szívvel ajánlom!

 Žoldoš Ema, 3. a

Niko Houbar, 1. k

**A BŐRÖM MÁR SÜLT.
ERŐS EZ A NAPSUGÁR.
VILÁGRA VIGYÁZZ!**

Rahela Robić, 2. a

A KORONAVÍRUS OKOZTA HELYZET ELŐNYEI ÉS HÁTRÁNYAI

A koronavírus-járvány miatt karanténba zárkozott a világ. Ennek a helyzetnek vannak jó és rossz következményei. Mivel már egy ideje itthon vagyunk, több időt tölthetünk a családdal. Az élet lelassult, sokkal nyugodtabb lett. Több időnk van magunkra. Amit nagyon jónak tartok, hogy most olyan dolgokra is szánhatunk az időnkéből, amire eddig nem tudtunk elég időt fordítani. Sőt, a hobbinkkal is tudunk foglalkozni.

A járvány miatt az iskola már 2020. március 16-tól zárva van. Az, hogy nem kell iskolába mennünk, nekem tetszik, hiszen reggelente tovább alhatok, és így nem annyira zűrös a napom és nyugodtabban folyhat az otthoni tanulás.

A karantén jót tesz a Földnek is. Mivel a szüleink közül is sokan otthon vannak, nem olyan gyakran ülünk az autóba és kevésbé szennyezzük a levegőt. Ritkábban megyünk üzletbe, csak akkor, amikor fontos a vásárlás. A tömegközlekedés sem működik. Sajnos sok minden más sem, amihez a mai elkényeztetett világunkban hozzá voltunk szokva.

De a vírus okozta járványnak rossz következményei is vannak. Ezek közé tartozik például az is, hogy nem láthatom a barátaimat, az osztálytársaimat, a tanárait. A tanári magyarázatok is sokat segíthetnének a tanulásban, de sajnos ezt egyelőre nehezebben tudjuk megvalósítani.

Jó lenne már életképes körülmények között tanulni, barátkozni, mozogni! Hiányzik a nagybetűs ISKOLA!

 Antolin Anja, 3. a

KAKO PREŽIVETI KORONAVIRUS DOMA, NE DA BI ZAPUSTILI HIŠO

(MOJE HUMORNO DOŽIVLJANJE)

V teh kritičnih časih, ko moramo ostati doma, si veliko ljudi predstavljaj karanteno kot hudo stvar. Ampak pravzaprav ni tako hudo, kot se zdi. Če imaš zadosti domišljije, je bivanje v karanteni (po domače na počitnicah) dokaj zabavno. Prav zato sem si izdelal listek, na katerega sem si napisal, kaj bom med karanteno počel.

Kot prvo stvar sem navedel naloge učiteljev, ker mislim, da to spada na prvo mesto. Ko sem opravil vse naloge, je pisalo pod 2. točko, naj jih pošljem učiteljem. Ko sem to končno opravil, je pisalo, da moram pod 3. točko pospraviti sobo. Prav ta točka se še ni izpolnila, mogoče se bo naslednji teden?! Sledila je 5. točka, aja, ne, 4. točka, ki sem jo pozabil navesti. Peta točka je bila: zabavaj se. 6. točka je bila: ponovi vse prejšnje točke, začni s prvo, in pomenilo je, juhuhu, da je to nov dan.

In potem doživiš tisti občutek, ko ti učitelj pošlje nalogo, da naj prepišeš 8 strani. Saj bo, samo skopiram ... potem pa mi zmanjka barve. V tistem trenutku sem mislil, da bom vrgel tiskalnik skozi okno. Peta točka, zabavaj se, se je nenadoma spremenila nazaj na: prepiši snov, dame in gospodje, mislil sem, da se mi bo utrgalo, ker 8 strani na dan pri enem predmetu ni malo. Dobro, včasih je bilo 4 strani, ampak v bistvu je preveč pisanja. Ko končaš s prepisovanjem, se veseliš počitka, a te čez tri ure zbudi budilka. Spet nov dan in to pomeni, glej no glej, nove strani za prepisati.

Počasi sem ugotavljal, da to niso počitnice, kot sem sprva mislil, ampak bolj mučilnice. Aja, vmes sem šel pomagat mami pri njenih opravkih okrog hiše. Potem se zbudim, nov dan, preden grem prepisovat snov, vidim, da mi je Republika Slovenija poslala sms, da je zadrževanje izven hiše omejeno na eno osebo v družini in to niti pod razno ni bilo super, ker to pomeni 18 ur 5 dni na teden dela za šolo. Ampak še sem tu ... no, med sobotami in nedeljami sem se končno lahko zabaval, igral (NOTRI), na PS4. Po navadi sem zvečer igral, čez dan pa sem s prijatelji. Prej sem omenil, da mi je zmanjkalo barve v tiskalniku. Zdaj imam barvo, sem mamo prepričal, da sva šla v vsaj 10 trgovin in končno so v eni, v trgovini Jager, imeli barvo. In tako se je moje bivanje v karanteni začelo izboljševati, s tem mislim na to, da imam več prostega časa: YES! Tako preživljam svoje dneve karantene ...

✍ Marcus Kramberger, 1. e

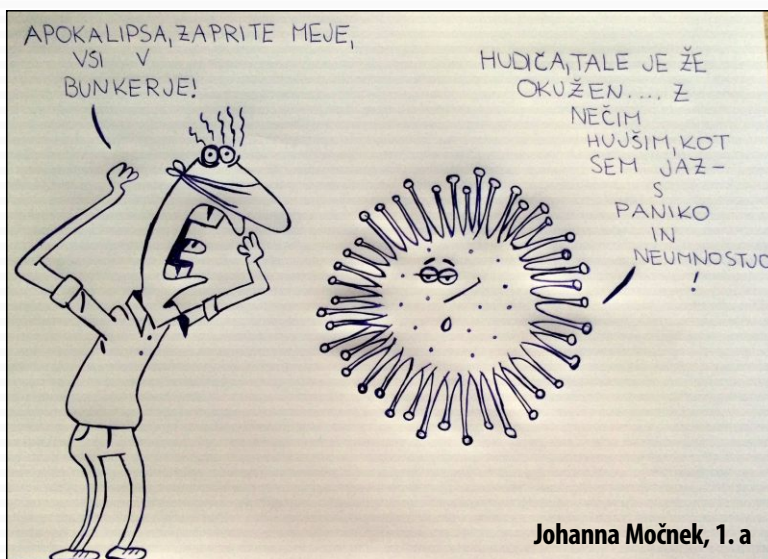
KARANTENA

Bil je deček, ki je bil zelo žalosten.
Njegovo počutje je bilo kot otroška risba,
ki je bila polna nereda: barv in črt.
Vse barve in črte so imele svoj pomen.

Rdeča barva mu je predstavljala jezo,
ker ni mogel biti z ljudmi, ki so mu pri srcu.
Siva barva mu je predstavljala obup in
žalost,
ker je mislil, da življenje ne bo nikoli več tako,
kot je bilo.

Potem pa je tu še rumena barva,
ki mu je predstavljala upanje in veselje.
Dalo mu je misliti in vedeti,
da bo na koncu vse v redu.

✍ Kaja Novak, 1. e

Johanna Močnek, 1. a

KORONAVIRUS

Kot strela z neba
priletel je nov problem –
in sapo vzel vsem ljudem.

Panika, stiska in strah so nastali,
tako bi se vsi radi zelo zavarovali,
zato karantena nas lepo rešuje,
da nam življenje obvaruje.

Nekateri se pravil ne držijo.
»To je le igra,« trdijo.

Virus se hitro širi med ljudmi,
če se pravil ne boš držal,
lahko ga dobiš ravno ti.

Kako se zaščitiš, kako se rešiš?

Najprej se počasi umiriš,
vzameš masko, razkužilo in rokavice
in tako zaustaviš vse bacile.

✍ Blaž Horvat, 1. k

MOJE RAZMIŠLJANJE O KORONAVIRUSU

Trenutno (29. 3. 2020) je v Sloveniji okuženih 730 ljudi, potrjenih je tudi 11 smrtnih žrtev. Pristojni so tudi napovedali prepoved zbiranja na javnih mestih, ampak to veliko ljudi krši. Ker je moto koronavirusa: »OSTANI DOMA«, bi se vsi morali tega držati, ampak na žalost veliko ljudi tega ne upošteva, zato pa se koronavirus hitro širi. Po mojem mnenju bi morala država hitreje ukrepati, takoj zapreti vse meje kot ZDA. Koronavirus je resna zadeva, ampak eni jo jemljejo za šalo.

Tudi šole in vrtci so se zaprli 16. 3. 2020. Pouk poteka na daljavo: dobiš nalogo, jo rešiš in oddaš. Takšen način učenja je dolgočasen, saj dobivamo pri enih predmetih dejansko več nalog kot v šoli, večina se tudi na ta pouk odziva katastrofalno, saj ne oddajajo nalog, ampak razumem to potezo ministrstva za šolstvo, saj po enem mesecu brez pouka v šoli ne bomo mogli vsega nadoknaditi.

Koronavirus je te dni najbolj prizadel domove za starejše občane. Največ okuženih je v osrednjeslovenski in jugovzhodni Sloveniji. Koronavirus je zelo prizadel naše sosede, Italijane, saj je tam s koronavirusom okuženih skoraj 87 tisoč ljudi, umrlo pa je že več kot 10.000. Podobno je tudi v Španiji, kjer je okuženih slabih 65 tisoč ljudi.

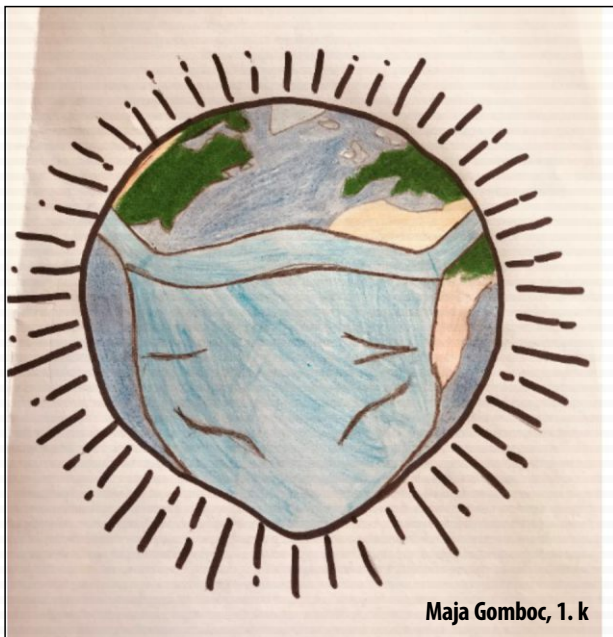
Koronavirus lahko ustavimo samo tako, da si redno umivamo ter razkužujemo roke, da se ne dotikamo svojega obraza, ostanemo doma, ohranjamo razdaljo med ljudmi ter da kašljamo v zgornji del rokava.

Trenutno najbolj trpijo delavci v bolnišnicah ter v zdravstvenih domovih, saj delajo cel čas in opravljajo teste. Medtem ko se je širjenje virusa na Kitajskem malo umirilo, se širi v Evropi, prišel je tudi v naše kraje. V mojem kraju še ni potrjene okužbe, ampak je potrjenih več okužb v bližnjih krajih.

Mediji so na začetku pretiravali s svojim poročanjem o koronavirusu, zato so ljudje dobesedno izropali trgovine. Vlada Republike Slovenije je sprejela tudi Odluk o začasni splošni prepovedi gibanja in zbiranja ljudi na javnih mestih in površinah v Republiki Sloveniji ter prepovedi gibanja izven občin, da bi čim več ljudi ostalo doma in bi tako pomagali, da se virus ne bi širil. Jaz upam, da se bo širjenje okužb čim prej končalo in upam, da se tudi sam ne bom okužil.

Po mojem mnenju se država trudi, saj pošilja tudi protikورونا pakete (paket z najnujnejšimi potrebščinami), ampak meje bi se morale zapreti, saj je veliko tujih državljanov, ki vozijo tovornjake in eni niti ne vedo, da so sami okuženi. Upam pa tudi, da se čim prej vrnemo v šolo, saj pogrešam prijatelje in tudi zato, da se ne bomo več učili na daljavo. Na Kitajskem je najhujše minilo, zato Kitajska sedaj pomaga evropskim državam, ki so jim nudile pomoč. Kitajska mi je všeč, saj niso egoistični in radi pomagajo drugim. Poslali so tudi 7 zdravnikov v Italijo. Upam pa tudi na to, da ne bo veliko smrtnih žrtev v Sloveniji in po svetu zaradi virusa. S koronavirusom se je okužilo tudi veliko znanih oseb, kot so: Paulo Dybala, britanska ministrica za zdravje, brazilski predsednik Jair Bolsonaro, Tom Hanks in njegova žena, igralka Rita Wilson ter vse več športnikov. Kot je Paulo Dybala poročal za italijanski nogometni časopis, je virus prebolel, ampak se je počutil zelo slabo, primanjkoval mu je tudi zrak in bolele so ga vse mišice. Tako, da vsi upoštevajte navodila ter ostanite doma!

 Niko Houbar, 1. k

Maja Gomboc, 1. k

MOJE IME JE KORONA

Moje ime je korona,
nastala sem na Kitajskem.

Podtaknjena ali ne,
smrtonosna sem ne glede na vse.

Trenutno glavna tema sem vsakdana,
in upam, da še bom za nekaj časa.
Od Kitajske pa do Švice in tudi Slovenije,
naredila sem paniko z vso to epidemijo.

Najprej se me nisi bal preveč,
sedaj ugotovil si, da to ni šala, niti hec.
Ker norčeval si se iz mene,
zdaj dobiš boš svoje trpljenje.

Stari ali mladi,
okuženi smo lahko vsi.
Zdaj zaprte vse kavarne tvoje so najljubše,
zato Slovenec vso kavo doma s svojimi popije.

 Tamara Gabor, 1. k

MAŠČEVANJE NARAVE

Pred davnimi časi je za sedmimi gorami in sedmimi vodami živel zli duh z imenom Koronavirus. Živel je v deželi, ki ji je vladal kralj Human. Kralj je bil zelo pohlepen vladar, dan in noč je razmišljal samo o tem, kako si bo kopičil bogastvo. Svojim podložnikom je ukazal, naj posekajo gozdove in požgejo vse grmovje in pašnike z namenom, da si pridobijo čim več rodovitne zemlje. Ukazal je tudi, naj na mestu gozdov zgradijo železnice, ceste, tovarne. Ljudstvu je to ugajalo, saj so tudi sami bolje zaživel. To je potekalo že več desetletij, ko so se nenadoma začele pojavljati naravne katastrofe. Plini iz tovarn in izpušni plini avtomobilov so zastrupili zrak, vse več je bilo tudi onesnaženih voda, ljudje so se utapljali v odpadkih. Velika neurja, poplave, potresi in požari so bili zadnje opozorilo narave. Sporočala je, naj se zamislijo nad svojimi dejanji.

Ljudje so končno ugotovili, da z njihovo deželo nekaj ni v redu in bo potrebno ukrepati, vendar je bilo prepozno. Narava je že naredila svoje, uporabila je svoje najmočnejše orožje, zlobnega duha Koronavirusa. Tako, kot so ljudje uničili naravo, je on uničil ljudi in vse, kar so ustvarili. Ni izbiral med starimi in mladimi, med revnimi in bogatimi. Seveda so ga najprej jemali kot nekaj nenevarnega, povsem običajnega. Ko pa je zli duh začel hitro razsajati in je okužil vedno več ljudi, so ugotovili, kako nevaren je v resnici. Ne glede na to, kako hudo je bilo, dokler se posamezniku ni nič pripetilo, so ga jemali kot veliko šalo. Obnašanje ljudi se je zelo hitro spremenilo, ko so ugotovili, da je celo smrtonosen. Tudi kralj je bil na začetku brezbrizen. Čeprav je umrlo že

veliko ljudi, ni ukrenil ničesar, dokler tudi sam ni zbolel. Zavedel se je, da bo narava uničila vse, kar si je nakopičil. Čez noč je sprejel stroge ukrepe, svojemu ljudstvu je omejil gibanje, preprečil je vsa druženja, odredil nošenje zaščitnih mask in rokavic. Misli je, da bo tako uspešno ukrotil zlobnega duha, vendar je bilo vse zaman.

Kralj je bil zelo obupan, dežela je bila opustošena, preživeli so bili revni in lačni. V svoji nemoči je kralj naredil odločilen korak. Razglasil je, da bo svoje kraljestvo zapustil tistemu, ki bo uspel ukrotiti Korona virus. Pogumni vitezi so prihajali iz celotne dežele, toda duh jih je z lahkoto pokončal.

Visoko v gorah je prebival pastir Mirko. Pasel je svojo drobnico, ko je zagledal mimoidočega viteza. Vprašal ga je, kam je namenjen in ta mu je povedal za kraljev razglas. Čez nekaj dni se je Mirko odločil, da bo tudi sam preizkusil svojo srečo. Osedlal je svojega edinega konja, se poslovil od drobnice in se napotil dogodivščinam naproti.

Preiskal je celo deželo, a duha ni nikjer našel. Že je skoraj obupal, ko se je pred njim pojavil Korona virus. Mirko ga je hotel ubiti, vendar ga je duh ustavil. Povedal mu je, da mu ne želi nič slabega, ker je celo življenje živel v sožitju z naravo. Mirko mu je ponudil, naj se preda. Povedal mu je tudi za kraljevo nagrado in mu obljubil, da bo z njim lepo ravnal, ko bo prevzel kraljestvo.

Pastir je do kralja pripeljal duha in mu povedal, zakaj je duh ubijal. Kralj se je duhu opravičil za svoje ravnanje in izpolnil svojo obljubo. Mirko je postal kralj, se poročil s princeso in vzpostavil sožitje z naravo. Koronavirus pa je izginil za vse večne čase.

Lara Lebar, 2. a

Stella
Pintarič,
4. g

O STRAHU

Strah me je. Zunaj. Zunaj so ljudje ... Bolni ljudje. Razbijajo po vratih. Bolnišnice se zapirajo. Nihče jim ne pomaga več ...

Strah me je. Očitam si. Ne morem pomagati. Ne zmorem več. Ne prenesem pritiska. Sosedje trkajo na vrata. Stari. Bolni so. Hrane več ni. Trgovine zaprte ... Na ulicah ... nikogar. Kaj naj storim? Odprem? Čakam, da umrejo?

Prihaja apokalipsa. Zombi apokalipsa. Zdravi se skrivamo. Ne smemo ven. Oni ... Oni bolni. Oni, ki jim ni pomoči. Oni so zunaj.

Ne zmorem več. Sama sem. 7 mesecev. Sama. Ni prijatelj. Jaz. Moje misli ... Propadam. Depresija. Ne zmorem.

Država? Obupala. Dvignili so roke. Ni cepiv. Ni bolnišnic. Ni plač ... revščina. Vojna. Tiha vojna. Ulice polne smeti. Skozi okno jih mečejo. Sosedje ... Ni jih.

Hoteli. Polni bolnih ljudi. Umirajo. Grobov i... ni jih več. Ob cesti ... pepel. Grobovi, ni jih več!

Ta teža. Ne morem več. Ne zdržim več. Smrt. Nevarnost. Samota. Mučni kriki ... Ne zmorem več...

Vrvica? Ne. Mučna smrt? Ne. Vrvica. Vozel...

Pismo. Hvala ... Virus. Ne jaz. Virus.

Tema. Tema? Tema.

Konec.

Rahela Robič, 2. a

KORONA ...

Korona, korona, korona, res si prava nadloga. Naravna ali umetna, še vedno si nadloga.

Šole, vrtci, pekarnice in frizerji, vse zaradi tebe takoj so zaprli.

Zunaj tišina.

Po svetu gospodarska kriza. Če človeka srečam, pravi čudež doživljam.

Tine Sobočan, 2. a

TROPFEN DER HOFFNUNG

Hallo Freunde, ich möchte euch meine Geschichte erzählen. Ich heiße „Pflanzl“ und ich bin eine Topfpflanze. Nun fangen wir am Anfang an. Da war ich überhaupt keine Pflanze. Ich war ein Wassertropfen. Ich muss euch sagen, das war ein schweres Leben. Ständiger Kampf mit meinen Geschwistern ums Überleben. Ich war eine der Glücklichen, gelang am 9.12.2019 auf die Erde. Es war so schön. Die Sonne. Es war warm. Ich sah einen Regenbogen. Was für Farben! Diesen Tag werde ich nie vergessen.

Dann traf ich auf einen Samen. Er bat mich um Hilfe. Ich half ihm. Dabei fühlte ich mich so komisch, war nicht mehr dieselbe. Irgend-wie war ich größer. Mein Blick in den Spiegel zeigte deutlich: Ich war jetzt eine Pflanze. Ich weinte und weinte, war unendlich traurig. Ich fühlte mich hässlich. Ich war hässlich in meinen Augen. Ich ging spazieren. Ich habe viel nachgedacht. Ich wollte nicht mehr leben, habe nicht verstanden, wie aus einem so schönen, glasklaren Tropfen wie mir eine so hässliche Kreatur entstand. Ich wollte mir das Leben nehmen, einfach von der Bildfläche verschwin-den!

Dann sah ich eine weitere Pflanze. Ein männliches Exemplar, hieß Töpfer. Er war so schön, obwohl er eine Pflanze war! Ich verliebte mich. Es war Liebe auf dem ersten Blick. Ich dachte, dass ich träume. Aber es war kein Traum, es war so ein schönes Gefühl.

Er sprach mich an und fragte: „Na du, hast du dich verirrt, kann ich dir helfen?“ Ich konnte nichts sagen. Er fand mich schön und das hat mich so glücklich gemacht.

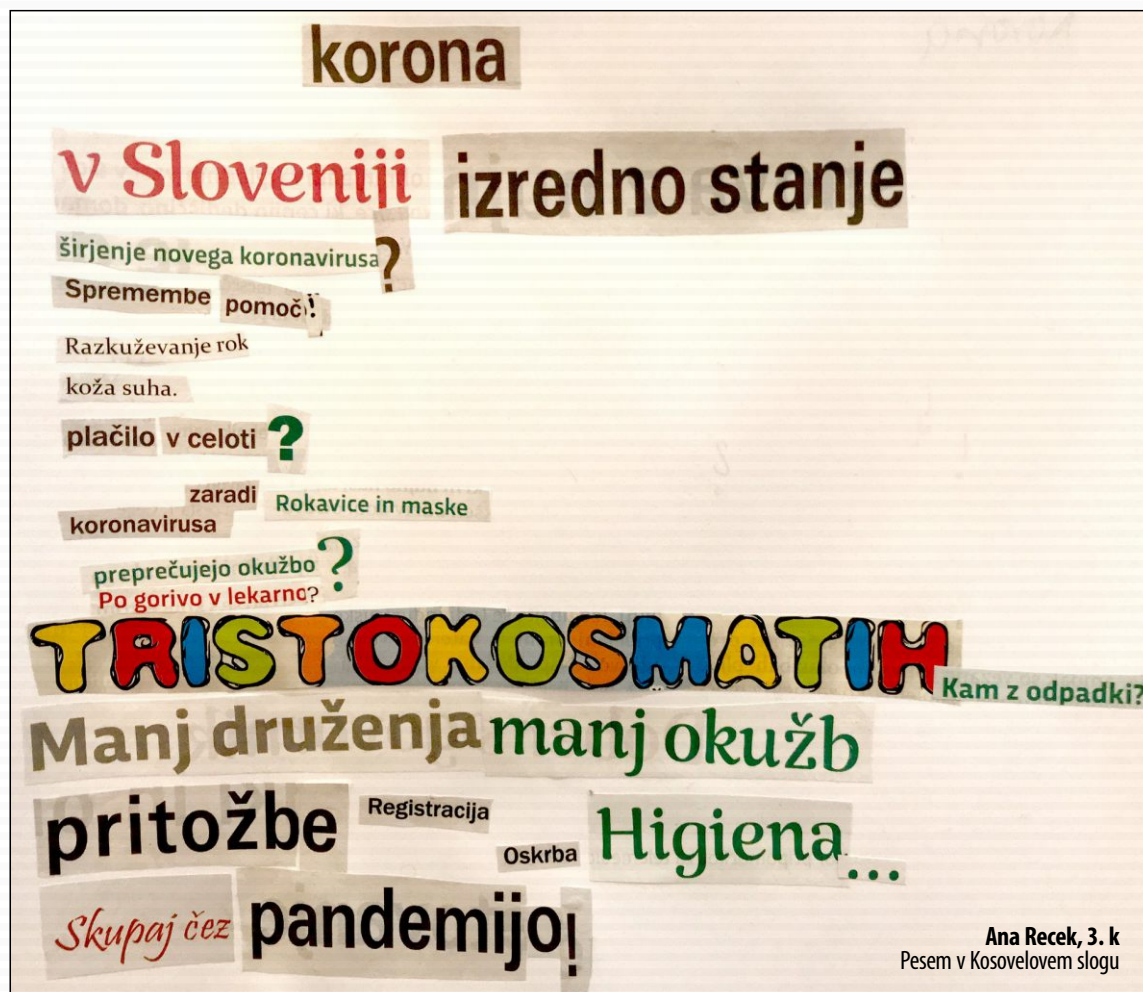
Ich sagte: „Oh hey, ich bin neu hier“ und lächelte.

Er sagte, dass es ihn sehr freut, jemandem, einer verwandten Seele zu begegnen, denn er war allein. Wir unterhielten uns lange und viel. Nach langer Zeit hat es mir so gutgetan.

Nach ein paar Tagen sagte ich ihm, wie ich mich fühlte. Er nahm mich in den Arm. Er sagte nur: „Ich kann dich verstehen, ich finde dich wirklich schön und ich glaube ich fühle etwas mehr als Freundschaft“.

Ich war so glücklich, dass er mich nicht verstieß. Ich fühlte mich geliebt. Ich war glücklich mit mir selbst. Wir wurden ein Paar. Aber das, was ich euch mitteilen wollte ist, dass sich niemand immer in seinem Körper wohl fühlt, aber es gibt immer jemanden, der dich so liebt wie du bist. Und man darf nie daran zweifeln.

✍ Doris Koša, 2. a

TÁVOKTATÁSBAN

A hétköznapijaink egyik napról a másikra gyökeresen megváltoztak. Az otthonlét mindenkire más hatással van és mindenkiből mást vált ki. Saját magam úgy érzem, hogy az első néhány hét könnyebben ment, mint az utóbbiak. Amúgy ez a hetedik hetem itthon. Nem panaszkodom, sőt, nagyon élvezem. Picit sem hiányzik semmi.

Az első három hétben még korán keltem. Vártam az feladatokat, a tanárok által küldött anyagot, amivel 11 óráig foglalkoztam, majd kimentem az udvarra a kutyámhoz és vele játszottam, amíg anyukám haza nem ért a munkából. Ezt követően folytattam a tanulást. Általában 17 óráig mindennel végeztem, így aztán ismét ki tudtam menni a kutyámhoz. Jól járt, mert sok mindent megtanult ebben a három hétben. A negyedik héten már kezdtem unni a monoton napokat. Napi szinten alig vártam, hogy a tanáraink küldjék feladatokat, amelyeket próbáltam minél előbb megoldani. Az ötödik héten aztán már kezdtem unni az egészet. Semmihez sem volt kedvem. Sokáig aludtam, és csak akkor keltem fel korán, amikor tudásfelmérőt írtunk. Ebből kifolyólag sok nehézségem akadt pl. fizikánál, ahol rengeteg új anyagot vettünk. Magamnak kellett rájönnöm, mit hogyan kell kiszámítani, pedig ez már előtte az iskolában is többször gondot jelentett.

Az otthonlétről összességében nézve elmondhatom, hogy így most sokkal több időm van, nemcsak az iskolára, hanem magamra és a családomra is. Előtte, mire hazaértem az iskolából, már késő volt, és szinte semmire sem volt időm. Általában leültem az asztal mögé és tanultam. Most viszont azonnal megtanulom a tananyagot. A tanultak kb. 60%-a megmarad a fejemben, a többit meg ismétléssel jegyzem meg. Kevesebb stressz ér és nem is idegeskedem olyan sokat. Bizom benne, hogy a kezdeti tanulási kedvem is hamarosan visszatér, és ugyanolyan lelkes leszek, mint az elején. Ezért aztán, ha így is működik az oktatás, akkor remélem, soha többé nem kell visszamennem az iskolába.

✍ Kocon Petra, 2. d

POUK NA DALJAVO

Pouk na daljavo je drugačen, a zanimiv. Najprej naredim vse naloge, nato popoldan oziroma zvečer gledam televizijske serije, filme, poslušam tudi glasbo in preživljam čas z družino. Naloge imamo razdeljene ustrezno, torej ni nič neizvedljivega. Včasih pa nastopi tudi dolgčas, a ni nič hudega.

✍ Nejc Hozjan, 1. k

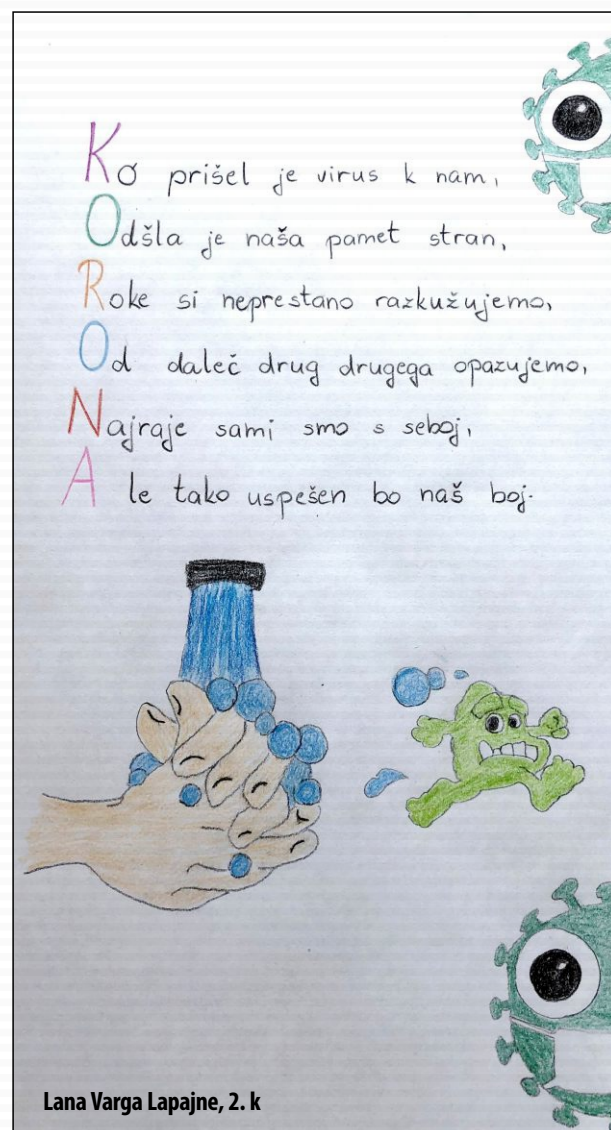
KORONASVET

Ko sem razmišljaj, kaj napisati na temo KORONASVET, sem se spomnil na slikanico iz otroštva. Naslov je bil »Zemlja je dobila vročino«. Spomnim se, da je v tej slikanici bilo opisano, kako so ljudje uničevali naravo, prostor in zrak, dokler Zemlja ni dobila vročine. Šele takrat so se začeli ljudje zavedati, da to, kar počnejo, škodi svetu in njim. Zadalji so si, da bodo pomagali Zemlji, da spet ozdravi.

Zdi se mi, da se nekaj podobnega dogaja zdaj tudi nam. Zemlja tudi nas začenja opozarjati, da delamo mnogo napak in da naj se ustavimo in razmislimo, kar počnemo. Ta virus je le eno od znamenj, na katere bomo morali biti pozorni.

Čas je prišel, da smo se ustavili, se tudi zamislili in prišli do marsikaterega spoznanja. Upam, da bomo od zdaj naprej pametno premislili, preden bo prepozno.

✍ Jan Sobočan, 2. d

Lana Varga Lapajne, 2. k

NAŠ KORONASVET

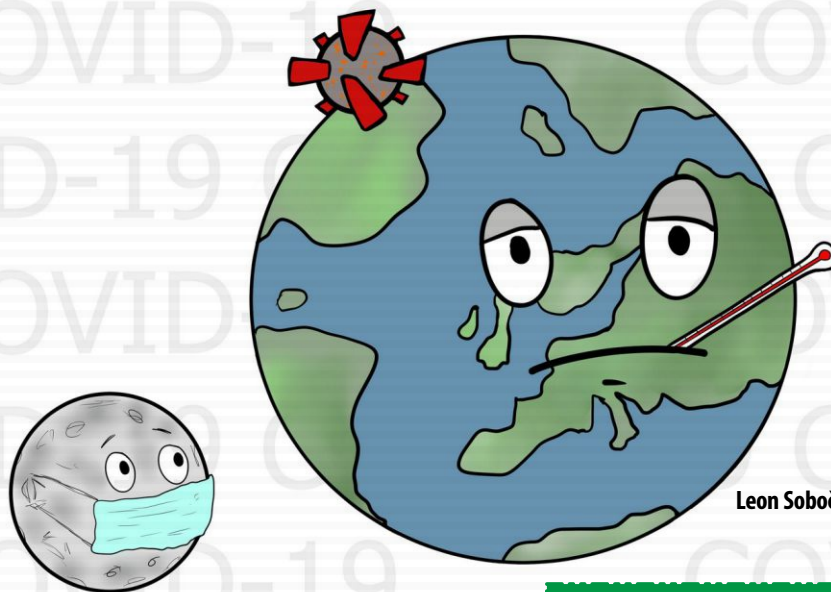
Že v zadnjem mesecu lanskega leta smo poslušali, kako so mediji govorili o novem virusu, ki se je širil na Kitajskem. Seveda smo vsi mislili, da so te zgodbe za nas nepomembne, a z vsakim tednom, vsakim dnevom se je virus širil. Mislim, da si nihče ni predstavljal, da bo kdaj v življenju doživel tako pandemijo. O takih primerih smo razmišljali le pri urah zgodovine. Sedaj pa smo vsi sredi globalne pandemije.

Nihče se ni zavedal, kako resna situacija naš čaka v letošnjem letu. Ko so marca razglasili globalno pandemijo, smo se končno začeli zavedati resnosti situacije. Ljudje so po hitrem postopku izpraznili trgovinske police. Zapirale so se šole, gostilne in večina podjetij. Prepovedano je zbiranje ljudi, zapuščanje občin, v trgovino gremo lahko le ob določenem času. Medicinski delavci se vsak dan spopadajo z naraščajočim številom okuženih. Čeprav nam oblasti vedno znova govorijo, naj ostajamo doma, da bi zajezili širjenje virusa, vsak dan slišimo zgodbe o zbiranju ljudi v parkih, na plažah. Kljub resnosti situacije se še vedno veliko ljudi ne zaveda, da s svojimi izhodi povečajo možnost širjenja virusa. A zakaj se tega ne zavedajo? Mogoče zato, ker mislijo, da se njim kaj takega ne more

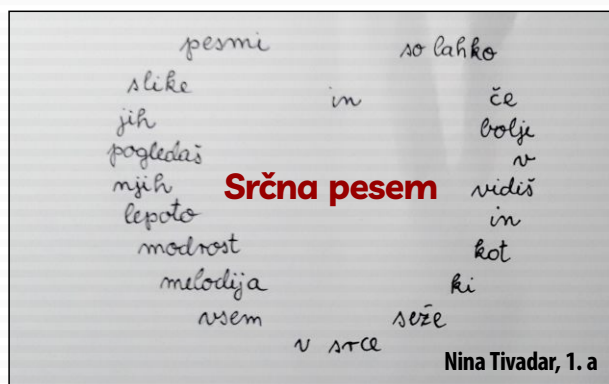
zgoditi. Zaradi takega razmišljanja smo prišli do te točke, kjer smo in zagotovo se prav kmalu ne bomo vrnili k normalnemu življenju. Ko smo tako priklenjeni na naše domove, se je naš vsakdan zelo spremenil. Namesto, da bi se zjutraj odpravili v šolo, se zdaj usedemo pred računalnik in opravimo šolo prek interneta. Kar nekaj staršev prav tako opravlja delo od doma. Ker ne smemo zapuščati občin, že kar nekaj časa nismo videli dedkov in babic in ostalih članov družine. Že dolgo nismo videli naših prijateljev, kar nam še otežuje trenutno življenje. A ostajanje doma nima samo negativnih posledic, kar nekaj jih je pozitivnih. Več časa smo z našimi najbližjimi, več časa lahko namenimo svojim hišnim ljubljencem. Preberemo lahko veliko knjig in pogledamo precej filmov. Poskrbimo lahko tudi zase s telovadbo, saj zdaj res ni nobenih izgovorov. Vseeno pa si vsi želimo konec te pandemije.

Ko tako preživimo večino časa doma, se zavedamo, kako samoumevno smo jemali vsakdanje stvari in dejavnosti. Pogrešamo čas, ko smo brezskrbno šli v trgovino ali na sprehod v park. Verjetno pogrešamo tudi šolo, učitelje in naše sošolce. Razmišljamo o času, ko je bilo naše življenje preprostejše. Da bi se čim prej vrnili k normalnemu življenju, moramo vsi stopiti skupaj, upoštevati vsa dana navodila in ostati doma.

Anja Zadavec, 2. k

Leon Sobočan, 2. e

POZITIVNE MISLI

Četudi ne bomo dobili nobene zunanje nagrade, to še ne pomeni, da si ni vredno prizadevati za dobro opravljeno delo.

Če si nečesa močno želiš, lahko to dosežeš. Nemara bo zahtevalo potrpežljivost, težko delo, pravo borbo in veliko časa, toda uresničljivo je, samo verjemi vase.

Sprejeti moraš kar koli ti pride na pot, POMEENO JE LE, da se s tem soočiš POGUMNO, saj smo dokazali, da zmoremo.

Stella Pintarič, 4. g

STRESS – UNSER TÄGLICHER BEGLEITER

Kein Tag ohne Stress. Jeder fünfte Mensch sagt regelmäßig: Ich habe Stress! Stress ist längst ein ständiger Begleiter – und die Hauptursache psychischer Erkrankungen, deren Zahl steigt stetig. Damit Sie etwas dagegen unternehmen können, erklären wir, welche Ursachen hinter dem Stress stehen, wie dieser in Ihrem Körper wirkt und was Sie wirklich wissen sollten, um Stress abzubauen zu können.

Stress ist heutzutage sehr verbreitet. Die Welt, in der wir leben, ist voll mit harter Arbeit und Prüfungen, so oft stehen wir unter Druck. Wenn unser menschliche Körper ständig unter Stress ist, können typische Anzeichen darauf hinweisen, dass etwas nicht stimmt. Typische Symptome von Stress sind von Beispiel Kopfschmerzen, Herzrasen oder Schlafstörungen.

Die Ursachen sind sehr unterschiedlich, haben aber den gleichen Ursprung. Die Hauptursache für Stress in unserer Zeit ist unsere Gesellschaft, die auf uns großen Druck ausübt. Oft fühlen sich Menschen verängstigt und finden keinen Ausweg aus ihren Problemen.

Ich denke, es gibt heute immer mehr Stress. Vor dem Koronavirus verlief das Leben reibungslos. Jetzt ist die Menschheit vor einer schwierigen Prüfung. Jetzt können wir uns wirklich auf uns selbst konzentrieren und das schnelle Tempo ein wenig vergessen. In mancher Hinsicht ist es gut, dass das Virus aufgetaucht ist, weil die Menschen bereits fast vollständig ausgebrannt waren.

Stress zu vermeiden ist keine leichte Aufgabe. Es ist wichtig, dass wir auf unseren Körper und unsere Mentalität hören. Ein überfüllter Zeitplan ist eine der Hauptursachen für Stress. Deshalb sollten wir versuchen, unsere Aktivitäten den ganzen Tag gleichmäßig wie möglich zu verteilen und zwischendurch Pausen einzulegen. Nehmen wir uns zum Beispiel auch Zeit für die Dinge, die wir gerne tun. Lass uns spazieren gehen, mit Freunden reden oder ein gutes Buch lesen. Es gibt immer eine Zeit für diese Dinge, auch wenn wir extrem überfordert sind.

Ich denke, Schulkinder sind manchmal noch mehr überfordert als Erwachsene. Viele Kontrollaufgaben in kurzer Zeit können sehr anstrengend sein. Besonders der Abschluss, der mir schon sehr nah steht. Die wichtigen Entscheidungen, die unsere Zukunft bestimmen, liegen ebenfalls vor uns.

Ich habe gelernt, mit Stress gut umzugehen. Leider kann ich den Stress nicht vollständig verhindern, aber ich kann es ein wenig vermeiden. Stress ist in meinem Leben manchmal mehr, manchmal wenig für mich da.

Besonders wenn in der Schule viele Kontrollaufgaben auf Stundenplan sind.

Ich erinnere mich, dass ich in der Grundschule einmal vergessen habe, dass wir eine Kontrollaufgabe diesen Tag schreiben. Ich kam zur Schule und sah, dass sich alle auf den Mathe-Test vorbereiteten. Mein Herz begann sehr schnell zu schlagen und ich wusste nicht, was ich tun sollte. Natürlich habe ich die Daten etwas durcheinander geschrieben, aber am Ende habe ich den Test trotzdem erfolgreich geschafft und eine gute Note bekommen. Das war eine sehr stressige Situation für mich. Diese schlechte Erfahrung will ich niemandem wünschen.

Lucija Šetar, 3. a

A KORONAVÍRUS MIATTI HELYZETBEN

Majdnem két hónapja már, hogy otthon tartózkodom a koronavírus miatt. 2020. március 16-át követően bezárták az iskolát. Akkor még arra gondoltuk, hogy csak két hétig leszünk otthon, de most úgy látszik, hogy talán még a tanév végéig is otthon kell maradnunk. Én most a számítógép segítségével tanulok. Így sokkal több időmbe telik elvégezni a házi feladatot, mert egyedül kell tanulnom, nincsen segítségem. Szomorú vagyok, mert nem látom a barátaimat. Most csak telefonon beszélünk egymással. Remélem, hamarosan ismét találkozhatok velük! De ennek a járvány miatt kialakult helyzetnek jó oldala is van. Nem minden rossz. Számomra az jó és elfogadható, hogy reggel tovább tudok aludni. Sajnos nem sok szabadidőm van. A szabadidőben legtöbbször kint vagyok és a kertben sétálok. A nővéremmel mostanában sétára is tudunk időt szakítani. Ő is otthon van, mert Mariborban az egyetemen sincs tanítás.

Vučko Urška, 3. a

**KEZEM SZÉTTÁRUL,
KÖZÖTTE A TRÉFÁS LÉT.
VÁROM A HÉTFŐT.**

Gjuran Gloria, 4. a

**SZÁJMASZK A TUTI,
EZ KELL MOST, MERT BAJ VAN MÁR.
EZ AZ ÚJ DIVAT.**

Tot Viktorija, 3. k

**NAP VAN. NEM TUDOM,
HONNAN KELT FEL MA A NAP,
SÖTÉT A SZOBA.**

Gjuran Gloria, 4. a

**TÁVOKTATÁS VAN,
HIÁNYZIK AZ ISKOLA.
JÓ TERÁPIA!**

Tot Viktorija, 3. k

**MINDEN ROSSZ UTÁN
CSAKIS JÓ DOLOG JÖHET.
ÍGY TARTJÁK SOKAN.**

Tivadar Babara, 2. a

**EURÓPA ÁLL.
CSEND, BÁNAT, SZOMORÚSÁG.
KORONAVÍRUS.**

**VILÁGSZABADSÁG.
NEM VOLT MEGBECSÜLVE JÓL.
MOST MEG HIÁNYZIK.**

Vida Iris, 3. k

**KORONAVÍRUS
TE GONOSZ ELLENSÉG VAGY.
TÁVOZZ HÁT MÁR!**

Lebar Lara, 2. a

**NEM MEHETÜNK KI,
ZÁRD BE AZ AJTÓT, KÉREM,
MARADJUNK OTTHON.**

Vida Iris, 3. k

**MI LESZ, NEM TUDOM.
VÁRUNK ÉS REMÉNYKEDÜNK.
ELMÚLIK EZ IS.**

Koša Doris, 2. a

**NINCSEN SZABADSÁG,
SZERELEM SINCS MÁR TÖBBÉ.
MAGUNK MARADTUNK.**

Vida Iris, 3. k

**HOL AZ ÉLET? ITT
VAGY OTT, VAGY TALÁN MAJD RÁNK
FÉNYLIK A HOLNAP.**

Gjuran Gloria, 4. a

**BETEG A LELKEM,
NINCS ELLENSZER, SE REMÉNY.
VÁR RÁM A HALÁL.**

Koša Dora, 2. a

**KEZEM SZÉTTÁRUL,
KÖZÖTTE A MEGTÖRT LÉT.
MIT HOZ A JÖVŐ?**

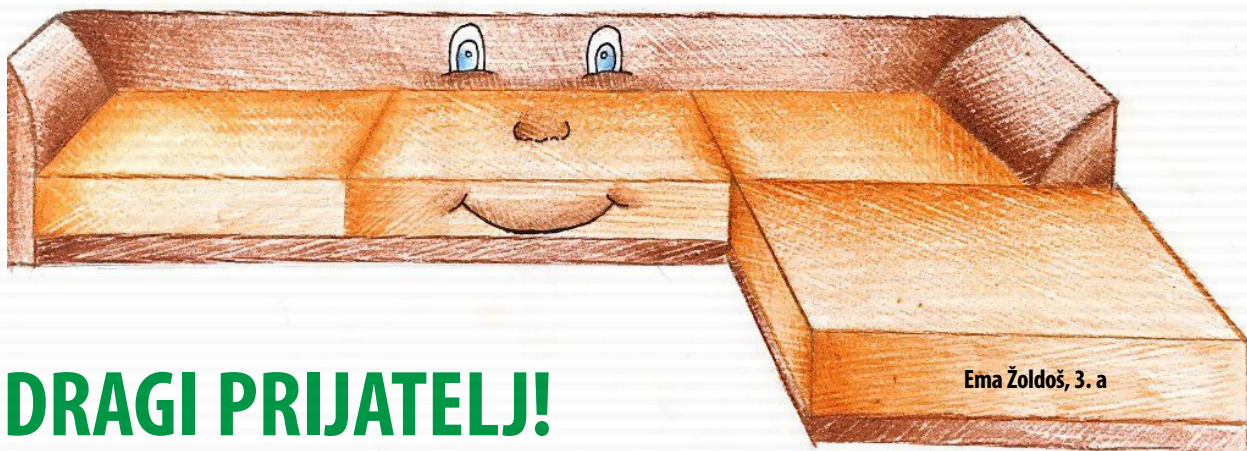
Gjuran Gloria, 4. a

**MARADJ OTTHON! SZÓL
MINDENHOL A RÁDIÓ.
EZ AZ ÚJ SLÁGER.**

Tot Viktorija, 3. k

**KORONAVÍRUS,
BEZÁRTSÁG ÉS UNALOM.
NINCSEN BARÁTJA.**

Tot Viktorija, 3. k

DRAGI PRIJATELJ!

Začelo se je nekega petka v marcu....

Dopoldne bi moral imeti čas zase, vendar se je nekaj zalomilo. Dekleti bi se morali pridno učiti v šoli, ampak sta namesto tega poležavali na meni in gledali filme. Čudil sem se, saj to ni podobno njenemu vsakdanjiku. Slišal sem pogovor o nekem virusu, ampak mi ni bilo prav nič jasno, dokler ni njuna mama prišla domov in povedala, da bodo zaradi hudega izbruha virusa doma še najmanj dva tedna. Od tistega dne naprej so moji dnevi bolj pestri, polni smeha in zabave. Dopoldne sem kar osamljen, saj punči delata za šolo, ati pa je cel čas na dvorišču, od koder slišim ropotanje. Popoldne je zame kar naporno, saj sem po kosilu najbolj priljubljen,

popoldanski počitek in podobne zadeve ... Za mano je kar nekaj napornih deževnih dni, saj sem ob slabem vremenu še večja atrakcija. No, upam na boljše vreme, da si lahko vsaj malo oddahnem ... Imam jih rad in vesel sem, da smo po dolgem času vsi doma in uživamo. Vidim pa, da včasih postane težko tudi njim. Pogrešajo družbo in prijatelje. Lepo nam je skupaj, a upam, da bo tega "pripora" čim prej konec in da se bo življenje vrnilo čim prej na stare tire.

Lep pozdrav,
kavč Toni

Ema Žoldoš, 3. a

GOSPOD KORONA, TO SEM JAZ

To je zgodba o meni, ja meni, Koroni. Naj se vam predstavim. Moje ime je Korona in zadnjih par mesecev vladam po svetu, vsak me pozna, sem celo bolj slaven od slavnih oseb. Ko so me v laboratorijih načrtovali, si niso mislili, da se bom tako razširil po svetu, ampak nič me ni ustavilo, svojo zgodbo sem moral nadaljevati, saj mi je slava čisto stopila v glavo.

Najprej vam povem zgodbo, zakaj so se sploh odločili za mojo stvaritev. Ko se je začelo leto 2020, so načrtovali 3. svetovno vojno, ampak svet je preveč moderen, da bi se igrali s pištolami, zato so se odločili za kemično vojno in tako so ustvarili mene. Veliki ljudje so se odločili zame z namenom, da uničijo nekaj ljudi in da z mano tudi nekaj zaslužijo, niso pa si mislili, da bom neustavljiv. Sedaj se me bojijo tudi tisti, ki so me načrtovali in ustvarili.

Svoje potovanje sem začel na Kitajskem, vsi so mislili, da se je le povečalo število pljučnic, vendar sem se širil jaz. Ko so me prvič videli pod mikroskopom, sem bil čisto nekaj novega, zato so me identificirali kot Korona virus ali COVID-19. Raje imam ime Korona. Na Kitajskem sem bil dolgo časa, ampak mi je postalo zelo dolgočasno in sem se odločil, da jih zapustim in obiščem druge konce sveta. Na Kitajskem so zaradi mene zaslužili 30 milijard evrov,

pa se mi niso niti zahvalili. To je bil sicer eden od razlogov, da sem jih tudi zapustil.

Počasi sem zajel tudi druge konce sveta. Ko sem se začel tako širiti, so nekatere tovarne zelo služile, saj so ljudje na veliko kupovali maske, razkužila in rokavice, nekateri pa so zaradi mene izgubljali, saj sem slišal, da so zaprli vse, le živilske trgovine so ostale odprte. Prizadel sem nekatere ljudi, tudi psihično. Ko so zaradi mene začeli zapirati šole, so nekateri žareli od sreče, nekateri pa jokali od žalosti. Države imajo vedno več ukrepov, da se me znebijo in moram priznati, to me je kar prizadelo, saj bom počasi izginil.

Kako lahko ugotovite, da sem prizadel tudi vas? Pri vas se lahko prikažem s slabim počutjem, vročino, kašljem, nahodom in občutkom pomanjkanja zraka. Najbolj prizadenem tiste, ki imajo kronične bolezni srca, pljuč itd.

Zaenkrat zdravila, ki bi delovala proti meni, še nimajo, ampak vaše simptome samo blažijo. Čeprav o tem nerad govorim, se mi je možno izogniti. Morate poskrbeti predvsem za higieno. Umivali naj bi si redno roke, si jih razkuževali, dodatno jemali vitamin D, poskrbeli, da imate v javnosti med seboj ustrezno razdaljo, v trgovino naj bi se odpravili z masko in rokavicami ... Najbolj pomembno je to, da naj bi ostali doma, ampak potem se mi zmanjša možnost, da vas okužim.

Eva Borak, 3. k

LJUBLJENČKI SO VESELI NAŠE KARANTENE

Pred približno tremi tedni se je začela karantena. Sprva se mi je zdelo super in sem imela veliko upanja, da bomo že po dveh tednih nazaj v šolskih klopeh. Tega dvotedenskega »počitka« sem se zelo razveselila. Takoj sem si naredila načrt. Za vsak dan sem si določila, katere predmete se bom učila. Moj cilj za prvi teden je bil napisati vse izpiske za prihajajoče teste po karanteni. Bila sem zelo motivirana, saj sem želela ta čas dobro izkoristiti. Vendar sem že v soboto popoldne začela dobivati sporočila profesorjev. Od tiste sobote ni minil dan brez sporočila kakega profesorja. Med prvim vikendom karantene se še nisem zavedala, kako nemogoče bo uskladiti moje načrte s šolo. V torek so me profesorji zelo prestrašili. V torek imam po urniku sedem ur. Pri čisto vsaki »uri« sem dobila nalogo, ki pa mi je vzela več kot 45 minut. Morala sem si vse izpisati in razporediti čez celi dan. Seveda mi vseh nalog isti dan ni uspelo rešiti. Največ težav sem imela pri predmetih, kjer smo dobili naloge iz nove snovi, ki pa ni bila razložena. Snov sem morala seveda, pred reševanjem naloge, predelati. Eden izmed predmetov, kjer mi je to zelo težko, je matematika. Pri navadni uri matematike nam je profesorica razložila postopke različnih tipov nalog. Naša naloga doma je bila samo ugotoviti pridobljeno znanje in logično rešiti težje naloge. Sedaj pa moram sama ugotavljati postopke, kar mi ne uspeva najbolje. Na razredni uri sem slišala, da nisem edina, ki se ji zdi vse to prenaporno. Do konca drugega tedna so skoraj vsi profesorji upočasnili tempo. Drugi teden mi je bil zato lažji. K uspešnejšemu delu je pripomogla tudi moja boljša organizacija.

Karantena vseeno ni tako slaba. Čas si lahko razporedim tako, kot mi najbolj ustreza. Spim lahko malo dlje in sem zato čez dan bolj produktivna. Med svoje šolsko delo lahko vključim tudi odmore. Takrat rada telovadim, grem na sprehod ali plešem. Več sem lahko tudi z družino in domačimi živalmi. Imam mačka, ki mu je ime Tigriš, in kužka, ki mu je ime Bond. Tigriš me med učenjem spravlja v dobro voljo, saj vedno raziskuje po moji sobi. Bonda pa zaradi učenja med šolo vidim manj. Zdaj si pa lažje najdem čas tudi za igranje z njim.

Živali zavzemajo v našem življenju poseben prostor. Druženje med človekom in živaljo je nekaj posebnega. Vendar zaradi hitrega tempa življenja lahko hitro

pozabimo na naše zveste ljubljence. Življenje je polno stresnih izzivov. Naš stres in žalost čutijo tudi živali, ki nas vedno skušajo razvedriti. Tudi lastniki jih imamo radi, vendar imam občutek, da jim tega ne pokažemo dovolj, saj nimamo časa. Trenutno se naše življenje v primerjavi z življenjem hišnih ljubljencev ne razlikuje zelo. Večino dneva smo doma. Razen šolarjev, nekaterih delavcev in mojih staršev, je večina ostala brez dela. Nekateri ta čas izkoriščajo za delo na vrtovih ali pa poležavanje in gledanje televizije. Ven iz hiše pokukam le nekajkrat na dan. Po navadi se takrat odločim za sprehod. Na sprehodu se mi pridruži moj kužek. Vendar so tokrat ti sprehodi lahko daljši in manj stresni, saj se mi ne mudi nazaj v hišo. Drugače je, ko moramo vsi v družini zgodaj vstajati. Ko pridemo iz šole oz. službe smo po navadi utrujeni in res nimamo volje za sprehod, vendar zna Bond biti zelo tečen in nas prepriča za kratek sprehod.

Takoj prvi vikend karantene sem se odločila posvetiti več časa mojemu kužku. Je labradorec. Star je deset let, vendar se obnaša, kot da jih ima pet. Je zelo vesel, gibčen in prijazen. Leta se mu poznajo le po tem, da rad spi. Spi po kosilu kot moj dedek. Zelo ima rad ljudi. Veseli se čisto vsakega, ki nas obiše. Edino na poštarja rad zalaja. Še nikogar ni ugriznil. Ima kar nekaj smole z drugimi psi, saj so ga že trije hudo ugriznili.

Bond dobi veliko naše pozornosti. Med šolskim letom imam na žalost manj časa za igranje z njim. Vendar moja starša poskrbita, da mu ni dolgčas. Vsak dan gre na dva sprehoda. En sprehod je daljši, drugi pa malo krajši. Vsak teden ga tudi počešeta. Med poletnimi počitnicami prevzamem sprehode jaz.

Ob omembi karantene sem takoj pomislila na Bonda in kako se bova zabavala. Prvi teden sem ga vsako jutro počesala. Po spletu sem pobrskala tudi po različnih načinih igranja s psi. Vsak popoldan sem igrala z njim nogomet, ampak po njegovih pravilih. Ker je bilo toplo vreme, sva ga z mamo uspeli tudi skopati. Takoj sem opazila veliko spremembo v njegovem obnašanju. Zelo mu je všeč pozornost, ki jo dobiva. Menim, da bi se morali z ljubljenci vedno veliko ukvarjati in zdaj imamo priložnost to nadoknaditi. Zaradi karantene veliko ljudi nima kaj početi. Zato vsem predlagam, da pomislite tudi na svoje ljubljence in jih malo pobožate.

Med karanteno sem na začetku malo pozabila na svoje prijatelje. Med šolskim letom jih vidim vsak dan razen med vikendom, zato mi jih ni potrebno popoldne klicati. Zdaj, ko jih ne vidim, pa sem pozabila na ohranjanje stikov. Vendar sem po drugem tednu ujela nov način življenja. Sedaj vsak dan pokličem koga in mu poskušam polepšati dan. Ti klici polepšajo dan tudi meni. Nikoli nisem pomislila, kako pomembni so prijatelji. Sedaj pa vidim, da bi bilo brez njih življenje dolgočasno.

Življenje na tak način je malo manj stresno. Vseeno pa komaj čakam dan, ko bom lahko šla v šolo in na balet. V tej karanteni sem že doživela kar nekaj novih dogodivščin. Imela sem uro baleta prek Skypa, šolsko uro prek Zooma ter športno prek YouTuba. Ti izzivi so bili strašni, ampak sem vesela, da sem jih lahko izkusila.

 Korina Pleh, 3. a

MIT CSINÁLOK A KARANTÉNBAN?

Mi, diákok már két hónapja otthon vagyunk. Nem mehetünk iskolába. A kialakult helyzet miatt sajnos egyfajta karanténban vagyunk. El vagyunk különítve egymástól, csak a családtagjainkkal lehetünk kapcsolatban.

Eleinte örültem a koronavírus okozta helyzetnek, mert azt gondoltam, hogy több szabadidőm lesz. De már egy-két nap elteltével rengeteg házi feladatot kaptunk. Annyi feladat összegyűlemltet, hogy egész nap csak a számítógép előtt ültem. Sajnos nem sikerült mindent ugyanazon a napon megoldanom. Ez az első hét volt a legnehezebb. Szóltunk is az osztályfőnöknek, hogy nem bírjuk követni a tempót és intézkedjen!

A sok feladat miatt nem marad egy perc szabadidőm sem. Mivel sok időt töltök a számítógép előtt, nem marad, vagy alig marad másra időm. Csak hetente háromszor megyek futni. Azután olvasok, énekelek vagy táncolok. A karantén előtt azt gondoltam, hogy majd sok filmet is megnézhetek. Sajnos, ezt még nem sikerült megvalósítanom.

Egy hónap után már nagyon hiányoztak a barátok, az osztálytársak, az ismerősök, a tanárok. Szerencsére van egy nagyon jó barátnőm, aki egyben a szomszédom is. Vele szoktam sétálni és kerékpározni. Az egyik osztálytársam, Ema barátnőm születésnapjára is sikerült elmennem. Igaz, hogy a kialakult helyzet miatt csak ketten voltunk, de ennek ellenére nagyon jó volt újra látnom őt, egy kicsit elcsevegni vele.

Egy kicsit szomorú vagyok, hogy még mindig nem mehetünk vissza az iskolába. De azt mondják, hogy pozitívnak kell maradunk! Például most sokkal többet alhatok és kipihenhetem magamat, hiszen nem kell

olyan korán kelnem. És persze az is nagyon jó, hogy egyedül döntöm el, mikor mit fogok csinálni, tanulni.

De akkor is, azt kívánom, mihamarabb menjük vissza az iskolába!

 Pleh Korina, 3. a

A KORONAVÍRUS JÓ ÉS ROSSZ OLDALA

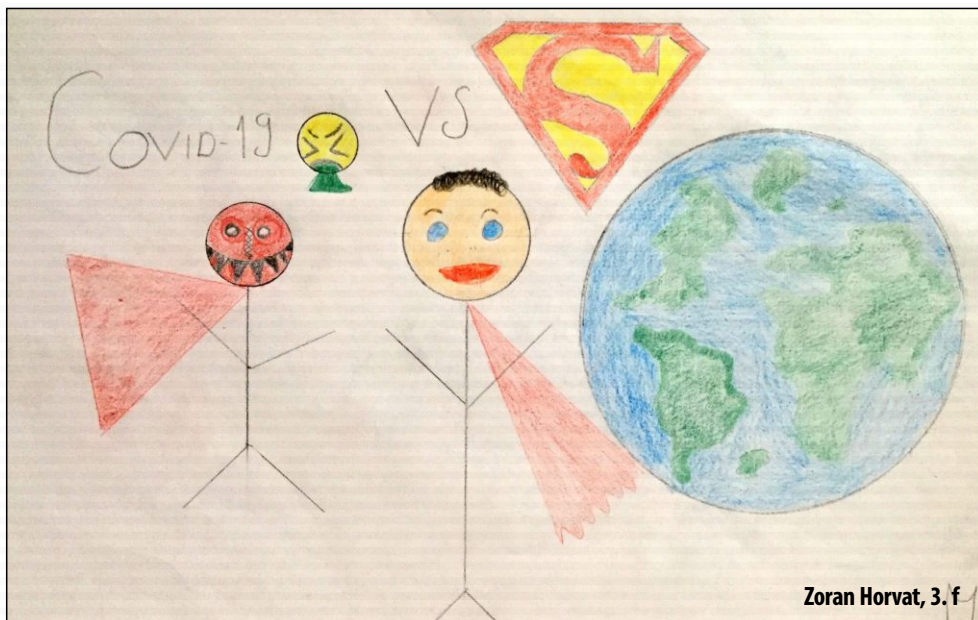
A koronavírus olyan helyzetbe sodort minket, amire senki sem számított. Sajnos már egy ideje nem mehetünk iskolába, és diákként nagyon nehéz így, hogy elmarad a tanár magyarázata.

Én már nagyon szeretném, hogy az élet normalizálódna! A karantén kezdetén még motivált voltam és küzdöttem az iskolai kötelezettségekkel, de amikor megtudtam, hogy meghatározatlan ideig nem megyünk vissza az iskolába, hamar elvesztettem a tanulási kedvemet. Én mihamarabb vissza szeretnék menni az iskolába, mert a tananyag számomra nem minden esetben érthető és hiányzik a tanárok megfelelő magyarázata. Ennek nem látom akadályát, mert úgy gondolom, hogy mi, középiskolás diákok képesek lennénk betartani a szigorú szabályokat: a maszk és a kesztyű viseletét, megtartani a megfelelő távolságot, stb. Már alig bírom ezt a lehetetlen helyzetet! Van, hogy egy tantárgyra két-három órát is használok, míg elvégzem a házi feladatot. Ez sok energiát elvesz tőlem és nagyon fáradttá tesz. Alig marad idő a hobbiimra, a kikapcsolódásra, stb. Ennek ellenére megparancsoltam magamnak, hogy magamra is kell időt szakítanom, és most már naponta sétálok a kutyámmal. Próbálok minél több időt a napon tölteni. Sokat rajzolok és zenét is hallgatok. Nem használok maszkot, mivel legtöbbször itthon vagyok.

Nagyon hiányoznak a barátaim, az iskolatársaim, a tanárain, az ismerőseim. Sajnos csak telefonon keresztül kommunikálok velük. Hiányzik a közelségük, a szeretetük.

Ez a tanulás így nem jó, nem igazi tanulás! Már igazán nehezen viselem ezt a helyzetet. Iskola, nyiss AJTÓT, tárd ki előttünk a kapuidat!!!

 Bažika Lucija, 3. a

LUČ SREDI BIOLOŠKE VOJNE

Stres, duševne motnje, hladni človeški odnosi in hlepenje po denarju. To je naš sodobni čas. Čas, v katerem človek ni več človek, ampak egocentrično bitje, ki se vsakodnevno mora boriti za svoj obstanek v hitro razvijajoči se družbi. Nihče se ne ozira na dobro v človeku. V vsakem iščemo samo napake in vse brezglavo kritiziramo. Ljudje smo pozabili, kaj pomeni ljubezen in spoštovanje do sočloveka. Ravno zaradi tega se je moralo nekaj zgoditi. Nekaj, kar bo človeka pahnilo v globok razmislek in ga streznilo omame 21. stoletja.

Še pred dobrim mesecem so bili moji vsakdanji polni stresa, izmučenosti in neprestanega tekanja. Pred mano so bili tedni, natrpani z ocenjevanji in raznimi aktivnostmi. Teža tega bremena je vedno bolj pritiskala name in spraševala sem se: »Ali bom vse to zmogla?« Naš svet je tekel, kot je pač lahko in kot je to še dopuščalo ravnovesje naše družbe. Vsak se je obremenjeval le z lastnimi težavami, vsak je poskušal biti kos vsakdanu, vendar si nihče ni mislil, da bi virus, katerega izvor je devet tisoč kilometrov oddaljen od nas, ustavil naš celoten sistem.

Bilo je v četrtek, 12. marca, dva dni pred mojim 18. rojstnim dnevom, ko smo med uro nemščine izvedeli novico, da se v ponedeljek zapirajo vse izobraževalne ustanove v Sloveniji. Takrat smo si že razkuževali roke in odpovedovali proslave, ampak mislim, da se še noben zares ni zavedal resnosti nastale situacije v naši državi. Mediji so kar blesteli in napihovali vsako najmanjšo informacijo o covidu-19. Nekateri ljudje so zganjali

paniko in bili prestrašeni do kosti, nekaterim pa se je zdelo celo zabavno, da se končno dogaja nekaj dramatičnega. Kakorkoli je vsak od nas že odreagirjal, vsi smo bili deležni tega, kar je sledilo.

Življenje se je tako rekoč v eni noči ustavilo. Zmedenost in strah sta preplavila celotno državo. Seveda pa se je šolanje, ki se ga ne da kar tako prekiniti, nadaljevalo. Izkoristili smo, kar nam je sodobni čas dal na razpolago: šolanje je začelo potekati preko spleta. Poleg šolanja pa so se na vseh področjih potrudili, da bi delovanje našega sistema ostalo neokrnjeno. Morali smo stopiti skupaj. Vsi. Moramo se zavedati, da smo v tem skupaj, soodvisni eden od drugega in ni več govora o posamezniku. Vendar pa v takih težkih trenutkih vseeno ne smemo pozabiti na posameznika, ki v izolaciji in izključenosti od sveta in družbe čuti utesnjenost, stisko in osamljenost. Že ob prvem dnevu izolacije sem tudi sama začutila ta občutek anksioznosti. Človek je družabno bitje, ki mora biti del neke skupnosti, kar pa je v teh časih močno omejeno.

Človeštvo je na veliki preizkušnji. Svet je zajela biološka vojna in nihče ne ve točno, kdaj se bo pandemija umirila in zaključila. Sovražnik v tej vojni je neviden in se lahko nahaja kjerkoli, zato bo ta bitka izjemno težka za vse človeštvo. Ampak vse se zgodi z razlogom in v vsem slabem je nekaj dobrega. Zame je ta preizkušnja nekaj, kar mi je odprlo oči, da sem zagledala tiste stvari, ki so mi bile do zdaj nevidne. Lahko sem ponovno zadihala in začela opazovati svet okoli sebe. Lepota narave in toplina družinskih odnosov sta me popolnoma prevzeli. Šele zdaj človek ugleda, kaj vse mu je dana, česar do sedaj ni cenil. Sredi trpljenja in boja s koronavirusom lahko potrdim, da se sreča res nahaja v majhnih stvareh.

✍ Lucija Šetar, 3. a

GESTATTEN: MEIN NAME IST

Da bin ich also. Ein kleines, winziges Wesen, für das sich vor ein paar Monaten noch kein Mensch auf diesem Planeten interessiert hat. Und jetzt bin ich so was wie ein Weltstar mit übernatürlichen Kräften, denen noch keine Kraut der Erde gewachsen ist. Angeblich komme ich aus einer chinesischen Stadt Namens Wuhan, die mittlerweile auch zu einem der Weltwunder gezählt wird. Von einem Fischmarkt, um genau zu sein. Die Entdecker haben mich nach meinem Aussehen benannt, weil ich durch eine Mikroskop-Lupe wie die Krone der Sonne aussehe. In Peking wollten mich die Politiker versteckt halten, obwohl ich schon im November 2019 auf der Erde war. Anfangs nicht sehr ernst genommen bin ich zum Entschluss gekommen, der Welt zu zeigen, was für eine Macht ich besitze.

Nachdem meine Stadt und die ganze Region von Hupej geschlossen worden waren, dachte ich mir, warum eben nicht eine Reise um die Welt zu machen. Während sorgfältiger Planung schaute ich mir immer mehrere europäische Länder an, aber eines meiner Lieblingsländer war gleich Italien. Sicher, die Einwohner der Nachbarländer von Italien mögen die Italienischen Spezialitäten wie Pizza und Spaghetti und die wunderbaren Schiparadien. Meine Entscheidung für den Beginn des großen Abenteuers stand so fest. In Touristenmengen habe ich mich sehr wohl gefühlt, sie nahmen mich sogar als gute Gastgeber mit nach Hause und meine Macht und Selbstbewusstsein

wuchsen mit jedem Tag.

Das, was ich mittlerweile beobachtet, gesehen und erlebt hatte, erschütterte mich zutiefst. Habgier, Neid, Hass, Missgunst, Egoismus, und noch vieles mehr. Sogar für mich, das allmächtigste Wesen zu viel. Ich musste etwas tun. Ob ich mir da nicht zu viel vorgenommen habe? Allerdings eine riesige Herausforderung!

Die Leute nahmen mich anfangs nicht ernst, glaubten an die Kraft ihrer Wissenschaft. Doch es brauchte nicht viel Zeit, als sie mich schließlich ernst nahmen und am 11. März 2020 haben sie mich zu einer Pandemie erklärt. Fabriken stellten die Produktion ein, große Geschäfte, Restaurants, Gasthäuser, Schulen, Kindergärten, Flughäfen schlossen alle ihre Türen und Tore. Die allmächtigsten Herrscher der Welt, die mich zuerst verhöhnt haben, zwang ich in die Knie. Die Menschheit hoffte, die Wärme würde mich vertreiben. Zum Gegenbeweis habe ich einen Ausflug nach Afrika gestartet und das erfolgreich.

Ich genoss die Aufmerksamkeit, alle sprachen über mich, im TV und anderen Medien wurde ich zum einzigen Thema. Wenn ich die Gelegenheit hatte, nach draußen zu gehen, suchte ich nach neuen Opfern. Besonders leichte Beute für mich waren alte Leute ohne Masken, weil ihr schwaches Immunsystem sehr komfortabel für mich war. Seit ich auf der Erde bin, erkenne ich, wie verdorben und verlogen die Menschheit ist... Alle streben nur nach Geld und materiellen Werten, sie haben keine Zeit für einander, nur oberflächliche Dinge bedeuten ihnen was. Jetzt, in der Quarantäne, haben sie die Gelegenheit, mit ihren Familien und mit sich selbst Zeit zu verbringen, über ihre Rolle auf diesem Planeten nachzudenken. Außerdem hat sich die Wirtschaft sehr verlangsamt, auch durch meine Hilfe, und das führt zu einer saubereren Umwelt. Zum Beispiel die Luft im China war schon für viele Jahren nicht so sauber wie derzeit.

Die Wissenschaftler der ganzen Welt haben sich zusammengetan und mir einen globalen Kampf angesagt. Sogar eine Rückkehr in meinen Geburtsort haben sie mir geweigert. Aber nicht mit mir, Freunde! So leicht gebe ich nicht auf! Eine Weile lang beobachte ich noch das Treiben der menschlichen Kreaturen auf dem Blauen Planeten und dann werden wir sehen, ob meine Mission was Ernüchterndes gebracht hat. Sicher wartet schon die nächste Mission irgendwo in diesem Sonnensystem auf mich. Zurzeit kann ich mich stolz schätzen, die ganze Welt so zu erschüttern und lahmzulegen, wie es noch keinem von mir gelungen ist. Und zudem wurde ich als Wahrzeichen des Hochadels geehrt.

Jetzt kennt Ihr sicher auch meinen Namen. Wenn nicht, gestattet noch mal: meine Winzigkeit – Coronavirus.

 Sarah Abraham, 3. a

NESREČNA PESEM

Svet zajela je pandemija,
vem, da to ni evforija,
je brezno kaosa,
v katerem se utapljam.

Kako si naj pomagamo,
sedaj nas prevzela je tehnologija,
v kateri se utapljata naša domišljija in realnost,
zato nimamo izhoda.

Svet se je sesul sam vase,
sedaj ne smemo gledati le nase,
rešimo se iz življenjske krize,
da ne bomo več del te apokalipse.

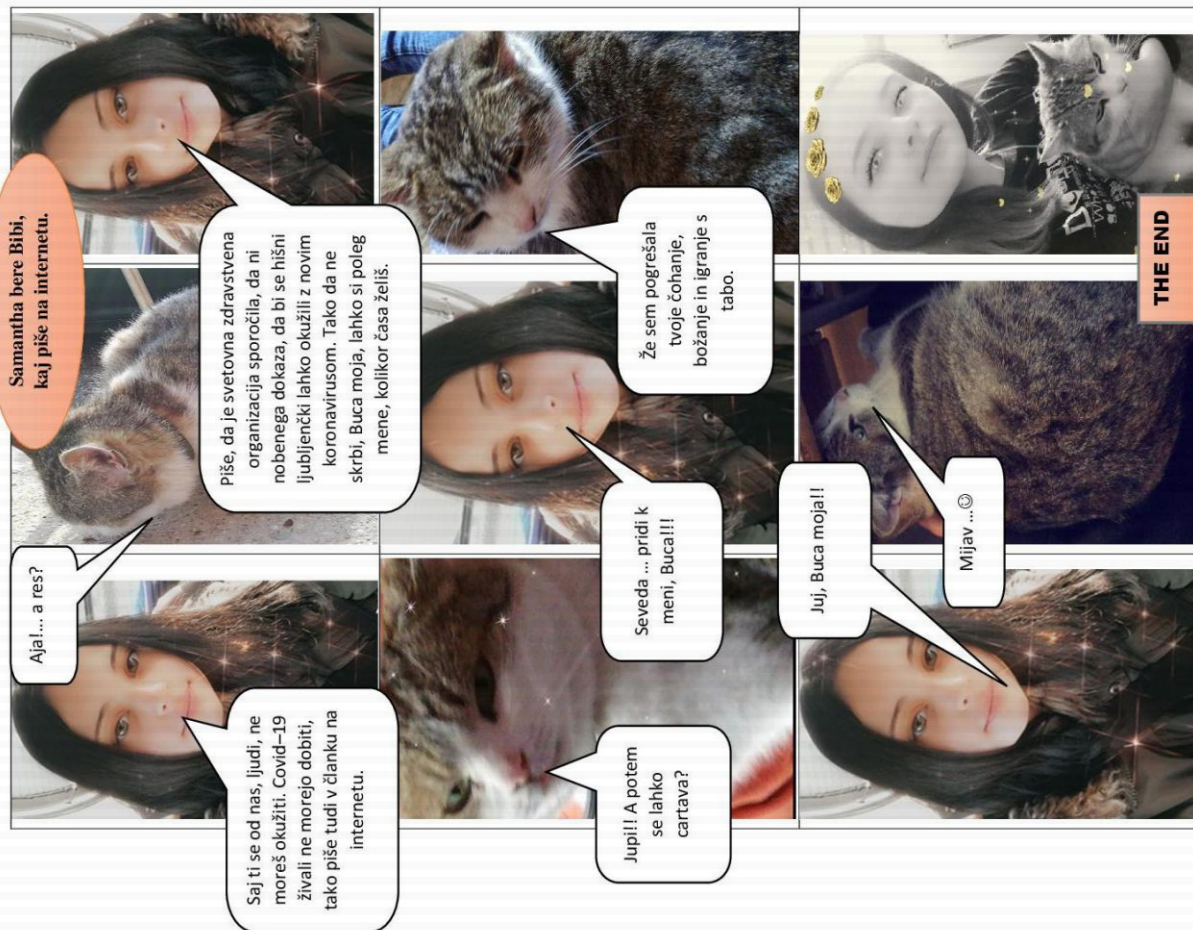
Težko je živeti asocialno,
ljudeje potrebujemo drug drugega,
zato uničimo korono brutalno,
naj pri tem nič nas ne ustavi.

Vsega je enkrat konec,
tudi to bomo premagali,
zato še malo stisnimo zobe
za vse bodoče zdrave objeme.

 Isabel Nagy, 2. d

JAZ IN BIBA NA SPREHODU

Po dolgem času sem Bibo komaj spravila na sprehod, dolgo se me je vztrajno izogibala.

Samantha Zadravec, 3. e

PIKI IN JAZ V ČASU KORONA VIRUSA

Piki je medved, ki ne stanuje ne v gozdu ne v divjini in ne v živalskem vrtu. Pa tudi v trgovini za živali ne. Piki stanuje v naši hiši, natančneje v moji sobi.

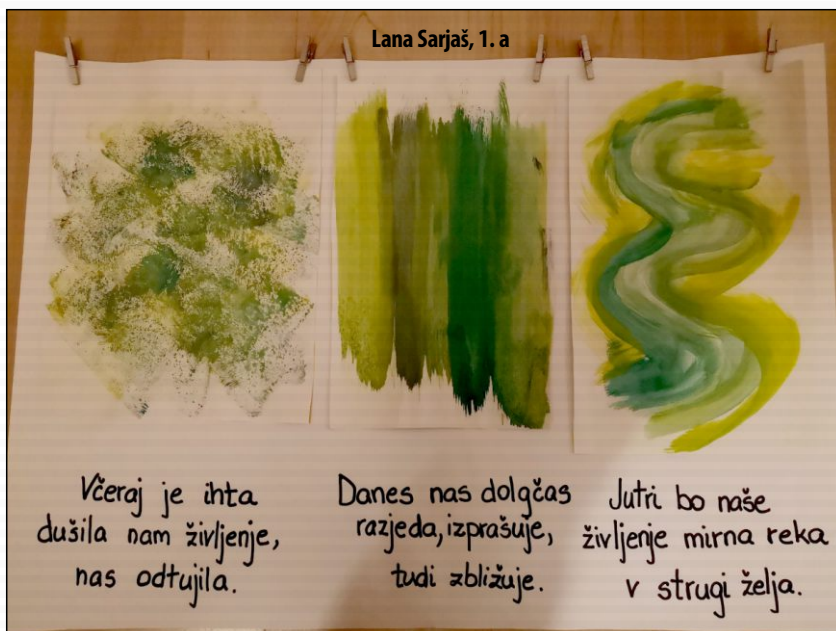
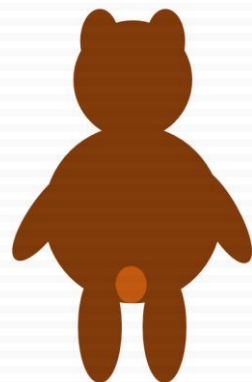
Pikiju je ime Piki, čeprav nima pik. Takšno ime sem mu dala, ker me spominja na mojo najljubšo knjigo iz otroštva, Moj prijatelj Piki Jakob (no, v bistvu na glavnega junaka iz nje). Vrnimo se na začetek... Najprej moram poudariti, da je Piki prav poseben član naše družine in tega se pri nas vsi zavedamo. Naš Piki je pri nas že dobrih 17 let. K nam je prišel takrat, ko sem na svet prišla jaz. Odkar sva se spoznala, sva nerazdružljiva. Nikoli in nikdar se nisva skregala, le včasih se gledava malo po strani. Ampak ne za dolgo. Največkrat se to dogaja takrat, ko sva predolgo skupaj. In točno to se dogaja zdaj, ko se nam je življenje obrnilo na glavo. Že 22 dni sva neprestano skupaj, saj sva v samoizolaciji, da ne bi dobila tega novega, zelo ošabnega virusa, imenovanega koronavirus. Strokovnjaki mu pa pravijo kar covid-19. Piki in jaz se ga zelo bojiva, saj nočeva zboleti, še manj pa si želiva umreti od virusa, ki ga sploh ne poznavata (in si ga ne želiva spoznati). Pa ni samo to ... Ta virus je, poleg vseh slabih lastnosti, ki jih ima, tudi zelo nesramen, saj zaradi njega in zaradi njegovega pustošenja po svetu s Pikijem ne moreva v šolo in se ne moreva družiti s prijatelji kot prej. Zdaj oba hodiva v šolo prek spleta. Naloge rešujeva preko interneta in včasih se s kakšnim profesorjem pogovarjava v živo, kar je za moje pojme sila nenavadna reč. Vendar pustimo to. Tako pač mora biti. Noben od naju ne pravi, da je ta šola slaba, vendar nama je »normalen« pouk bolj všeč. Da ne bo

kdo mislil, da sva ves dan v šoli ... Nisva. Popoldne se rada igrava, riševa, gledava televizijo ali skupaj preberava kakšno knjigo, velikokrat pa se odpraviva tudi v naravo. Rada greva na sprehod ali pa kolesarit. Vendar to ni vse. Ker imava zdaj več časa kot običajno, ga zelo rada preživiva v družbi domačih. Tako nekako potekajo najini zadnji dnevi, tedni.

Za konec bi vam s Pikijem povedala samo nekaj nasvetov, ki so po najinem mnenju v tej izredni situaciji kar dobrodošli. Začela bi s tem, da ne pozabite na svoje šolske obveznosti. Opravljajte jih vestno in sproti, saj to niso počitnice. Zasluzene počitnice bodo sledile kmalu. Naslednja stvar, na katero bi vas opozorila, je narava. Zadnje dni imamo kar lepo vreme, zato vam svetujemo, da se odpravite v naravo in raziščite svojo okolico (sami, ne z družbo). Ne boste verjeli, kakšen raj se skriva tako blizu vas že leta in zanj niste vedeli. Narava je izjemna, zato boste gotovo našli kakšen kotiček, kamor se boste z veseljem vračali. Zadnja stvar, na katero vas želiva opozoriti, pa je družina. Ne vemo, kdaj, če sploh, bomo imeli še toliko časa in takšno priložnost, da se posvetimo družini in da skupaj preživimo toliko nepozabnih dni. Vzemimo si čas zanjo, saj je družina tista, ki nas pri vsem podpira in h kateri se lahko vedno zatečemo.

Moj Piki in jaz vam želiva, veliko lepih trenutkov, preživetih z najbližjimi v prečudoviti naravi. Ker pa si želiva normalno življenje čim prej nazaj (verjameva, da tudi vi), vam še enkrat polagava na dušo, da pazite nase in ostanite doma, saj bomo samo tako lahko prepričali, da nas ta grdi virus ne bo dobil v roke. Ostanite zdravi.

Kaja Škrban, 3. a in Piki

KORONA

Koronavirus je prišel in zdravje nam je vzel. Prinesel kašelj in vročino, s tem pa hudo bolečino.

Ustavil skoraj ves je svet, a kljub temu se da živet. Doma ostani z družino in imej se čim bolj fino.

Zaprl so vse šole, v trgovini zmanjkalo je kole. In da nam ne prineseš smole, na mejah čakajo kontrole.

Žal za delo na daljavo, potrebujem več kot eno kavo. Raje vase vnesi vitamine, pa da vse to čim prej mine.

Alisa Flerin, 2. k

ŽIVLJENJE MED PANDEMIJO

Veliko ljudi je jemalo druženje, šolo in druge javne ustanove za samoumevne in sedaj ugotavljajo, da je brez vseh teh življenje mnogo težje. Zaradi te grozne situacije moramo za učenje in šolo porabiti dvakrat toliko časa, kot po navadi. Trenutno je edini način učenja preko spleta, kar pa ni enako načinu učenja, ki smo ga mi navajeni. Že koncept šole na daljavo mi ni bil nikoli všeč.

Učiti se na daljavo je mnogo težje kot učenje v šolskih klopih. Razlage niso tako jasne, kot bi si dijaki želeli in niti učitelji ne morejo voditi debate tako kot po navadi. Kadar česa ne razumemo, je verjetnost zelo majhna, da bomo takoj prejeli odgovor, težava pa je tudi postavljati in sestaviti vprašanja. Učenje na tak način se velikokrat zavleče tudi do večernih ur, saj moramo sami dojeti snov in pri tem se soočamo z raznimi težavami. Vedno sem imela rada šolo in imela rajši razlage učiteljev. Kar sami dojamemo doma, vseeno ni tako razumljeno kot v šoli in tudi za pomoč je težje prositi. Veliko dijakov se ni zavedalo, kako lepo je v šoli in koliko boljše je biti v šoli, kot se učiti doma.

V trgovine lahko gremo le ob določenih urah in v določeni opremi. Način življenja, ki ga živimo trenutno, se nam nikoli ni porodil v mislih, vedno smo mislili, da se take stvari dogajajo le na spletu in v filmih. Svobodo smo jemali za samoumevno in bili mnenja, da nam je nihče ne more vzeti.

RAZMIŠLJANJE

Zaprem oči. Ura je odbila polnoč. Glava je polna misli, ki se prepletajo, delajo zmešnjavo in ne pustijo zaspiti. V nekaj tednih smo iz navadnega vsakdana, iz ustaljene rutine padli v krizno obdobje. Svet okoli nas se je sesul. Ljudje so prestrašeni, zmedeni, polni vprašanj. Je to začetek konca? Nihče si ni zamišljal take prihodnosti. V novo leto smo stopili polni pričakovanj, navdušenja, želji po spremembah. Vendar je usoda imela drugačne načrte. Zdaj v svetu vladata panika in nemir. Ljudje se počutimo nemočni v reševanju problema, ki smo si ga sami nakopali. Je to naša nemarnost, ki nas bo peljala v pogubo? V glavi tisočernih misli... se lahko porodi vedno nova...

Pa vendar se zaustavi za trenutek. Ozri se v prebujajočo se naravo, ki ti nudi mir, zatočišče. Ob vsem tem kaosu in nemiru pozabimo na majhne stvari. Cvetenje rož, petje ptic... Najdi veselje v malenkostih. In kakor se spreminjajo letni časi, tako se bo tudi to obdobje končalo in začelo novo.

 Cyntia Bezdi, 3. a

Prišli smo v izredno situacijo in prva, kar se je zgodilo, je bilo, da je nastal kaos. Vsi smo se prestrašili in postali panični, kajti naše svobode ni več. Ne smemo se družiti s prijatelji, sorodniki, znanci in sošolci. Ne smemo praznovati rojstnih dnevo, se družiti v lokalu ob pijači ali iti na skupen obrok. Ne smemo obiskovati šole in vrtce niti knjižnice. Trgovine nam niso na voljo tako dolgo kot nekoč in ne kadar mi želimo. Ni dovoljeno hoditi v skupinah po ulici. V javnost lahko gremo le z zaščitnimi maskami in rokavicami ter moramo obdržati varnostno razdaljo. Ne smemo objemati svojih najdražjih in niti dihati preblizu.

Če bi mi kdo januarja rekel, da čez nekaj tednov več ne bom smela v šolo in ne bom smela na pijačo s prijatelji, mu ne bi verjela. Vsem se je življenje obrnilo na glavo, saj pa tega nihče ni pričakoval. Kdo pa bi si sploh mislil, da bo ves svet leta 2020 v karanteni zaradi epidemičnega virusa. Kdo bi si mislil, da se bo svet obrnil na glavo in bo umrlo na tisoče. Kdo bi si lahko predstavljal, da se bo leto, za katero smo mislili, da bo najboljšo leto našega življenja, spremenilo v pravi pekel. Zdaj se vsak dan zbudimo v skrbeh za ljubljene, ki delajo v tujini in za svoje starejše družinske člane. Skrbi nas za svet, za vse ljudi, za naše ljubljene, vendar kaj veliko ne moremo storiti. Nikoli si ne bi predstavljali, da se bo ostati doma enkrat spremenilo v nekaj, česar več ne želimo. Prestajamo veliko hudega in groznega, neprestano smo v skrbeh, vendar moramo ostati tudi optimistični. Ta čas, ko ne moremo kaj dosti početi, lahko izkoristimo. Ta čas, ki ga preživljamo doma, lahko uporabimo kot čas za preživljanje z družino, za veliko čiščenje, ki ga načrtujemo že leta, in lahko se osredotočimo na sebe. V tem času lahko postanemo kreativni in začnemo ceniti vse, kar imamo. Zaradi teh izrednih razmer smo začeli ceniti družino in vso svobodo, za katero smo mislili, da nam je nihče ne more vzeti. V tem času se moramo osredotočiti na vse lepo v življenju in začeti ceniti vse, kar imamo in česar smo deležni, a ponavadi ne cenimo. Moramo ceniti tudi ljudi, ki se v teh časih žrtvujejo za naše udobnejše življenje. Take ljudi moramo tudi spoštovati, saj so pravi heroji. Navsezadnje ta čas moramo porabiti koristno in se osredotočiti na dobre stvari v življenju. Skupaj bomo zmogli rešiti ta svet.

 Iris Vida, 3. k

Žan Vučković Horvat, 3. f

OPINION ESSAY: HOME SCHOOLING IN A QUARANTINE

I think most of us are aware by now, that the Corona Virus, that has spread from China to the whole world, poses to people. The fact that it isn't an exceptionally deadly illness, lulled people into false security. Most people treated it as something that will pass in a few weeks time. We thought that it wasn't a threat, we thought that it was far away from us. But then it started to show up in Italy and today we are here. After many deaths that were attributed to it and because of the first few cases, that were identified in our area, our school closed. And last week we started to work from home.

Home School is definitely difficult for me, especially because I'm not a hard worker. I find it pretty hard to concentrate on schoolwork when I am at home. I always work easier in a school environment, and the fact that, in my opinion, we also get more work now doesn't help either. But this, as everything in this world, has positives as well as negatives.

In my opinion a big plus is, that we get to manage our own time. We aren't bound by our time tables, like we are at school. So if we need more time for a subject

we can take more, but if we are good in a subject, maybe we need less time for a subject than the 45 minutes we have in school. This can lead to us being bored and less motivated for other things. This also brings a new kind of responsibility that earlier we only had a taste of. For me this isn't actually that positive, because I'm not really good at planning my time, I leave too much time for relaxation. But maybe these circumstances can improve my time management skills, that would absolutely benefit me in the long run.

A big negative for me is the social aspect of school, or in this case the lack of it. The fact that school is the place where most of us socialize in person, makes home school a lot harder for me, and thanks to the quarantine we can't meet outside of school either, so I kinda feel isolated like this. I think this type of education is missing the feeling of comradeship that we have when we attend school in person. Online exercises lack any drop of personality. And the only way in which we can communicate with people outside of our families is by texting or phone calls, which I personally am not a big fan of.

To summarize, this type of school is a different kind of challenge for all of us. For those, who are suited to this kind of work, this doesn't mean any trouble. But for the likes of me, who struggle to meet deadlines even during normal circumstances, this is a fish out of water scenario.

 Gergely Tomka, 4. a

TÁVOKTATÁS, KARANTÉN

pro.	kontra
írásbeli és szóbeli dolgozatok interneten keresztül	sok feladat egyszerre
több sport	lassú internet
több időt szánhatunk saját magunkra	egy idő után már unalmas itthon lenni
itthon lehetünk a családdal	egész nap csak az iskolára dolgozol, hogy mindennel végezhess
bármikor megcsinálhatod a feladatot.	nem találkozhatunk a tanárainkkal és iskolatársainkkal
bármikor szünetet tarthatsz	sokat vagyunk a számítógép előtt
nem kell korán kelni	nincsenek szabadidő programok, koncertek
kitakarítjuk a házat	sokat fekszünk
bárhol tanulhatsz	nincs tanár, aki érthetően, egyszerűen mondja el a tananyagot
kreativitás	sokat kell a számítógép előtt ülni
a csend	óriási stressz
kérdéseket tehetünk fel anélkül, hogy kívánnánk a sorunkat.	nehezebb a tanulás
kipróbáltunk valami újat	több a munka
nem költünk pénzt felesleges dolgokra	nincsen focidzés és nincsenek mérkőzések
megszabadultunk a felesleges dolgoktól	az életünk a feje tetejére állt

 Kocon Kristjan, 5. g, Lanjšček Monika, 5. g, Sarjaš David, 5. g, Vučko Mavricij, 5. g, Feher Laura, 4. k, Matko Mišo, 4. d, Škrilec Peter, 4. d, Berden David, 4. h és Pintarič Stella, 4. g

AZ OTTHONLÉT

Egy láthatatlan kis vírus miatt szinte egyik napról a másikra, hihetetlen gyorsasággal leállt a világ és otthonlétet parancsolt az emberiségnek.

A mai embernek tartós otthonlétet parancsolni? Egy ilyen dinamikusan működő világban, amelyben az időt pénzben mérjük, a harácsolást és a versenyzést pedig mindenképp helyezzük? Bizony, sokaknak nehéz volt a hirtelen leállás, a drasztikus fordulat, mivel az otthonlétet, sajnos, szinte bőrtönnék élik meg. De milyenek is valójában ezek az emberek, és milyen az ő életük? Szerintem nagyon-nagyon felszínes. Csak habzsolnak valamit, anélkül, hogy élveznék az ízeket, a színeket. Pedig otthon lenni, egy meleg otthonban tölteni az időt, semmihez sem hasonlítható boldogság. Az otthon védelmet nyújt a külvilág anyagi és lelki szennyeivel szemben, biztonságos környezetet teremt, ahol a lelket a szeretet cirógatja.

A tartós otthonlét, mint minden, ami valamilyen formában változást jelent, számos új dolgot is magával hoz. És persze nem feltétlenül csak rosszat. Sőt! Hirtelen ránk szakad a sok szabadidő, és sokkal nyugodtabban el tudjuk végezni a dolgainkat. A főzés például egy rendkívül kreatív dolog, és amennyiben van rá elegendő időnk, új ízeket varázsolhatunk az asztalunkra. Az ízek harmóniája, sikermámmal tölt el bennünket, és újabb ízek kipróbálására ösztönöz minket. Ezidáig nem is tudtam, milyen belső megelégedést okozhat egy tányér finom leves, amit én magam főztem meg. Ezen kívül időnk van olvasni, filmeket nézni.

Mégis egy idő után, bevallom, már hiányoznak a

barátok, a társaság, a beszélgetések. Egy jó kávé valamely napsütötte kávéház teraszán. Még ha esetemben talán nem is beszélhetek korlátlan időszabadságról, mert végzős gimnazistaként, a távoktatás miatt jól be kell osztanom az időmet. Bosszant az érettségi vizsga körüli bizonytalanság is. Szerintem velünk, végzős diákokkal szemben az lenne a tisztességes, ha valaki végre világosan megmondaná, hogy kell-e érettségiznünk vagy sem! Bár azt hiszem, ha kelleni fog, az nagy szemteleség lenne, mivel távoktatásban tanulni mégsem ugyanaz, mint az iskolában a tanárainkkal közösen készülni, akik, ha valamit nem értünk, azt rögtön elmagyarázzák nekünk. Néha el sem hiszem, hogy a döntéshozók miért pont velünk szemben akarnak ennyire kegyetlenek lenni? Hiszen a jövőnkéről, a hivatásunkról van szó, ami majd az egész életünket meghatározza. És ha a félresikerült érettségi miatt valakit nem vesznek fel a kívánt egyetemre, az mindegy azoknak, akik most felettünk döntenek? Szerintem az lenne igazságos, ha idén érettségi nélkül iratkozhatnánk be az egyetemekre, ott majd úgyis kiderül, megálljuk-e a helyünket, vagy sem. A helyzetre való tekintettel miért nem elég a négy év átlageredménye? Valóban csak az a fontos, hogy legyen meg az érettségi vizsga, a két hónap kiesés ellenére is? Az előző generációk intenzíven készültek az iskolában. Mi így milyen felkészülésben részesülünk? Kinek jó ez?

No, de nem szeretném keserűen zárni ezt az elmélkedést. Azt mondják, majd csak lesz valahogy, és azt is, hogy mindig van kiút. Remélem, valamennyiünk esetében úgy alakulnak majd a dolgok, hogy végül elégedettek leszünk!

 Aaron Krajačič, 4. a

SVET JE POTREBOVAL KORONAVIRUS ALI BOLJE REČENO, SI GA ZASLUŽIL

Spomnim se še decembrskih in januarskih dni, ko smo poslušali o novem koronavirusu, ki je izbruhnil na Kitajskem. Takrat smo se sproščeno pogovarjali o njem in se tudi šalili na njegov račun, saj je bil še tako daleč stran in za nas neresničen, dokler kar naenkrat ni povzročil katastrofe v sosednji Italiji in kmalu dosegel tudi našo deželo, Slovenijo.

Mislím, da se še pred nekaj tedni nobeden od nas ni zavedal nevarnosti in posledic, ki ga bo pustil za seboj novi virus. Nihče ni bil pripravljen nanj. Kar čez noč smo prejeli novico, da se zapirajo vse izobraževalne ustanove, neživilske trgovine in večina podjetij. Vlada iz dneva v dan sprejema nove odloke, da bi širitev virusa nekako zaustavili, saj si nihče ne želi italijanskega scenarija.

Kdo bi si mislil, da lahko tako majhen mikroorganizem zaustavi kar cel svet? Menim, da je to svet nujno potreboval ali bolje rečeno, si to celo zaslužil. Ljudje smo nenehno hoteli, hoteli smo samo več in več, več uspeha, več denarja, več pozornosti, klepet ob kavici z najboljšo prijateljico smo zamenjali za nekaj povedi preko spleta, saj nam je bilo tako lažje, bolj udobno in nam ni vzelo veliko časa. Ujeti smo bili v mrežo tehnologije, oddaljili smo se od vseh ljudi, zanemarili smo svojo družino, svoje prijatelje, svoje hišne ljubljence. Samo zato, ker »nismo« imeli časa za njih.

Kaj pa se nam je zgodilo zdaj? Svet je obstal. Imamo veliko časa za premišljevanje, za mentalno, osebno rast, saj nas je virus naučil veliko novega, marsikoga bo tudi spremenil. Naučil nas je, katere stvari imajo kako vrednost v našem življenju. To so zdravje, družina in najboljši prijatelji. Naučil nas je, da nikoli več ne bomo odklonili telovadbe, sprehoda, svežega zraka, saj se zdaj zavedamo, kako pomembno je ohraniti zdravo telo in dušo. Prav tako ne bomo odklonili kave, na katero nas je povabila prijateljica, ki jo zdaj neizmerno pogrešamo in potrebujemo, saj smo v stiski, osamljeni, negotovi, prestrašeni, izgubljeni ter bi nam veliko več pomenila njen topli objem in nasmeh kot nekaj povedi, ki jih trenutno izmenjavava preko spleta. Prav tako nam manjkajo tudi vsa šolska jutra, ki smo jih prej sovražili, od zdaj naprej pa jih bomo cenili, saj se prej nismo zavedali, kakšna sreča je videti vsako jutro zdrave sošolce in učitelje, ki nam lahko prenašajo znanje v normalnih okoliščinah. Takrat še nismo vedeli, kako učinkovit je pouk med šolskimi klopmi, želeli smo si, da bi lahko delali sami, od doma, s pomočjo tehnologije, vendar se zdaj zavedamo, da smo se motili. Čeprav se trudimo tako mi kot tudi učitelji, se ta način šolanja ne more primerjati s tistim, ki smo ga vajeni.

Vidimo, kako vesela je naša družina, naši starši, ker smo »prisiljeni« biti več z njimi, početi z njimi skupne stvari in mislim, da se bomo od zdaj naprej trudili biti tudi z njimi več časa, saj nočemo, da izgine ta sreča, ta nasmeh na njihovem obrazu. Nikoli se nismo zavedali, kako žalostni so bili naši kužki, naše muce, ko nas ni bilo doma. Zdaj vidimo, kako so se spremenili, kako so srečni in hvaležni za čas, ki jim ga zdaj posvetimo. Tudi tega ne smemo pozabiti, ko bo vsega konec in bomo znova »svobodni«.

Poleg tega, da nas je virus opomnil na prave duhovne vrednote v našem življenju, je mnoge i dal tudi na preizkušnjo. Na preizkušnji so tako partnerske vezi kot tudi prijateljske, tudi naša lastna osebnost. Spoznali bomo, ali je bodisi ljubezenska bodisi prijateljska zveza tako močna, da se lahko ohrani tudi v teh težkih časih. Preizkusili bomo sami sebe, našo osebnost, saj bomo spoznali, ali smo dovolj vztrajni, močni, mentalno stabilni in odgovorni državljani. Zdaj je čas, da vsi pozabimo na svoje lastne, sebične interese in stopimo skupaj, eden za drugega, vsak za vsakega, saj bomo le skupaj lahko premagali virus.

 Sara Horvat, 4. a

Vor fast vier Jahren hat alles angefangen.
 Zwischen Gemäuern unseres Gelehrsamkeitstempels ist gleich losgegangen.
 Nach offiziellem Empfang hat man uns in die Schulregeln eingeweiht,
 die Klassenleiter, unsere Bezugspersonen, einzelnen Klassen zugeteilt.
 Die gastfreundlichen älteren Schüler haben uns mit Filzstiften begrüßt,
 uns die ersten Tage mit Pfefferoni versüßt
 Immer mehr Lehrstoff und Hausaufgaben haben auf uns gewartet,
 mit Projekten im vielfältigen Angebot sind wir sofort gestartet.
 Wahre Ernüchterung und Enttäuschungen haben nicht lange warten lassen,
 die ersten Noten waren nur mit Verwunderung zu fassen.
 Eine Prüfung hat die andere gejagt,
 jegliche Verschnaufpause war untersagt.
 Als Fasanen und Grünschnäbel haben wir uns durchs erste Jahr gekämpft,
 unsere Erwartungen und Wünsche mittlerweile ordentlich gedämpft.
 Über Aufgaben aller Art haben wir uns den Kopf zerbrochen,
 sind dabei allzu oft an unsere Grenzen gestoßen.
 Zwischen Vergangenheit, Gegenwart und Zukunft nach Luft gerungen,
 im Labyrinth der Zahlen, Formeln und Gesetzen kaum den Ausweg gefunden.
 Die Pausen an Handys haben auch nicht viel gebracht,
 das Schulessen in letzter Zeit schon ein wenig Zufriedenheit geschafft.
 Auf Klassenausflügen haben wir viel erlebt und gesehen,
 es ist ab und zu schon so ein Missgeschick geschehen.
 Zur Freude der anwesenden Lehrer haben wir die Nächte durchgemacht,
 bloß ans Schlafen hat kaum jemand so richtig gedacht.
 Obwohl harte Strafen gewunken,
 haben sich einige ab und zu betrunken.
 Ans Schwänzen haben wir auch nicht vergessen,
 lieber die eine oder andere Stunde in einer Bar als in der Schule gegessen.
 An diversen Wettbewerben und Events teilgenommen,
 haben wir Preise und wertvolle Erfahrungen gewonnen.
 Das vielfältige Sprachangebot hat den Lernpensum bereichert,
 unsere globalen Horizonte erweitert.
 Auf der Zielgerade hat das mächtige Coronavirus das Schultor zugemacht,
 uns für einige Wochen in die Ungewissheit gebracht.
 Unsere Zukunft liegt wohl in Sternen,
 doch Erinnerung an die Mittelschulzeit bleibt in unseren Herzen.

✍ Skupinsko delo, 4. a

VIHAR TEGOB

Virus je s seboj prinesel velik vihar tegob.
 Svet je v razsulu.
 Prazne ulice.
 Izropane trgovine.
 Zatekla sem se v toplino lastnega doma.
 In občutila neprijetno oddaljenost.
 Zdaj izgubljam sapo.
 Pogrešam svet.
 Pogrešam ljudi.
 Ljudi, ki blizu so mi.
 A vsak pogled v nebo v meni priklíče mir,
 saj vem, da sonce nima namena umreti.
 Zdi se, da žari bolj.
 Bolj kot kadarkoli prej.

✍ Larisa Zver, 4. a

KARANTÉNSZONETT

Most végre nem kell várnod a szombatot,
 Hisz hova kimehetsz, az csak a kiskert,
 Legnagyobb kalandod, ha vehetsz lisztet,
 Mindezt úgy, hogy viselsz kesztyűt, maszkot!
 Ha már te is meguntad a Facebookot,
 Megnézted az összes létező filmet,
 Megtanultad megmosni a kezedet,
 Hozd ki a karanténból a maximumot!
 Ne habozz, ilyen jó időben napozz,
 Rakj ki egy kirakót, tanulj meg festeni,
 Vagy talán egy izgalmas könyvet lapozz!
 Használd ki, hogy nem kell korán ébredni,
 Legyél jókedvű, mint egy gyerek, szórakozz,
 S az életet próbáld meg élvezni.

✍ Sarah Abraham, 3. a

PÉNTEK, 2020. 3. 13.

Kedves Naplóm!

Képzeld, mi történt! Ma megtudtuk, hogy hosszabb ideig itthon kell maradnunk a koronavírus miatt! Nem éppen a legjobb dolog a világon, hiszen akkor edzésünk se lesz többet.

KEDD, 2020. 3. 17.

Kedves Naplóm!

A távoktatás második napja. Nagyon rosszul mennek a dolgok, hiszen ma nem találtam semmit, amit a tanár feltöltött az online tanterembe (...). Az edzésen is azt mondták, hogy a továbbiakban otthon kell maradunk, és otthon kell edzenünk. Ez így nagyon nem jó, szerintem egyesek semmit sem fognak csinálni.

SZERDA, 2020. 3. 18.

Kedves Naplóm!

Szerda. Még mindig nem tudom használni az online tantermet, de azért talán már jobban megy, mint hétfőn. Három óra körül elmentem futni. Egészen Hármasmalomig futattam, nagyon jól éreztem magamat. Amikor estefelé hazaértem, fogtam magam és még elmentem egyet sétálni. Képzeld, két gólyát is láttam! Nagyon szép állatok.

VASÁRNAP, 2020. 3. 22.

Kedves Naplóm!

Ma megtudtam, hogyan kapunk majd osztályzatokat, nagyon furának tartom, de más megoldás sajnos nincs ebben a helyzetben, ezért egyetértek ezzel az új rendszerrel. Majd meglátjuk!

HÉTFŐ, 2020. 3. 23.

Kedves Naplóm!

Hétfő van. Végre megtanultam, hogyan kell használni az online tantermet. Ott vannak a házi feladatok és az anyag, amit át kell írunk, majd pedig le kell fényképeznünk és el kell küldeni a tanárnak, hogy az lássa, átírtuk-e, illetve megcsínáltuk-e a házi feladatot.

Ma megint erőgyakorlatokat végeztem. Úgy látom, könnyebben megy, mint tegnap.

CSÜTÖRTÖK, 2020. 3. 26.

Kedves Naplóm!

Képzeld, mi történt! Esett a hó, és ez nagyon furá volt. Szerintem azért esett, mert a Föld tisztul. Mosanában nem éri olyan erős szennyezés. Nem tudom miért, de így van.

Földrengés is volt, nagyon furcsa egy hét ez a mostani. Sok minden történik, de semmi jót nem hallunk, csak rossz dolgok vannak, nagyon furá ez az egész év.

PÉNTEK, 2020. 3. 27.

Kedves Naplóm!

Péntek van. Két hét múlt el azóta, hogy itthon vagyunk, és elmondhatom, hogy elég jó ez az online tanulás. Az elején még volt vele bajom, de most már nagyon jól megy, könnyebben megtalálom a dolgokat. Csak az a baj, hogy nagyon fáj a szemem, hiszen naponta öt órát nézni ezt a képernyőt nem éppen kellemes. Meg az edzőm is írt, megkérdezte, hogyan megy a munka, küldtem neki pár képet, hogy lássa, ügyesen dolgozok és készülődök.

✍ Matko Mišo, 4. d

HOME SCHOOL IN A QUARANTINE

Due to the current exceptional circumstances in our country our school has been forced to take up new studying methods. So in order to follow the rules of social distancing we now attend online classes.

Personally I believe that this form of studying is especially effective for students who are about to attend university, since that requires more independent work. It definitely helps your time management skills and teaches you how to be more organised. Despite deadlines we can still do things at our own pace, at our desired time. Therefore home school teaches us to be responsible and mature, since no one is forcing you to do your homework so it entirely depends on you.

In my opinion online school can be enjoyable, because you can do the work from the comfort of your own home. For example if you have school uniforms, you don't have to wear them at home, which makes studying more relaxed and comfortable.

All in all I think we have to stay positive despite being quarantined and find light in the situation. Home school is different but I think we can all learn and individually grow from this experience.

✍ Zala Kostric, 4. a

TAKO JE MENI V KARANTENI

Doma sedim,
nikamor ne hitim,
koronavirusa se ne bojim,
ampak druge zaščititi želim.

Z mano sta tudi brat in sestra,
ki sta včasih prav nič všečna,
ampak rada ju imam in
živeti brez njiju ne znam.

Zjutraj se lahko dlje spi,
ker v šolo se ne mudim,
a zbuditi vseeno treba se je,
saj računalnik čaka me.

Želim si, da bi lahko cele dneve ležala,
a je s šolo prava štala,
vendar se ne bom pritoževala.

✍ Ajda Hozjan, 2. a

A KORONAVÍRUS GYÖKERESEN MEGVÁLTOZTATTA AZ ÉLETÜNKET

Koronavírus. Egy szó, amit gyakran hallottunk az utolsó három hónapban, és mégsem vettünk komolyan. No, de ezt nem mindenre mondom, inkább csak magamra, viszont tudom, hogy rajtam kívül ezzel még sokan így voltak. Amikor erről a problémáról elkezdtek beszélni, én és még sokan körülöttem nyugodtak maradtunk, hiszen úgy gondoltunk, hogy mindez messze van tőlünk, hozzánk úgysem fog elejutni, előbb „kihal”. Mint kiderült, tévedtem. Talán az efféle gondolkodásnak az volt az oka, hogy már korábban is hallottunk a tv-ben olyanokat, mint pl., hogy az ISIS mindenkit megöl, a maja naptár szerint meg azt, hogy itt a világ vége, stb. Ezek mind olyan dolgok voltak, amiket könnyen vettünk, mert előre látszott, hogy úgysem lesz belőlük semmi. Így vettem a koronavírust is. És szerintem ez volt a baj.

A vírus már itt van közöttünk, és mégis elég normálisan reagáltam rá. Olyan gyorsan jött, hogy szerintem nem is volt időm mindent felfogni és átgondolni. Gyors fordulatot vett minden, attól a pillanattól, hogy az országban megjelent egy-két fertőzött, egészen odáig, hogy Szlovéniában minden teljesen megállt.

Emlékszek, hétfőn még minden normális volt, terveztük a további napokat és heteket, miközben nem is sejtettük, hogy mi fog következni. Szerdán este kijelentették, hogy Szlovéniában bezárják az egyetemeket, így már tudtuk, hogy ennek nem lesz jó

vége. Közben a parlament már betiltotta a nagyobb létszámú csoportok gyülekezést. A emberek tömeges csoportosulására vonatkozó számot aztán egyre csökkentették: először 500-ra tették, azután 200-ra, utána 50-re, ma meg már két embernek sem szabad zárt helyen egymás mellett lennie.

Visszatérve a múlt hétre, mikor szerdán este az egyetemisták hazatértek, csak azt vártuk, mi fog történni a közép- és általános iskolákkal. Emlékszem, csütörtökön mégcsak a harmadik órára mentem be az iskolába, de az első dolog, amivel a barátom fogadott, az az volt, hogy hétfővel az iskolákat bezárják. Ezen nagyon meglepődtem, szinte megdermedtem, mert abban a pillanatban még nem tudtam, mi is történt velünk. Onnantól kezdve aztán a dolgok gyors fordulatot vettek. Már előtte szóba került, hogy a március 15-re tervezett megemlékezés hangszórón fog lemenni, ami be is következett. Nagyon fura volt számomra, hiszen hasonlót eddig még nem éltem meg. Fura volt az osztályban állni, miközben szólt a Himnusz, és mindvégig arról gondolkodni, hogy minden osztályban ugyanez történik. Onnantól tovább minden megállt, pénteken már nem is mentünk iskolába, és úgy érzem, mintha azon a napon minden megváltozott volna. Még most is olyan érzésem van, mintha azon a napom befejezetlenül maradtak volna egyes dolgaim, és úgy érzem, szeretnék visszamenni.

Ezen a héten minden áll, mindent bezártak, csak az élelmiszerboltok maradhattak nyitva, de azok is megváltoztatott munkaidővel. Az utcán nincs senki, betiltották azt is, hogy az emberek a köztereken tartózkodjanak. Mindezt azért határozták el így, hogy minél jobban fékezzék a vírus terjedését. A szituáció a városban borzasztó, a bolt előtt sorok vannak, egy időben pontosan meghatározott számú ember tartózkodhat az üzletben. Sokan maszkban, kesztyűben járnak, a kasszán műanyag falat emeltek a pénztáros elé. Csupa olyan intézkedés, amely azt szolgálja, hogy az emberek ne érinkezzenek.

Az életem során még nem láttam semmi ehhez foghatót, és elmondhatom, soha többé nem is szeretnék. Szerintem még nem tudatosodott bennem eléggé, hogy milyen nagy dolog történik körülöttem, pedig minden nap látom, mi történik. A nagybácsimnak vissza kellett mennie Ausztiába, hogy beszerezze az ottani munkavállalását igazoló dokumentumot, mert enélkül nem tudott volna a két ország között ingázni. Az édesapám is, aki egyébként Németországban dolgozik, most itthon van, mert senkit sem engednek be az országba. Ezek mind olyan dolgok, amik furának néznek ki, ebből lehet legjobban látni, hogy a koronavírus mennyire megváltoztatta a mindennapjainkat.

Remélem, ha összetartunk és betartjuk a szabályokat, előbb vége lesz minden rossznak, és majd valamikor rájövünk, hogy ez a próbatétel is valamilyen szempontból jó és hasznos volt. Úgy gondolom, pozitívan kell gondolkoznunk, mert akkor együtt át tudunk vészeln minden rosszat.

Nino Imre, 3. d

Škrilec Peter, 4. d

VIRUS

Sedela sem v naslonjaču, ko sem zaslišala tisto vprašanje. Tisto, na katero sem upala, da mi nikoli ne bo potrebno odgovoriti. Grozote, za katere upam, da se jih nikoli ne bo spominjala. »Zakaj imaš rano na licu?« je izgovoril nedolžen glasek komaj štiriletne deklice. Oblila me je vročina, poskušala sem se pretvarjati, da je nisem slišala. In še enkrat: »A mi boš povedala?« Po dolgem premisleku sem se opogumila ter jo vzela v naročje. Obljubila sem ji, da ji bom povedala, ko bo starejša, jo dvignila in nesla v kuhinjo, kajti mama nas je že klicala k večerji.

Živela sem v predmestju z mamo, očetom in komaj dve leti staro sestrnico, v čudoviti beli dvonadstropni hiši. Hišo je obdajala čudovita visoka zelena živa meja in bela ograja. Kamnita potka je vodila skozi bujni cvetlični vrt na majhno kamnito teraso pred hišo. Tu sem preživela večji del svojega otroštva. Še zdaj čutim mrzel vonj kamnitih stopnic pred teraso, vonj sveže pokošene trave in tistih toplih poletnih noči, ko smo s prijatelji ležali za hišo in opazovali zvezde.

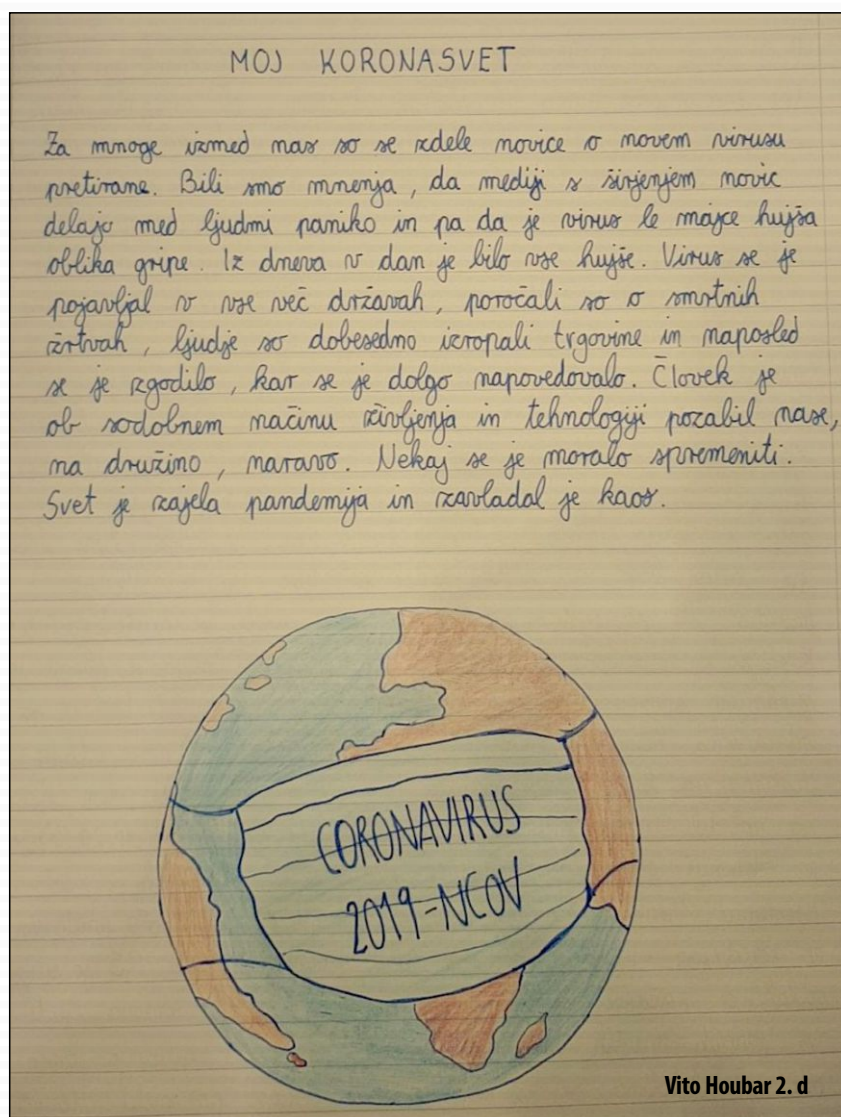
Takrat sem imela komaj slabih šestnajst let. Spomnim se večera, ko smo vsi skupaj sedeli pred televizijo in nestrpnost čakali, kaj nam bodo sporočili. Sprva zadeve nihče ni vzel resno. Govorili so o higieni in o tem, kako naj zmanjšamo človeške stike. Čez nekaj dni so že priporočali, naj čim manj hodimo iz hiše, dokler čez nekaj tednov niso napovedali karantene. S težavo sem sprejela dejstvo, da mesec dni ne bom videla prijateljev. Nisem razmišljala o virusu, morilo me je le dejstvo osamljenosti. Pogrešala sem prijatelje in nestrpnost odštevala dneve v mesecu.

Minevali so tedni in situacija se mi je iz dneva v dan zdela hujša. V začetku sem še videla ljudi, kako so se sprehajali mimo hiše, sosedo, kako je vrtogirila in tu pa tam izmenjala nekaj besed z mojo mamo. Čez čas pa so ulice postale prazne in temačne. Na televiziji so vsak dan govorili o podatkih, ki so se mi zdeli nesmiselni. Tisoče in tisoče mrtvih, le v našem mestu se še nikomur ni nič zgodilo, sem razmišljala.

Ko se je mesec bližal proti koncu, smo dobili navodila, da se bo karantena podaljšala še za 6 mesecev. Takrat me je postalo strah. Čeprav so obljubljali denarno pomoč in da bo hrane dovolj, sem čutila, da je to le umazana laž, da bi med ljudmi umirili paniko. A sem na lastne oči doživela, da panike, ki je nastala, ni bilo več možno ustaviti na nikakršen koli način. Starša sta se odločila, da je najboljša, da si naredimo za nekaj tednov zalogo hrane, zato sva se z očetom odpeljala do najbližje trgovine. Ko sva prišla tja, so police že bile na pol prazne. Za tisto, kar pa je ostalo, so se ljudje borili kot sestradani psi za kos mesa. Poskušala sva se izogniti prepirom, zato sva hitro pograbila, kar sva uspela, se z vozičkom hrane odpravila na blagajno ter takoj domov.

Tisti večer nisem mogla spati, zato sem skozi strešno okno splezala na streho nad teraso, da bi opazovala zvezde. Na drugi strani ceste je živel nek moški. V našo ulico se je preselil pred kakšnim letom in nisem ga najbolje poznala. Ura je bila pol dve, v njegovi sobi pa je luč še vedo svetila. Nisem ga mogla nehati opazovati, nekaj na njem je privlačilo moj pogled in zanimanje. Po tednih brez človeškega kontakta je bil prva oseba poleg moje družine, ki sem jo videla. Sedel je na postelji, mirno in gledal v tla. Čez čas sem se naveličala zvezd pa tudi moškega ter sem splezala nazaj.

To je postala moja majhna skrivna rutina. Pozno zvečer, ko so že

vsi spali, sem splezala na streho ter si bistrila misli med tem, ko sem izmenoma opazovala zvezde in njega. Nekega toplega večera, ko sem ga opazovala, kako je skrčeno sedel na tleh sobe v zgornjem nadstropju in jedel konzervo, sem od nekod zaslišala glasbo. Počasi je postajala glasnejša in karkoli jo je predvajalo, je prihajalo bližje. Ko je glasbo zaslišal tudi on, je konzervo nagloma potisnil na stran, iz žepa pograbil nož ter v isti sekundi ugasnil luči. Njegov nagli in prestrašeni odziv, mi je dal vedeti, da bi se tudi jaz morala skriti. Vendar je moja radovednost vztrajala. Glasba je postajala glasnejša in vedela sem, da bo Tisto takoj pred mojo hišo. Skrčila sem se in upala, da me ne bodo opazili. Bil je črn kombi s privezanim zvočnikom na strehi. Vozil se je počasi in voznik je ves čas gledal naokoli. Nekaj metrov dlje od moje hiše se je nenadoma ustavil in iz njega so stopili trije moški in ženska. Zdeli so se mi nadnaravni. Bili so izjemno urejeni in zdelo se mi je, da se zlivajo z glasno vibrantno glasbo, ki je prihajala iz zvočnika. Ženska je bila prelepa. Imela je dolge svetle lase in oblečena je bila v kratko belo poletno oblekico. Stopila je do zadnjih vrat kombija ter jih odprla. Ven je potegnila orožje ter ga razdelila. Sama je vzela sekiro ter pokazala na hišo. Izbrali so si hišo. Vstopili so ter vzeli vse, kar se jim je zazdelo koristno in pobili vse, kar so v njej našli živega. Zdaj sem razumela, zakaj je bilo tistega moškega tako strah. Vedel je, kaj prihaja. Jaz pa sem še vedo sedela na strehi. Nisem se počutila prestrašeno, vendar sem vedela, da me ne smejo opaziti. Počutila sem se kot, da

se tudi jaz počasi zlivam z njimi in z glasbo. Glasba me je povsem očarala in počutila sem se kot, da me je ritem potisnil v ekstazo. Medtem so oni v hiši, ki so si jo izbrali, povzročali kaos. Če si dobro prisluhnili, si skozi melodijo lahko slišal krike. Ko so le-ti potihnili, so na cesto stopili oni. Trupla so naložili v kombi. Potem se je ona vrnila po stvari. Cela krvava se je vrnila z zlatnino okoli vratu. Smejala se je. Zgledala je srečno, ampak njen smeh je zvenel psihotično in ne veselo. Usedla se je na sovoznikovo stran in odpeljali so se. Ko je glasba potihnila, sem začela dojemati, kar sem pravkar doživela.

Dobivali smo minimalne zaloge hrane za preživetje. Razumem, da je dve leti v karanteni življenje težko, ampak nisem mogla razumeti, kako lahko nekdo postane tako nečloveški. Ljudje so se začeli pobijati pred mojimi očmi. Vedela sem, da se je to dogajalo v drugih državah, kjer je ljudi več in hrane manj. Ampak nisem želela verjeti, da se je to dogajalo tukaj. Strah me je postalo, da bodo naslednji večer mogoče izbrali našo hišo in pobili mene ter mojo družino. Zato sem naredila načrt, da bom povedala, kar sem videla očetu, ter se bomo lahko pripravili na najhujše.

Naslednji dan sem iskala najbolj primeren način, da bi povedala to, kar sem videla, staršem, kajti nisem želela, da bi mislila, da si zgodo izmišljujem. Še sama nisem bila povsem prepričana vase. Zato sem se po kosilu izmuznila iz hiše. Previdno, da me ne bi kdo opazil, sem stopila na pločnik. S hitrimi koraki in očmi na preži sem se sprehodila do tiste hiše. Ko sem vstopila, sem ugotovila, da je tisto, kar sem videla zvečer, bilo resnično. Pogled na krvave stene ter razkosanega psa na sredi s soncem osvetljene dnevne sobe me je pretresel do dna duše. Hitro sem zbežala nazaj v našo hišo ter se odločila, da jim bom pri večerji vse povedala. Razmišljala sem o tem in sedela v naslonjaču, ko sem zaslišala tisto vprašanje. Tisto, za katero sem upala, da ji nikoli ne bom morala odgovoriti. Grozote, za katere upam, da se jih nikoli ne bo spominjala. »Zakaj imaš rano na licu?« je

KORONA VIRUS

Korona virus!

Uničil si vse moje plane,
vendar to tebe prav nič ne gane.

Ti se kar naprej širiš
in se za nas ljudi ne zmeniš.

Prišel si direktno iz Kitajske
ter uničil nam počitnice, prvomajske.

Odpovedani so bili čisto vsi izleti,
upajmo pa, da nam ne bo potrebno šolo še poleti.

Upam, da bo karantene čim prej konec,
da lahko ponovno slišim šolski zvonec.

Vsak svoje prijatelje sedaj pogreša
in upa, da se mu pred koncem še kje ne zmeša.

Zelo si spremenil moje življenje,
zato hočem, da čimprej greš, nasvidenje.

✍️ Domen Pucko, 3. k

izgovoril nedolžen glasek komaj štiriletne deklice. Oblila me je vročina, poskušala sem se pretvarjati, da je nisem slišala. In še enkrat: »Mi boš povedala?« Po dolgem premisleku sem se opogumila ter jo vzela v naročje. Obljubila sem ji, da ji bom povedala, ko bo starejša, jo dvignila in nesla v kuhinjo, kajti mama nas je že klicala k večerji.

Sedli smo za mizo, na katero je mama postavila skledo vroče juhe iz vrečke. Še preden smo lahko začeli jesti, sem načela pogovor. Ko sem povedala, kaj sem doživela, me je pogledal oče in rekel: »A si prepričana?« »Zakaj imaš rano na licu, zakaj imaš rano na licu, zakaj imaš rano?« je medtem ponavljala sestra. Razjezila sem se: »Prosim, poslušajte me!« Vprašanja, zakaj imam rano na licu, so se še kar naprej ponavljala. Nato me je pogledala mama. »Moreš nas pustiti,« je rekla z nežnim svetlim glasom.

Zjokala sem se. Miza je bila prazna. Pogledala sem naokoli. Police so bile zaprašene, okna so bila prekrita s časopisi in zabita z lesenimi deskami. Police v kuhinji so bile skoraj prazne. Stopila sem v dnevno sobo. Tam, kjer je nekoč na čudoviti perzijski preprogi stala steklena mizica, okoli katere smo nestrpnostno poslušali poročila, je sedaj bilo razbito steklo. Ostanke mizice, razbiti kristalni kozarci ... Police nekoč polne maminih najljubših knjig, razdejane. Tiste knjige, ki so še ostale, so na pol raztrgane ležale v kaminu, pripravljene na sežig. Stopila sem na teraso. Ulica se je zdela temačna in siva. Vonj po cveticah, travi in veselju je izginil. Vrt je ovenel in terasa je bila polna krvavih madežev. Ničesar me ni bilo več strah, kajti došla sem resnico. Odšla sem nazaj v hišo in priprla vrata. Usedla sem se nazaj za kuhinjsko mizo. Mesta, kjer so prej sedeli mama, oče in sestra so bila resnično prazna.

Nehala sem jokati. Nisem imela več moči niti za to. Zdaj sem si želela, da bi sestrici lahko odgovorila na vprašanje. Povedala bi ji, karkoli bi želela, ampak ni je bilo več tu. Spominjala sem se počasi. Bilo je takega večera, kot je bil ta, le da smo se tistega dne k večerji spravili nekoliko kasneje. Ravno smo sedli za mizo, ko smo slišali na ulici glasbo. Skozi okno smo opazovali, kaj se dogaja. Mislili smo, da mogoče prihaja nekakšna pomoč. Ko smo jih zagledali oborožene prihajati iz kombija, smo točno vedeli, kaj se dogaja. Oče je zaklical, naj se skrijemo, da bo on branil vhodna vrata. Mama se je s sestrico skrila pod posteljo, jaz pa sem hitro pograbila nož in se namenila proti stopnicam. V naglici sem se spotaknila, padla ob nož ter se rahlo porezala. Zasišla sem, da so stopili na našo teraso, zato sem hitro zbežala v sobo, odprla okno ter splezala na streho. Skrčila sem se in si pokrila ušesa. Glasba je bila glasna in bila sem v šoku. Med tem, ko sem se jaz skrivala, so oni najprej ubili očeta, nato pa so izvohali tudi mojo mamo in sestro. To sem ugotovila šele, ko sem opazila, kako so njihova trupla vlekli na cesto ter jih nato kot živali nalagali v kombi.

Zdaj, ko sem sama sedela za mizo, sem si želela, da bi vzeli tudi mene. MORALA BI JIH BRANITI, sem sama sebi zakričala. Bila sem besna, vstala sem in iz omarice pograbila nož. Nisem si zaslužila živeti, medtem ko so moje starše vlekli po asfaltu, sem jaz na strehi poslušala glasbo, ki je prihajala iz zvočnika. MORALA BI JIH BRANITI, sem si spet zakričala. Nato je zazvonilo. Meša se ti, sem si zašepetala. Nato je potrkalo. Prihajalo je od vhodnih vrat. Sedaj, ko sem si želela smrti in me ni bilo strah ničesar več, sem hrabro odložila nož in počasi stopila ter odprla.

 Ana Vida, 4. k

Ema Žoldoš, 3. a

ODZIVI DIJAKOV PREKO TELEFONA, EASISTENTA

LF: A munka meggy, de zavaró kicsit, hogy mindenki mindent egyszerre küld. Amikor meg még az eAsistent leáll, csúsznak a dolgok. Težje je delati, ko vsi na drugačen način pošljejo zadeve in snov ... **Malo je težje, kot če bi bili v šoli,** ampak uspem vse narediti pravočasno, potrebna je le organizacija.

DÖ: Dober dan, delo na daljavo poteka v redu, imamo kar nekaj stvari za narediti, ampak če delamo sproti, ni tako hudo.

AJ: Dober dan, delo na daljavo je okej, edino to, da eAsistent in spletna učilnica ne delata vedno. Drugače sem zdrava. Pa vi?

UM: Pozdravljeni, delo od doma poteka v redu brez problema, doma smo vsi zdravi. Ostanite zdravi. Lp.

JM: Dober večer profesorica. Delo na daljavo je zanimivo, vendar pa se občasno pojavijo težave z eAsistentom in naloge ni mogoče poslati pravočasno, vseeno pa **je delo v šoli boljše kot na daljavo.** Lep večer.

AR: Pozdravljeni! Delo na daljavo mi je kar všeč, res pa je, **da imam veliko več dela, kot če bi hodila v šolo.** Naloge delam sproti, tako da hvala bogu nisem v zaostanku nikjer. **Sošolce pogrešam, sploh pri kakih nalogah, ki jih ne razumem in bi potrebovala pomoč.**

Upajmo, da se kmalu vrnemo v šolske klopi. Lep pozdrav

VT: Dobro jutro ... Meni osebno je pri delu na daljavo boljše to, da imam več prostega časa in lahko dopoldan

tudi nekaj drugega naredim, kar ne morem v šoli ... Dela je nekako enako, naporno pa je, ko vsi naenkrat pošiljajo snov pa naloge in se malo izgubiš vmes.

EV: Dobro jutro, z ene strani je boljše ... Saj si mogoče kaj več zapomnimo, ko prepisujemo snov, **dela je sicer več,** ampak ni tako hudo ... **lahko bi imeli več časa za oddajo nalog,** saj nihče ne sedi celi čas za računalnikom in rešuje naloge ... Treba se je tudi vmes spočiti. Lp, ostanite zdravi.

AV: Dobro jutro. Meni se zdi, da je delo na daljavo okej.

IH: Delo na daljavo poteka dokaj v redu, včasih razlaga manjka, a si pomagamo med seboj.

UZ: Pozdravljeni! Mnenje o delu od doma: Delo od doma je naporno, sem namreč mnenja, da dobimo kar precej več dela kot v šoli. Prav tako mi ni všeč, da ima vsak profesor svoj način sporočanja informacij (npr. spletne učilnice, eAsistent, gmail ...), zato bi bil zelo vesel, če bi se **poenotili in pošiljali delo le na eno mesto,** saj bi mi s tem precej olajšali delo, ne kot zdaj, da se moram najprej prijaviti na vsa prej omenjena mesta in za vsak posamezni predmet iskati, če smo dobili kako zaposlitev. Kljub temu se mi zdi ta opcija boljša kot hoditi v šolo v poletnem času.

Hvala za vaše razumevanje upam, da se lahko kaj spremeni. Lep pozdrav

VK: Jó napot! Jelentem, da vse stvari poskušam več ali manj sproti narediti in oddati, se počutim v redu.

LH: Dober dan, delo od doma mi je zanimivo, ampak mi je malo težko. eAsistent včasih zablokira in ne morem pogledati določenih nalog. Drugače je delo od doma zelo praktično zdaj, v tem času. Vseeno upam, da bomo čim prej nazaj v šoli! Lep pozdrav

DV: Jó reggelt. A munka lassan folyik, sok a munka, **az iskolában jobb volt tanulni,** ezért nagyon várom, hogy visszatérhessünk az iskolába. Üdvözzettel.

 Skupno delo, 4. k

HOME SCHOOL IN A QUARANTINE

These days, homeschool in a quarantine is due to a coronavirus a very common topic. Personally, I think that homeschool is bad for students because it has several disadvantages which can have bad impact on them.

Firstly, students are not in a personal contact with their teachers. It is obvious that communicating on internet is not at the same level as communicating in real world. Teachers can not give their information, experience and knowledge to students as clearly and effectively as in school. Students do not hear some specifics of a particular topic and may make more mistakes when doing different tasks. Moreover, learning

a subject also takes more time because they have to figure out most of the things alone.

Secondly, student's social life is very bad in a quarantine. They can't hang out with their friends and exchange different information. Friends support and motivate each other in school, but in quarantine is everything going through internet where real emotions are not seen. In my view, lack of real world communication is really bad for everyone. When students are with friends in school, everything is more interesting. Studying a topic is not as boring as in a home quarantine.

To conclude, home school is not good for students because they are not able to study a subject so effectively and are more prone to making mistakes. Their social life is also suffering and that can have really bad consequences.

 Marko Kovačič, 4. a

HAIKU 2019/2020

1. A, NEM I

DER NEBEL LEGT SICH
EINE BLUTROTE ROSE
BLEIBT AUF DEM BODEN LIEGEN.

KERZENLICHT VERTREIBT KÄLTE,
BRINGT FREUDE UND WÄRME
IN UNSEREN ALLTAG

JEDER FEUERROTE
SONNENUNTERGANG IST FÜR
MICH UNVERGESSLICH

DAS ENDE DER WELT,
VIELLEICHT HEUTE ODER MORGEN,
DER UNTERGANG FOLGT.

WEIßER ENGEL WEINT
SCHWARZE ROSE LIEGT AM GRAB
DER TOD SCHWEBT IN DER LUFT.

DAS GELD VERSCHWINDET
DER RUHM VERBLASST MIT DER ZEIT
DIE FAMILIE BLEIBT

LETZTER STERNSCHUPPEN
VERSCHWINDET VOM NACHTHIMMEL
ZIKADENKLÄNGE

ROSENBLÜTENBLÄTTER
AM OMAS TAGEBUCH
WELK WIE IHRE HÄNDE

EINSAME BANK IM PARK
SEHE IN DIE WEITE FERNE
KANN NICHTS ERKENNEN

MOHNBLÄTTER IM WIND
MEINE ZITTERNDEN HÄNDE
UNGEWISSHEIT PUR

BUNTE LUFTBALLONS
FLIEGEN GEGEN DEN HIMMEL
MEIN BLICK VERFOLGT SIE

PRACHTVOLLE WIESE
MIT BLÜHENDER HEIDEKRAUT
NATURPOESIE

DUNKLE WOLKEN
DER SCHWALBEN UNRUHIGER FLUG
EIN GEWITTER NAHT

FRISCHE IN DER LUFT
REGENBOGEN AM HIMMEL
WAS FÜR EIN BLICKFANG

GESTRANDETER TRAUM
AUF DEN FLÜGELN DER MÖWE
EIN DÜNNER LICHTSTRAHL

NESREČA V MESTU VUHAN

20 kemikov in biologov celega sveta je bilo zgodaj zjutraj zbranih v ameriskem biokemijskem genetskem laboratoriju v mestu Vuhan na Kitajskem.

Zbrani so bili v konferenčni dvorani, namenjeni takšnim in drugačnim sestankom. Sestanek o analizi ter sestavi virusov in bakterij je vodil vodja laboratorija prof. dr. Lee San. Zraven njega sta sedela svetovno znana ameriška znanstvenika dr. Jack Copper in dr. James Smith, biokemika, ki sta skupaj z ekipo odkrila nekaj neverjetnih stvari na njunem znanstvenem področju. Po sestanku so se odpravili do jedilnice, kjer so se okrepčali in med seboj delili ideje, si dajali nasvete in izmenjali stike za lažje komuniciranje na daljavo. Lee San je po 45 minutah pomahal z roko in nagovoril vse, da se mu pridružijo na ogledu njihovih visoko tehnoloških laboratorijev. Sledili so mu do garderob, kjer so se oblekli v široke zaščitne obleke, podobne astronautskim skafandrom, ter si nadeli velike čelade, namenjene popolni zaščiti.

Pred vstopom v laboratorij je vse prosil, naj so previdni, saj delajo raziskave na novih virusih, katerih sestave še natančno ne poznajo. V laboratorij so vstopali posamično in se zbrali v predprostoru. Pred njimi so stala debela jeklena vrata z popolno izolacijo. Poleg vrat je bila manjša plošča, ki je izgledala kot tablični računalnik. Nanjo je dr. Lee položil roko in vrata so se začela počasi odpirati. Do tega prostora so imeli dostop le določeni zaposleni in dr. Lee. V trenutku, ko so vsi vstopili, so se vrata začela zapirati, nato pa je na enkrat vse ugasnilo in vrata so zastala polodprta. V laboratoriju je bila popolna tema. Dr. Lee je vse opozoril,

naj ostanejo mirni, saj se po petih sekundah po izpadu elektrike vklopi motorni agregat, ki ponovno napoji vso zgradbo z elektriko. Stali so v temi in naenkrat »BUM!!«. Lee je iz žepa povlekel svetilko in posvetil na mesto, kjer je zaslišal zvok. Na tleh je bila razbita bučka in v trenutku, je poiskal nekaj ročnih baterij ter evakuiral vse v laboratoriju. Ti so se brez problema izmuznili mimo vrat, ki so še zmeraj bila na pol odprta. Elektrike še vedno ni bilo in nobenemu ni bilo jasno, kaj se dogaja. Vzdrževalca laboratorija, sta se nemudoma odpravila do motornega agregata in ugotovila, da so vse žice odklopljene. V tistem trenutku sta se pogledala in jih takoj priklopila na agregat. Znova so imeli elektriko in vrata laboratorija so se šele zdaj zaprla do konca. Vsi znanstveniki in zaposleni so stali v predsobi, ki ni bila izolirana, kar pomeni, da je tudi prostor zraven njih že kontaminiran. Nihče ni vedel, kako je bučka padla, niti kaj je bilo v njej shranjeno.

V zgradbi je nastala panika. Vsi so se spraševali, kaj naj naredijo, zakaj je do tega prišlo, zakaj je bil rezervni agregat odklopljen, je vse to bilo naključje ali namerno storjeno!? Dr. Lee je stopil na stol pred njimi in vzkliknil: »Umirite se! Dokler imate oblečene zaščitne obleke, ste varni in se ne morete z ničemer okužiti. Prosim vas, da mi pomagate pri čim mirnejši evakuaciji, obvestiti moram tudi center za okužbe.« Panika se je v tistem trenutku nekoliko poglobila. Vse nadzorne in zaposlene so evakuirali iz laboratorija ter sosednjih prostorov in počakali detektive za preiskavo tega nenavadnega dogodka. Ko so detektivi prispeli, so jih seznanili s celotnim dogajanjem v zgradbi in jih oblekli v zaščitna oblačila. V laboratoriju so pregledali vse, vendar niso našli nič nenavadnega. Po ogledu laboratorija so se odpravili še do sobe z agregatom in odvzeli prstne odtise s kablov agregata. Ko so prišli ven, so prstne odtise vnesli v bazo podatkov in ugotovili, da prstni odtisi, pripadajo obema nadzornima, ki sta šla kable priključiti. V okolici stavbe je bilo kar nekaj nezaposlenih oseb, ki so ob vrišču prišle pogledat, kaj se je zgodilo. Vse osebe, ki so bile prisotne, so šle na testiranje kakršnega koli bakterijskega ali virusnega obolenja in ugotovili so, da so okuženi s posebno mutirano verzijo nekega še neraziskanega virusa. Vse osebe, ki so bile zraven, so lahko prenašalci in lahko virus prenesejo tudi na druge. Ker niso vedeli, kdo poleg zaposlenih je še bil tam, niso vseh oseb mogli izolirati in testirati, kar je povzročilo razširitev virusa.

Čez nekaj tednov je prišlo do prave epidemije, ki se je razširila po celem svetu. Detektivi kljub podrobnejši preiskavi niso imeli nobenih dokazov in niso vedeli, ali je bilo vse dogajanje le naključje ali pa je vse bilo naklepno storjeno.

 David Őri, 4. k

PESEM O KORONAVIRUSU

Oh, korona, korona.
Iz daljine Kitajske si prišla,
skoraj ves svet hitro si obšla.

Začela v Vuhanu,
nadaljevala na Jadranu.
Nate pripravljen ni bil nihče,
maske pa so kar hitro pošle.

Si pare oddaljila,
pa cene razpolovila
in se še vedno nisi poslovila.

Zaprla si vse javne ustanove,
napolnila pa naše domove.
Ljudje smo morali ostajati doma,
več smo skrbeli tudi za svojega psa.

Le kdaj nas boš zapustila?
S prijatelji jaz rada bi rada se dobila
in v baru kavico spila.

 Laura Lackovič, 3. k

POČUTJE IN DELO DIJAKOV V ČASU KORONAVIRUSA

- V teh izrednih razmerah se počutim slabo. Z mojim delom je bolj tako, srednje, ker nisem vajena biti na računalniku in me vsak dan zaradi tega boli glava. Zelo sem preobremenjena, ker je veliko dela in nisem vajena tako kot v šoli. To delo na daljavo mi ni všeč. Srečujem se s težavami, ker je dosti vsega in moramo dosti delati. Jaz, ki nisem vajena toliko biti na računalniku, mi je tega vsega preveč. Enostavno več ne vem, kako si naj razporedim delo.
- Počutim se dobro, ampak mi je dolgčas, ko opravim domače naloge. Drugače sem doma in telovadim ter igram računalniške igrice.
- Naloge delamo sproti, imamo tudi zadosti časa, da jih naredimo. Vseeno pa ni tako, kot če bi bili v šoli, saj ne moremo takoj vprašati profesorja oz. profesorico in je nekako težje vmes, ampak ni panike. Vmes si pomagamo kot razred in se znajdemo.
- Jaz se v teh izrednih razmerah počutim dobro. Včasih imam težave z eAsistentom, ker ne dela vedno. Profesorji nam dajo preveč nalog in ne morem vseh rešiti naenkrat.
- V teh izrednih razmerah zaradi koronavirusa in izvajanja pouka od doma se počutim dokaj v redu in situaciji primerno. Res, da človek ne more narediti ničesar, da bi virus uničil samo tako s fizično močjo in kljub strahu pred virusom, da bi se okužil, se zavedam, da je treba poskrbeti zase, se primerno zaščititi, skrbeti za vsakodnevno higieno, za svoje zdravje, imunski sistem, dovolj spanca, zdravo prehrano ter poskrbeti za ostale in okolje tako, da ostanemo doma.
- Kljub veliki količini dela in nalog preko spleta, ki nam jih posredujejo profesorji za delo od doma, za izvajanje pouka v teh izrednih razmerah, si delo uredim tako, da vsak dan lahko naredim nekaj za šolo, kot tudi za sebe in zdravje. Tako nisem obremenjen in se organiziram čez cel dan.
- Torej od 2. do 4. ure dopoldan delam za šolo, po tistem pa si popoldan vzamem čas za sebe in grem ven v naravo, na sonce in na sprehod ali kolesarit. Tako tudi vmes naredim naloge za športno in gibanje, kot je naloženo v sklopu ure športne vzgoje. Težav sicer nimam nobenih, ampak sem imel problem, da eAsistent prejšnje dni ni delal. Drugače je vse v redu in sem zdrav.

 Skupno delo, 5. g-et in st

HOME SCHOOL IN A QUARANTINE

During the coronavirus pandemic we have to stay at home and the only way to educate ourselves is by studying online. Many of the students are complaining because teachers demand much more than normally, but in my personal experience, not everything is as dark as it seems, as you are free to organise your schedule the way it suits you best and you can learn by using a method that is most effective for you.

The first advantage of online learning while in quarantine is, that you are free to plan your own schedule. If you have a lot of work to do, you can distribute tasks throughout the day. Personally, I prefer learning science subjects in the morning and subjects that require more creativity in the afternoon, because I feel like I am more imaginative at that time of the day. I also like planning my own study breaks and exercises to restart my brain.

The second advantage of home-schooling during the pandemic is, that you can use the learning technique that's most productive for you. In my experience I learn much more when working alone than when studying in a group, which we do a lot in school. I believe that many of us do so, because otherwise we are not as focused on the work. We also have more time to prepare crucial notes for matura subjects, which was not realisable before.

All in all, online learning from home has its advantages, which should certainly be considered also after the quarantine ends. Having the freedom to create our own schedules and use our best learning technique also prepares us for university and future life.

 Tjaša Kontrec, 4. a

Alanis Ranfl, 4. k

A TÁVOKTATÁS ELŐNYEI ÉS HÁTRÁNYAI

Manapság az otthontanulás a koronavírus miatt nagyon gyakori téma. Személy szerint úgy gondolom, hogy számos hátránnyal jár.

Először is, a diákok nincsenek személyes kapcsolatban a tanárokkal. Az interneten történő kommunikáció nem azonos a való világban történő kommunikáció minőségével. A tanárok véleményem szerint ebben a formában nem tudják az információkat annyira egyértelműen és hatékonyan átadni, mint az iskolában. A diákok pl. nem mindig hallják az adott téma sajátosságait, emiatt a kelletinél több hibát vétenek.

Továbbá, azt is gondolom, hogy a diákok társas élete a karanténban nagyon rossz. Nem tudnak együtt lógni a barátaikkal, és így nem cserélhetnek ki egymással különböző információkat. Míg az iskolában a barátok támogatják és motiválják egymást, a karanténban, ahol minden az interneten keresztül zajlik, a valódi érzelmek nem láthatóak. Amikor a barátaikkal vagyunk az iskolában, minden sokkal érdekesebb, az adott téma tanulmányozása sem olyan unalmas, mint az otthoni karanténban.

Összefoglalva, az otthontanulás szerintem nem tesz jót a diákoknak, mivel azok otthon nem képesek az adott tantárgyat ugyanolyan hatékonyan tanulni, mint az iskolában. A diákok társas élete szintén szenved, és ennek valóban rossz következményei lehetnek.

 Kovačič Marko, 4. a

Már február óta terjed a koronavírus szerte az egész világon. Szlovéniában is sajnos napról napra nő a fertőzöttek száma. Március 16-tól felfüggesztették az iskolák és egyéb intézmények látogatását, így itthonról folyik a tanulás, ami nem ugyanaz, mintha iskolába járnánk. Nem tudom, hogy miért alakult ki ez a helyzet, de szerintem várható volt, hogy valami történni fog. Annyira nagy volt a rohangás, hogy az embereknek már alig maradt idejük egymásra, még a családon belül is. Így aztán most a legtöbben otthoni karanténban vagyunk és több időt töltünk együtt: beszélgetünk, társasjátékokat játszunk, amire már jó rég nem jutott idő. Ahogy a közmondás is mondja: Minden rosszban van valami jó.

 Alanis Ranfl, 4. k

SCHULE ZU HAUSE

Gestern unvorstellbar, heute Realität

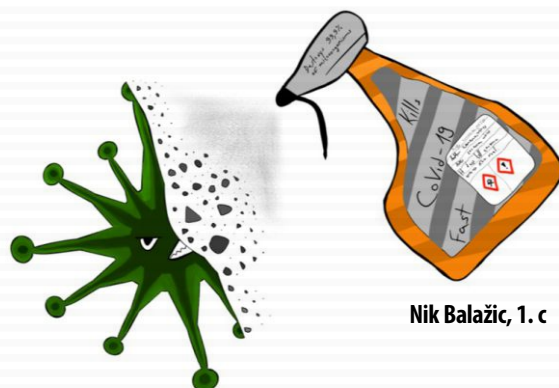
Im die letzten zwei Monaten hat sich das Weg des Lebens für jeden viel geändert. Wegen der Pandemie sind wir zwischen unseren vier Wänden festgesteckt und von hier aus versuchen wir Studenten auch, unsere Pflichten zu erfüllen.

Am Anfang war die Kommunikation mit Lehrern über das Internet ziemlich seltsam. Oft haben wir uns nicht ausgetannt und manchmal wurden uns die Lehrer zu viele Aufgaben gegeben. Für eine Weile fing ich an, eine Brille mit Lichtfilterglas zu verwenden, weil es für meine Augen nicht angenehm war, so viel vor meinem Computer zu sitzen. Ich finde es ungesund, so viel Zeit vor dem Bildschirm zu verbringen, besonders, wenn wir den ganzen Tag danach auf den Telefonbildschirm schauen, was bei Teenagern leider häufig vorkommt.

Zusätzlich zum Studium versuche ich, meine Zeit mit meiner Familie zu verbringen, da ich normalerweise an Wochentagen in Lendava bin und mich immer beschwere, dass ich nicht genug mit ihnen sein kann. Wenn ich morgens aufstehe, gehe ich zuerst ins Wohnzimmer, trinke meinen Morgenkaffee mit meinen Eltern und frühstücke. Normalerweise starre ich bis ca. 15:00 Uhr ins meine Bücher und arbeite für die Schule. Wenn ich fertig bin, gehe ich gerne an die frische Luft. Ich bin viel da draußen, nehme ein Sonnenbad und lese bei gutem Wetter, spiele mit meiner Schwester Ball oder probiere ein neues Rezept aus. Abends schauen wir uns gemeinsam eine gute Komödie an oder nehme ich ein heißes Bad.

Alles in allem bin ich an diese Art von Lebensstil ziemlich gewöhnt, aber in diesem Moment möchte ich einfach, dass alles wieder zum alten Rad zurückkehrt und ich meine Verwandten, mein Freund und meine Freunde wieder sehen und umarmen kann. Ich denke, dass diese Zeit uns klar gemacht hat, wie wichtig unsere Beziehungen und unsere Freiheit sind, und danach denke ich, dass ich sie besser schätzen werde.

 Sarah Abraham, 3. a

Nik Balažič, 1. c

FREIWILLIGEN- ARBEIT - EINE BEREICHERNDE LEBENSaufGABE

Wir arbeiten freiwillig, wenn uns etwas interessiert, wenn wir das gern machen, wenn wir helfen möchten und für das kriegen wir kein Geld, aber Freude, Dankbarkeit und frohe Gesichter. Das kann uns sehr glücklich machen und wir haben das Gefühl, dass wir etwas sehr Gutes machen und deshalb sind wir stolz auf uns selbst. Das stärkt unsere geistige Gesundheit und auch die andere, wem wir helfen, fühlen sie sich besser.

Wo können wir freiwillig arbeiten? Vielen arbeiten in einem Tierheim, weil sie die Tiere gern haben. Die Tiere sind dort dem ganzen Tag geschlossen, deshalb freuen sich sehr, wenn jemand kommt. Die freiwillige gehen mit ihnen spazieren und spielen. Außerdem Tierheim arbeiten vielen auch in einem Altersheim, weil einige alte Menschen keinen Verwandten haben. Deshalb brauchen sie Hilfe und auch Gessellschaft, weil sie sich einsam fühlen. Es ist für ihnen gut, wenn sie mit junge Leute sprechen, weil sie so optimistischer und positiver bleiben. Dasi st wichtig, weil viele ältere Menschen traurig und ohne Energie sind, einige haben auch Depression, sie haben Angst vor dem Tod, sie sind krank oder haben Schmerzen.

Ich habe viele Erfahrungen mit Freiwilligenarbeit, weil ich schon Vier Jahren eine Schule besuche, wo es auch kranke bzw. behinderte Kinder gibt. Einige sind Rollstuhlinvalide, einige haben sehr große Schwiriegkaiten mit Lernen. Aber sie sind alle noch immer glücklich, sie respektieren jeden Tag und alle Menschen, die sie helfen. Deshalb habe ich diese Kinder sehr gern und dabei lerne ich auch viel. Das ist für mich

gut, weil ich Psychologie studieren möchte und so werde mir leichter bei dem Studium.

STADTGEWIMMEL ODER LANDRUHE?

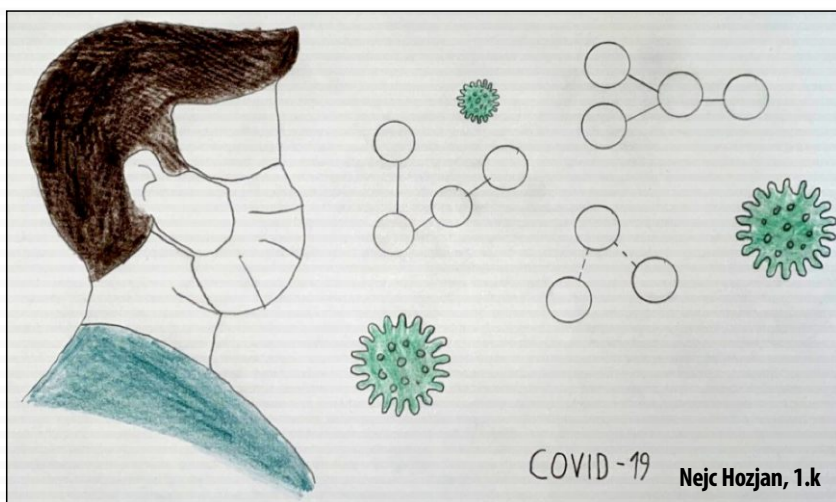
Man kann auf dem Land oder in der Stadt leben. Auf dem Land gibt es frische Luft, Kinder haben genug Platz zum Spielen, sie können auch Haustiere halten. Außerdem kann man auf dem Land Obst und Gemüse in eigenen Garten selbst anbauen.

In der Stadt is alles anders. Dort ist das Luft vermutzt und es stinkt nach Gasen, weil es viele Autos und Fabriken gibt. Es ist immer Laut. Aber es hat auch ihre Vorteile, zum Beispiel ist es leichter unsere alltäglichen Sachen zu erledigen, wie Einkaufen oder unsere Rechnungen bezahlen, weil es immer in der Nähe einen Supermarkt, eine Bank, Schule gibt. Auch für junge Leute ist es in der Stadt interessanter. Man kann zu einem Drink oder ins Kino gehen, Freunde treffen und viel Anderes gemeinsam unternehmen, weil alles so nah ist.

Für mich ist das Leben auf dem Land besser, weil ich schon als Kind auf dem Land wohnte. Ich habe sehr gern die Natur, die mich sehr relaxiert, deshalb muss ich oft spazieren gehen. Außerdem habe ich nicht gern, wenn es viele Leute gibt, deshalb möchte ich niemals in der Stadt leben.

Zurzeit lebe ich auch in einem kleinen Ort, undzvar in Lendava. Das liegt in Slowenien. Hinter dem Haus haben wir einen Obstgarten und Gemüsegarten. Vor dem Haus haben wir eine Garage, Blumen und Bäumen. In unsere Straße sind auch Feldern, es gibt viel Grünes und wir haben sehr freundlichen Nachbarn. Wenn das Wetter sonnig und warm ist, verbringe ich die meiste Zeit auf meinem Balkon, wo man ein schöner Ausblick ist. Dort kann ich alles machen. Ich lese, lerne, telefoniere, bewundere die schöne Natur, mit Kindern oder Tieren spazierende Menschen und genieße die frische Luft.

Auch in der Zukunft möchte ich in Lendava oder in einem anderen kleinen Ort bleiben. Ich hoffe, dass ich nach dem Studium hier einen Job finde. Mein Traumhaus sollte nicht zu groß oder zu klein sein, es soll gemütlich sein mit einem großen Balkon. Um das Haus herum soll es viel Grün geben, vielleicht auch ein Wald. Ich möchte nicht Kinder haben, weil ich nich ein Familientipp bin. Ich möchte nur mit meinem Partner leben und wir werden sehr viele Haustiere haben.

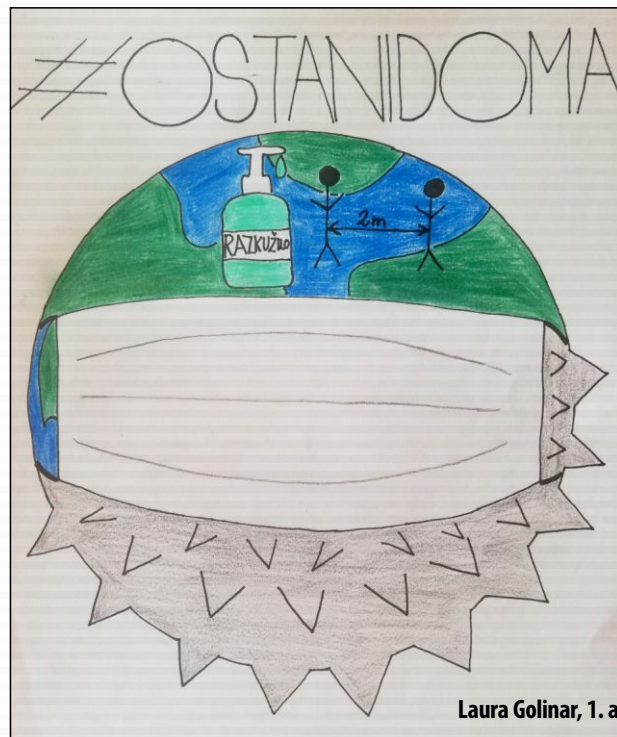

Sara Horvat, 4. a

NAŠ IN MOJ KORONASVET

Zgolj konec filma? Nekje daleč? Ne, pri nas. Tu. Zdaj. Dogaja se meni, tebi, bližnjim, sosedom, vsem. Prišlo je k nam in postalo resničnost. Konec sveta ali nov začetek? Smo si to zaslužili?

V svet je vdrl virus. Strah in trepet, zaradi katerega se je vse naenkrat ustavilo. Kot strela z neba smo obstali na mestu. Svet se je zaprl vase. Zaprle so se gostilne, utišali so se nepomembni trači žensk o tem, kateri čevlji so lepši, končale so se nogometne tekme in glasno navijanje. Sreča je postala majhna. Spoznali smo, da je dovolj zgolj, da smo zdravi in da so zdravi naši bližnji. Drugo je nepomembno. Umirili smo se. Zadihali. Preveč smo hiteli in nismo znali ceniti majhnih stvari, zato nas je narava, neka nadnaravna sila ali zgolj usoda kaznovala, ker si nikoli nismo vzeli časa zase. Kaj pa, če je virus prišel prav s tem namenom, da ustavi drveči svet? Tega ne bomo nikoli vedeli. Ne bomo vedeli, če smo si to zaslužili. Vedeli pa bomo, da smo dobili novo priložnost. Priložnost, da najdemo nekaj, kar nas resnično veseli ali pa da na plano potegnemo vse skrite želje, ki jih imamo že od nekdanj. Želja po risanju, petju, slikanju, kuhanju, katerih nismo mogli nikoli uresničiti, saj nismo imeli časa. Zdaj pa ga imamo. Znašli smo se v situaciji, iz katere se bomo rešili, če bomo ostali doma in se izolirali od drugih. Vsi pa tega ne morejo. Nekateri še vedno morajo v službo, da skrbijo za nas, za naše zdravje, nam nudijo hrano in varujejo. Lahko smo jim hvaležni, da nam ni še huje. Vsak dan znova se učimo. Spoznavamo sebe in bližnjega. Duhovno rastemo in se spreminjamo. Preizkušamo samega sebe, svojo potrpežljivost in sočutnost do sočloveka, ki je v teh težkih časih najpomembnejša. Vsi bijemo isto bitko. To ve tudi korona. Nje ne zanima, kdo ima več v denarnici, kdo ima boljša oblačila. Ona ne izbira. Upamo lahko le, da nas ne uniči. Ne zgolj zdravstveno, ampak tudi psihično. Ne vemo, kdaj bo tega konec. Lahko za en teden, lahko pa za en mesec ali še več. Ta nevednost nas žre. Ne postanimo pesimistični. Bodrilo sebe in druge. Širimo pozitivno energijo. Ena lepa beseda lahko marsikomu polepša dan. Govorimo s starejšimi in z osamljenimi. Naj vedo, da niso sami. Trenutno ni virus edini, ki povzroča nevšečnosti. Tudi tesnoba, stiska in panika zlomi človeka. Zato nam naj nekje za vsemi resnimi informacijami in žalostnimi zgodbami ostane misel, da bo boljše, da bo vsega konec in da bomo po dolgi poti prišli na težko dočakan cilj. In kaj bo dan potem? Kaj bo, ko se bo vse znova vrnilo na svoje tirnice? Ko se bo svet prebudil in tekel dalje? Sonce bo še vedno sijalo, združeni bomo in svobodni tako kot pred bojem z nevidnim virusom. Ampak nekaj bo drugače. Gledali se bomo drugače, smejali se bomo drugače, saj bo za vsemi skupaj enaka, velika preizkušnja. Ponosni bomo nase in na vse druge, da smo ga skupaj premagali. Da smo tako hitro združili moči, postali strpní in šli preko sebe. Da smo ostali

notranje močni. Ko bomo pogledali nazaj, bomo videli, kako se je vse v trenutku spremenilo. S tem, da se je vse ustavilo, je svet zadihal. Narava se je očistila, zrak je postal čistejši. Ribe v Benetkah so po dolgem času videle svetlobo. Mogoče nas bo to naučilo, da lahko združeni v prihodnje še veliko naredimo. Da moramo ceniti vse drobne malenkosti in da ne smemo ničesar jemati samoumevno, saj ne vemo, kaj nas čaka za vogalom.

V karanteni bom praznovala svoj 17. rojstni dan. Da, korona mi je sfižila načrte, saj ne bo velike veselice in druženja. Na mizi ne bo tulipanov iz trgovine, velikih daril in kupljene torte. Naenkrat bo dovolj šopek nabranih podlesnih vetrnic iz gozda za hišo in babičina torta, ki jo moraš jesti z žlico, ker glazura ni dovolj trda. Dovolj bo, da se z domačimi usedem za mizo pred odlično domače kosilo. Da odpravim vse skrbi in misli, kaj bo jutri, kaj me čaka. To ne bo pomembno. Dovolj bo, da smo vsi zdravi in skupaj.

Vsak dan znova se zbudim. Ne, ne sanjam. Nisem v filmu. Zopet smo tu jaz in moja družina. Hvaležna, da je tako. Dan je dolg, ni večera, ni konca. Dan postaja enak dnevu. Ne vem, koliko bo še takih dni. Niti nočem vedeti. Vem pa, da po vsakem dežju posije sonce, zato bo prišel tudi ta težko pričakovani dan, ko si bom obula superge, vzela šolsko torbo in za sabo zaprla vrata. Spočita, prenovljena in z novim pogledom na svet. Z nasmehom bom zakorakala življenju nasproti. Veselila se bom vsakega preživetega dneva s prijatelji na kavici. Kljub olajšanju, da je vse za nami, bo vedno prisoten nek strah, kaj pa če spet pride...

 Klara Bojnec, 2. k

MOJ OBSTOJ

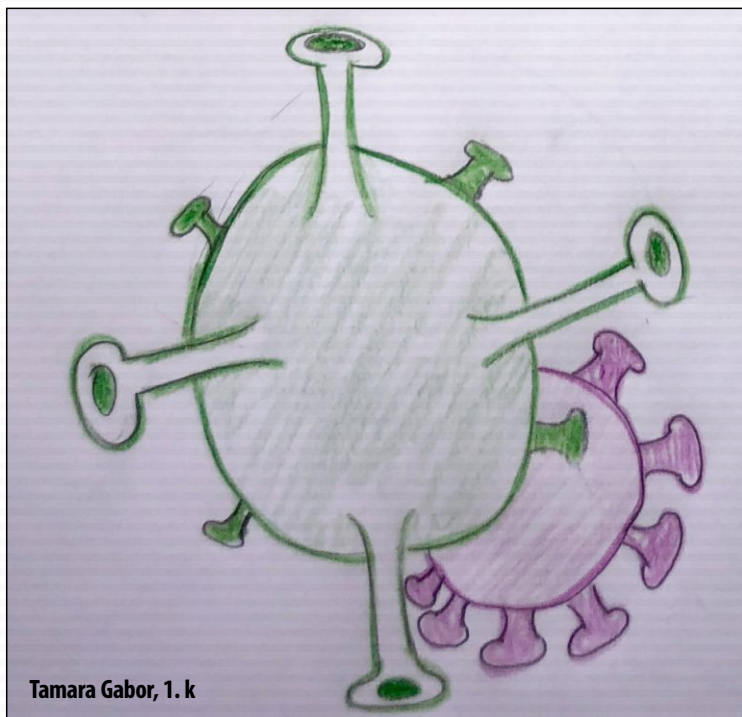
Zdravo! Za tiste, ki še ne veste, ime mi je Korona, moj priimek pa je Virus. Bil sem rojen decembra 2019 malo pred novim letom, še sam ne vem, ali v laboratoriju ali pa na tržnici v Vuhanu, to pa bomo odkrili v nadaljevanju. V glavnem, bil sem rojen na Kitajskem, kot načrtovano v letu 2020 ... Saj veste novo desetletje, nova presenečenja in novi jaz. Zelo rad se širi na ljudi, ampak ne vem, zakaj me ljudje ne marajo, to me zelo prizadene. Pravijo, da sem zelo škodljiv, sploh pri starejših ljudeh, vseeno jih imam rad, ker so prisrčni s svojimi protezami in gubicami. Vsak dan spoznam okoli 10.000 ljudi po svetu, zame je to zelo zabavno, zanje pa očitno ni. Nekega dne so mi očitali, da zaradi mene umirajo ljudje, in to je strlo moje srce, čeprav si ne morem pomagati, da se širim po svetu. Moja najboljša prijatelja sta Gripa in Prehlad. Nismo priljubljeni, smo pa popularni, saj razumete, kako mislim. Dosti populacije nas dobi, saj se hitro širimo. Jaz se najhitreje širim, ker sem nov in hočem spoznati veliko ljudi.

Pa spoznajmo moje otroštvo. Rodil sem se v laboratoriju, saj so z mano hoteli znižati populacijo po svetu. Ne vem, zakaj prav z mano, ampak ok, življenje je težko. Potem so me iz laboratorija odvrli na tržnico v Vuhanu, kot da sem izmeček. Tam sem spoznal svojega prvega bodočega okuženega, to je bil Jim, rad sem ga imel, saj mi je omogočil, da sem se spoznal z veliko ljudmi. Širil sem se tako, kot še nikoli. Na žalost je prišel 11. januar 2020, zelo mračen dan, ko sem terjal prvo smrtno žrtev. Čeprav sem dobival veliko prijateljev, sem jih tudi veliko izgubil. Eni so se me znebili, eni so pa umrli zaradi mene, ne vem, če sem tako nadležen ali kaj!? Kmalu za tem sem se razširil po svetu. Na to sem nekega dne prišel v Italijo, slišal sem, da so dobri v testeninah in

sem jih hotel poskusiti, malo sem šel tudi na križarjenje z ladjo Diamond princess, zelo lepa ladja in zelo prijazni ljudje, okužil sem nekaj Slovencev. Moje sanje so bile, da bi nekega dne šel v Slovenijo, amapak takrat se še niso uresničile. Lahko vam z veseljem povem, da sem v Slovenijo prišel preko Italije 4. marca 2020, en zelo v redu moški, ki je potoval iz Maroka, se mi je zdel zanimiv in sem ga okužil. Čeprav potem nisem raziskal veliko Slovenije, saj sem pristal v bolnišnici v Ljubljani (sovražim bolnišnice). Kmalu za tem sem se tudi spoznaval z vedno več ljudmi v Sloveniji in tako tudi po svetu. Ampak Slovenija mi je bila najbolj prisrčna država do zdaj, majhna je in ima vse, resno ima vse, kar ti srce poželi. Širil sem se nato po 10, 50, 100, 200 okuženih na dan ... Tukaj me ljudje tudi niso marali, saj jih po eni strani razumem, terjal sem že 9 smrtnih žrtev do zdaj, ampak vseeno, nismo vsi popolni. Zaradi mene so zaprli šole, gostilne ... ljudi so dali v karanteno, niso več sprejemali ljudi z lahkimi simptomi v bolnišnico, zaradi tega sem bil srečen le, če so me prebolevali doma. Težko se mi je bilo ločiti od njih, ko so me preboleli, in težko se je bilo zavedati, da me nihče ne mara, in še skregal sem se s svojima najboljšima prijateljema, ker jima baje ne pustim spoznavati ljudi in imam vse ljudi zase. Ostal sem sam in ni mi bilo prijetno. Ker so na Japonskem našli zdravilo, ki bi me spravilo stran od ljudi, se mi je svet obrnil na glavo, sploh pa, ko sem izvedel, da ga bodo dostavili Sloveniji, moji najljubši državi do zdaj. Saj ZDA so tudi lepe, ampak ne maram njihovega predsednika Trumpa, njega pa ne bi rad spoznal, rajši ne ... Kako naj povem? Zelo mi je antipatičen. Moja šibkost je, da ne maram države z vročim vrmenom, saj se tam ne morem močno širiti, sploh pa nad 30 stopinjami celzija. Aprila, ko se je zdravilo začelo prodajati po svetu, to je bil moj najhujši mesec življenja, saj sem počasi začel izumirati, nisem vedel, da bo življenje tako kratko in žalostno. Ko sem se maja počasi poslavljaj od Slovenije, mi je bilo tako težko in nisem se mogel zadržati. Hkrati sem pa se zamislil, koliko ljudi je umrlo zaradi mene, sploh pa v Italiji, Španiji in v moji rodni državi.

Na žalost, ko je Korona Virus do avgusta končno izumrl, nihče ni prišel na njegov pogreb, niti njegova najboljša prijatelja Gripa in Prehlad, saj sta bila srečna, da se bosta lahko zdaj lahko končno sama več širila. V vsaki zgodbi je nekaj dobrega in seveda nekaj slabega. Zato je naš predrag Korona Virus, ki smo ga vsi na svetu zares poznali, umrl sam, žalosten in po eni strani srečen, saj je njegovo življenje bilo obupno, ker ga nihče ni maral. V svoji oporoki je napisal: »Ljudje, dobro ravnejte drug z drugim in s svetom, čuvajte svojo mater Zemljo, saj vas bo ona za vaše delo nagradila oz. kaznovala. Mogoče, če bo kdaj spet priložnost in se čudežno zbudim iz svoje smrti, vas pridem pozdravit.

Lp, Vaš Korona Virus.

Tamara Gabor, 1. k

 Kaja Tudjan, 1. k

KEDVES DIÁKOKI!

Azt javaslom, ebben a nehéz időben, maradjunk otthon! Hogyha nagyon hiányoljátok a barátaitokat, akkor hívjátok fel őket! Töltsetek több időt a családotokkal, hiszen ezt most megtehetjük, ugyanis minden nap otthon vagyunk. Persze az iskolát sem hanyagolhatjuk el. Napról napra kell dolgoznunk, hogy amikor visszamegyünk, könnyebb legyen. Most ugyan sok időt töltünk a számítógép előtt, de menjünk ki a friss levegőre is, ne hanyagoljuk el a mozgást!

 Üdvözlettel: Sarja Doris

KEDVES DIÁKOKI!

Azt javaslom, hogy először oldjatok meg mindent azt iskolára, hogy utána végre élvezhessétek a napot és szórakozhassatok! Zaklassátok a testvéreteket, mert, miért is ne! Ha megunjátok, akkor akár a barátaitokat is megtréfálhatjátok, hehe. Tegyetek rendet a szobátokban, ha már hosszú ideje nem volt benne rend, talán valami kincset is találtok! Sokat mozogjatok, ne csak a számítógép előtt üljete! Természetesen ne feledkezzetek meg a hooosszzú alvásról sem! Mossatok kezet, viseljete maszkot, és maradjatok egészségesek!

 Üdvözlettel: Pahor Maja

KEDVES DIÁKOKI!

Emlékeztek még a napra, amikor megtudtuk, hogy az iskolánk bezárja nehéz üvegaját? Én igen. Előtte sem voltam soha elég motivált a tanuláshoz, ezért örültem. És arra is emlékeztek, amikor megtudtuk, hogy online oktatás lesz? No, sajnos én is, az már egy kevésbé boldog pillanat volt számomra. **UTÁLOM AZ ONLINE TANULÁST!** Még soha nem szerettem volna ennyire visszaülni az iskolapadba! Sajnos a tanulást nagyon elhanyagoltam, legalábbis néhány tantárgyról »megfeledeztem«.

Kedves Diáktársaim! Ti ne tegyétek ezt, mert ez sem Nektek nem tesz jót, sem az osztályfőnököknek, sem pedig a magyartanároknak lelkiállapotának! De a gép előtt sem lehet egész nap ülni, én pl. a »szabadidőmben« a nagymamámmal napozok a cseresznyefa árnyékában, és olyan munkát végzek, amellyel a szüleimet segítem, hiszen nekik dolgozniuk kell. A legfontosabb, hogy maradjunk türelmesek és pozitívak!

 Szeretettel: Soós Sara, 3. a

KEDVES DIÁKTÁRSAIM!

Ezekben a nehéz időkben is komolyan kell venni az iskolát, hiszen valószínűleg még ebben a tanévben visszatérhetünk az iskolapadokba. Használjuk ki ezeket a napokat, aludjunk minden nap sokáig! Akinek van hozzá kedve, nézzen meg még több filmet és sorozatot! Most mindenki jó formába hozhatja magát, pl. azzal, hogy elmegy sétálni, futni vagy biciklizni. Tartsuk a kapcsolatot a barátainkkal is, de ne élőben, hanem

virtuálisan!

 Üdvözlettel: Novak Miha

KEDVES DIÁKOKI!

Elérkezett a karantén ideje, elsősorban azért, hogy megvédjük saját és embertársaink egészségét. Érdeemes online tanfolyamokon részt venni és naprakésznek lenni, hogy ne maradjunk le a tanulásban! Délután viszont jó, ha sétálunk egyet vagy kimegyünk a természetbe! Ne játsszunk mindig a számítógépen, mert nem tesz jót nekünk! Tehát kérek Benneteket, tartsátok be ezeket, hiszen előbb-utóbb annak az ideje is eljön, amikor ismét szórakozhatunk és társaloghatunk!

 Üdvözlettel: Tkalec Marko

KEDVES ISKOLATÁRSAI!

Először is Mindenkinek az üdvözetemet küldöm! Csak ajánlani tudom a korai kelést, mert a közmondás szerint is az, aki korán kel, aranyat lel. Nézzük a vírus jó oldalát: sokat beszélgetünk, viccelődünk, most már az apák is főznek, sőt újabban jómagam is. Az udvar úgy néz ki, mint a patika, minden a helyén. Biztosan ti is így vagytok ezzel! A testedzésről sem szabad megfeledkeznünk, mert különben könnyen felszedhetünk néhány kilót. És ne feledjétek, hogy minden eső után kisüt a nap!

 Üdvözlettel: Čuka Simon

KEDVES DIÁKOKI!

Mint látjátok, úgy alakult, hogy itthonról kell tanulnunk. Mindenkit arra kérek, hogy maradjon otthon, hiszen ez a legjobb biztosíték arra, hogy ne betegedjünk meg! Minden nap kapunk feladatokat, legyetek szívesek, szorgalmasan végezzétek el őket, majd pedig a megoldásaitokat küldjétek el tanáraitoknak! De ne csak a számítógép előtt ücsörögjete, mozogjatok is! A szabad időtöket töltsétek ki az udvaron! Tartsátok a kapcsolatot a barátaitokkal is, minden nap levelezzetek, beszéljétek meg, mi mindenből van házi feladat! Tartsátok ki a karantén idején, és vigyázzatok magatokra!

 Üdvözlettel: Gyurica Erik

KEDVES DIÁKOKI!

Mögöttünk van a távoktatás három hete. Ez nagy kihívás volt mind nekünk, mind tanáraink számára. De azt hiszem, hogy sikeresen megküzdöttünk vele. Az elején nem volt könnyű, mert nem kaptunk magyarázatot, és egyedül kellett mindent értelmeznünk. Most már megszoktuk. Néhány tanárral megbeszéltük, hogy hetente legalább egyszer a Zoom alkalmazás segítségével élőben is találkozzunk. Nekem ez nagyon tetszik. Nagyon fontos, hogy következetesen dolgozzunk. A szabad időmben szeretek sütni, például muffint és márványkalácsot. Szeretek zenét hallgatni, és nagyon szeretek a kutyámmal játszani. Mivel

röplabdát edzek, minden nap szorgalmasan tornázom.

✍ **Üdvözléssel: Sarjaš Lana**

KEDVES DIÁKOK!

Az utolsó napok nehezek voltak. Ennek ellenére, figyelembe kell vennünk az otthoni iskoláztatás előnyeit is. Ehetünk, miközben dolgozunk, nem kell kikéretkeznünk a mosdóba, egyedül szabhatjuk meg a szüneteket, hosszabb ideig alhatunk. Az előnyei mellett nyilván vannak hátrányai is. Sokszor hiányoljuk a tanárok magyarázatát, hiányoznak a barátaink, néhány tantárgynál nagyon sok a munkánk. De mindent túl fogunk élni! A szabad időnkben próbálunk meg pihenni, azt csinálni, amit szeretünk, és ne gondoljunk erre a helyzetre!

✍ **Üdvözléssel: Horvat Laura**

KEDVES DIÁKOK!

Eső után kisüt a nap. Ezt mondták az öregek, és most én is ezt üzenem Nektek.

Tehát bízom benne, hogy ez a kellemetlen időszak is elmúlik, és újra találkozunk az iskolánkban, a pályán, a parkban, sőt az üzletben is.

Nem kellemes helyzet, de valahogyan megszoktam. Tanáraink gondoskodtak róla, hogy ne unatkozzam. A virtuális tanulás nem is annyira unalmas, hiszen közben böngészhetek a telefonon, zenét hallgatok, sőt tornázhatok is. Anyám gondoskodik arról, hogy ne legyek éhes, apám szebbé teszi az estét, hiszen ennyit még sosem kártáztam vele.

De mégis valami nagyon hiányzik. Az iskola falai, a zaj a folyosón, az osztályfőnök, a tanáraink, a finom tízórai. Legjobban a barátokat hiányolom, a mindennapi beszélgetéseket, találkozásokat a pályán, az edzést és a társalgást. És végül, a szabadságot!

✍ **Üdvözléssel: Sobočan Tine**

KEDVES DIÁKOK!

Most, amikor mindenki ugyanazzal a gonddal küszködik, jobban kell egymást támogatnunk. A barátnőimmal nagyon sokat esemesezünk. Ez a szituáció nem is olyan rossz, mert most azt csinálhatunk, amit igazán szeretünk. Töltsük az időt művészi hajlamunk és tehetségünk kifejezésével! Tudom, hogy az ember társas lény, mindenkinek nehéz, de ne engedjük meg, hogy a helyzet letörjön bennünket! Rajzoljunk, írjunk, esemesezzünk, csináljunk bármit, csak ne legyünk rosszkedvűek!

✍ **Szeretettel: Robić Rahela**

KEDVES DIÁKOK!

Már elmúlt a távoktatás harmadik hete. Egy picit sikerült megszoknom a munkát. Most már nem is olyan nehéz, mint az első héten. Csak korán fel kell kelni, és el kell kezdeni csinálni! Ha jól beosztjuk az időt, akkor

délután is több időnk lesz, és nem kell estig tanulnunk! Tudom, hogy könnyebb mondani, mint csinálni, de az ember előbb-utóbb megszokja! És már később nem is olyan fáradt! Hétvégenként pedig úgyis pihenhetünk! Én pl. 8 órakor kelek fel, és 9 órakor kezdek el tanulni. Délben általában befejezem a munkát, de nem mindig. Voltak olyan napok is, hogy délután 5 óráig tanultam. A tanulás után sétálni megyek, és elfelejték mindent, ami addig történt. A napjaim nagyon stresszesek, hiszen van, hogy csak két dolgot kell megcsinálnom, de olyan is volt, hogy nyolc különböző feladattal kellett foglalkoznom. Mindenkinek kitartást kívánok!

✍ **Üdvözléssel: Pahor Patrizia**

KEDVES DIÁKOK!

A távoktatás előnye az, hogy hosszabb ideig alhatunk, és saját magunk osztjuk be az időnk. Aki korán kel, aranyat lel – mondja a közmondás. Véleményem szerint ez igaz, hiszen akkor több idő jut a kötelezettségeink elvégzésére. Javasolom, hogy szép idő esetén, töltsünk minél több időt a szabadban, sétáljunk és fussunk! A barátainkkal pedig a közösségi hálón keresztül kommunikáljunk! A napokat a koronavírusról született viccek megosztásával is színesíthetjük!

✍ **Üdvözléssel: Škraban Marsel**

KEDVES DIÁKOK!

Mivel jelenleg elrendelt karanténban vagyunk, íme néhány javaslat, hogyan lehetne a legjobban kihasználni ezt az időt. Bár nem kell iskolába járni, mégis hasznos kicsit korábban felkelni, és a lehető leggyorsabban elvégezni az iskolai teendőket. Így több idő marad a friss levegőn történő mozgásra és pihenésre. Tekintettel arra, hogy a legtöbb embernek több szabadideje van, valamilyen projekttel vagy munkával is foglalkozhatunk. De a barátokról se feledkezzünk meg! Velük a FaceTime-on lehet tartani a kapcsolatot. Használjuk ki ezt az ajándékba kapott időt, és fordítsuk magunkra!

✍ **Üdvözléssel: Hozjan Ajda**

ČAKAJOČ ZDRAVILO

Zgodba se osredotoča na brezdomca Estragona in Vladimirja, ki čakata na prihod človeka z imenom Zdravilo. Po celem svetu se je neizmerno hitro širil koronavirus. Oba mislita, da sta se okužila, vendar se pravzaprav nista. Čas si krajšata s praznim besedičenjem. K njima občasno pride Deček, ki vedno znova pove, da Zdravila danes ne bo, jutri pa bo prav gotovo prišel. Njuno čakanje je mučno, vendar ne storita ničesar, samo pasivno čakata. Skrbi ju, da bosta kmalu umrla, kot vsi drugi okuženi, saj virus ne izbira. Po naključju pride mimo še en čudak, Pozzo s svojim psom Srečkom. Za seboj vleče težak kovček, poln rabljenih in uničenih zaščitnih mask.

IZVOTLJENI POGOVOR

(II. dejanje)

ESTRAGON: O, moja pljuča! *(Se spet prime za prsi in si odpre srajco.)* Pomagaj mi.

VLADIMIR: Kaj se zdaj dogaja po svetu? Koliko smrtnih žrtev imamo? Ali spet sanjam? Kaj bom jutri povedal o današnjem dnevu? Verjetno bom rekel, da sem z Estragonom čakal Zdravilo. Ja, to bom povedal. Povedal bom še, da sem videl Pozza in njegovega skoraj mrtvega psa. Kaj se bo zgodilo danes? *(Estragon medtem zaspi.)* Tepec, samo spati znaš. Nekaj novega je v zraku. Vidim drobce v etru. *(Vstane.)* Čakaj, kaj sem že rekel? V redu, pozabil sem. *(Uleže se na travo in gleda v oblake. Z desne pride Deček od sinoči. Obstane. Tišina.)*

DEČEK: Dober dan, gospod Vladimir! *(Vladimir vstane.)*

VLADIMIR: Naj se igra spet začne. Veš, kdo sem?

DEČEK: Ne, precenjeni gospod.

VLADIMIR: Si bil ti včeraj ob 18. uri zvečer tu?

DEČEK: Ne, precenjeni gospod.

VLADIMIR: Torej ... me danes prvič vidiš?

DEČEK: Da, precenjeni gospod.

VLADIMIR: Povej mi deček, a so že videli Zdravilo?

DEČEK: Precenjeni gospod!

VLADIMIR: Nocoj ne bom ozdravljen?

DEČEK: Ne, precenjeni gospod.

VLADIMIR: Ampak jutri bom.

DEČEK: Zagotovo.

VLADIMIR: Si koga srečal ali so že vsi mrtvi? Se skrivajo v hišah?

DEČEK: Ne, precenjeni gospod. Tudi sam sem pobegnil iz hiše, da si lahko eno prižgem.

VLADIMIR: Le kaj dela Zdravilo? Zakaj se ne prikaže? Čutim, da je ob meni.

DEČEK: Da, precenjeni gospod.

VLADIMIR: Kaj da?

DEČEK: Nič ne dela. Čaka na pravi trenutek.

VLADIMIR: Kako si?

DEČEK: V redu sem.

VLADIMIR: Je Zdravilo mogoče zelene barve?

DEČEK: Ne vem, precenjeni gospod.

VLADIMIR: V redu.

DEČEK: Grem.

VLADIMIR: Če vidiš Zdravilo, mu povej, da si me videl in ... *(Premišlja, katero besedo izbrati.)* ... da si me videl. Aja, da ne boš jutri spet rekel, da me nisi videl.

DEČEK: V redu. Se bom poskusil spomniti.

(Deček gre domov. Vladimir se uleže na travo in svojo glavo nastavi žgočemu soncu. Tako leži štiri ure. Nekajkrat se prime za čelo in ugotovi, da mu le-to gori. Ugotovi, da ima spet vročino, kar je eden izmed znakov, da je človek okužen s koronavirusom. Estragon se medtem zbudi in si obleče srajco. Stopi proti Vladimirju, ki ga je ožgalo sonce.)

ESTRAGON: Kaj ti je?

VLADIMIR: Vročino imam.

ESTRAGON: Jaz tudi. In pljuča me bolijo.

VLADIMIR: Jaz grem.

ESTRAGON: Sem dolgo spal?

VLADIMIR: Ne.

ESTRAGON: Kam greva?

VLADIMIR: Na železnico.

ESTRAGON: Zakaj ne greva kam dlje?

VLADIMIR: Ker morava čakati. Jutri prideva spet.

ESTRAGON: Čakati? Koga?

VLADIMIR: Zdravilo.

ESTRAGON: Saj res.

VLADIMIR: In če bi se ulegla?

(Oba se uležeta na tirnice in čakata vlak.)

ESTRAGON: A bo prišel?

VLADIMIR: Kdo? Kaj?

ESTRAGON: Vlak.

VLADIMIR: Ne vem.

ESTRAGON: Praviš, da morava jutri spet priti?

VLADIMIR: Ja.

ESTRAGON: Prišla bova prej.

VLADIMIR: Ja.

ESTRAGON: Jaz več tega ne zmorem ...

VLADIMIR: Ne.

ESTRAGON: Bilo bi bolje, če bi se poslovila za zmeraj.

VLADIMIR: Jutri naju bo povozil vlak. *(Tišina.)* Razen če pride Zdravilo.

ESTRAGON: In če pride?

VLADIMIR: Bova ozdravljena.

ESTRAGON: Lahko noč.

VLADIMIR: Se vidiva jutri.

(Oba zaspita.)

 Lucija Bažika, 3. a

LUČ, KI SVETI V TEMI

Pojavil se je koronavirus. Kaj pa sedaj? Človeška neodgovornost in nepazljivost sta nas pripeljali do tega, da se cel svet bori proti »njemu«, ki z vso močjo najeda in razžira človeška življenja.

Človeška radovednost in nepremišljenost sta nas privedli do pandemije. Sprva smo bili mnenja, to je itak daleč in nam ne more nič, novinarji napihujejo in posredno z našim strahom služijo. Ljudje smo vsak dan burno spremljali medije, a smo si zatiskali oči, čeprav nismo vedeli, kaj sploh je in kako se prenaša. Ekonomski emigranti in turisti so še vedno vestno opravljali delo v tujini in »letali sem ter tja«, vse dokler se ni zgodilo to, kar smo si najmanj želeli. Takrat se še nismo dobro zavedali, kakšne posledice lahko ima njihovo delo. Pojavi se koronavirus. Slovenijo preplavi panika, novinarji pa se na naš račun rahlo posmehujejo in pišejo članke za člankom. Iz dneva v dan je vse hujše in takrat se nam je začelo počasi dozdevati, da se lahko primeri kaj takšnega, kot se je na Kitajskem in pri naših sosedih Italijanih. Virus se je v Sloveniji pojavil, kot bi mignil, a ker smo ga na začetku jemali kot mačji kašelj, nam je hitro pokazal iz kakšnega testa je. V okolici nakupovalnih centrov zavlada pravi kaos in police trgovin so prazne, ljudi je strah, saj še vedno ne vedo, kaj se lahko zgodi. Z mammo sva šli v trgovino tik pred razglasitvijo epidemije. Ko sem prišla v trgovino, sem bila vsa zgrožena, prazne police, ljudje rinejo z vozički drug v drugega, zato da bo ravno zadnji kos mesa njihov. Predstavljala sem si, da bo prišla apokalipsa, toda notranji glas mi je pravil »Nika, vse bo dobro«.

12.marca je tudi naša država razglasila epidemijo. S ponedeljkom so vse vzgojno-izobraževalne ustanove zaprle svoja vrata. Zatem tudi hoteli, kozmetični saloni in od takrat naprej se tudi v gostilnah ne moremo okrepčati. Tudi lokali samevajo. Torej v tem času ne smemo nikamor, ko se je ustavilo javno življenje, se je nekaterim ustavil tudi svet, saj doma nekateri ne znajo svojega časa nameniti svojim bližnjim in so vajeni, da se po službi ustavijo v bližnji gostilni. Rekla pa bi, da se je nekako vsem obrnil svet na glavo. Moramo biti močni in se soočiti z vsemi težavami tudi v takšni situaciji, sedaj ko smo doma, nikakor ne smemo dati glave na »pašo«. Profesorji in profesorice svoj čas posvečajo nam in tako izvajamo delo na daljavo, ki je nekaj povsem drugega, bi pa rekla, da je zanimiva izkušnja. Če se lahko tako izrazim, je bil potreben virus in ljudje smo pokazali človeškost drug do drugega, kako si znamo priskočiti na pomoč tudi v kriznih situacijah in se povezati tudi z drugimi narodi. Internet pa menim, da je na nek način krivec, saj če ga ne bi bilo, enostavno ne bi vedeli zanj in bi ga lahko »ignorirali«, tudi mediji ne bi mogli posegati v naše življenje.

Virus sedaj igra svetovno prvenstvo in tisti, ki ga ne

bodo obvladovali, bodo poraženi. Priklenil nas je na domači kavč. Osnovnošolci, srednješolci in študentje pa moramo doma opravljati svoje šolske obveznosti. Marsikateri starš zaradi neznanja potoči kakšno solzo, saj ne more pomagati svojemu otroku pri kakšni nalogi, kateri sam ni kos. Učenje na daljavo bo verjetno trajalo še kar nekaj časa, zato bodo nekateri starši obupali že prej, drugi se bodo učili s svojimi otroki in tako pridobivali znanje, ki ga med svojim izobraževanjem niso pridobili. Nekateri bodo to vzeli kot kazen, drugi kot breme, najdejo se pa tudi takšni kot moja mama, ki jo vsaka novost pritegne in ta čas izkoristi za učenje tistega, česar še ni v njenem katalogu znanja.

Tudi športniki trpijo zaradi pomanjkanja prostorske svobode. Prekinjena so vsa športna tekmovanja, a se vsi strinjamo s tem, da bodo počakala in da je zdravje vredno največ. Upokojenci spadajo v najbolj rizično skupino, zato je njihova varnost še posebej pomembna. Gospodarstvo je po vsem svetu močno upadlo in pod velikim vprašajem je tudi, če bomo letos sploh lahko sproščeno ležali v senci pod palmo in uživali ob morskih valovih. Ljudje so negotovi, saj ne vedo, koga in kaj bo najbolj prizadelo. Nekateri to izkoristijo za pogovor, nekaterim je pa preprosto vseeno in pač uživajo brezskrbno življenje. Zaradi človeške neresnosti in brezbrčnosti je bila politika primorana uvesti še bolj stroge ukrepe, npr. da se lahko gibamo le v svoji občini, nadzorujejo pa nas lahko policisti. Ker je naše gibanje omejeno, pa še ne pomeni, da se ne smemo gibati, lahko aktivno preživljamo dan kar na vrtu. Ali ne verjamete, da je koronavirus prinesel tudi nekaj dobrega? Ljudje se v tem času zadržujemo v kuhinji, odnose med seboj pa lahko okrepimo skozi razne otroške igre in ravno sedaj je čas idealen, da prebudite otroka v sebi.

Zato ne bodite v dilemi, ne bedite pri računalnikih ali mobilnikih in ne izgublajte časa, kajti kakšni bomo mi do Zemlje, takšna bo ona do nas. Vse se vrača, vse se plača. Če bomo še naprej ravnali tako z njo, lahko pričakujemo še kakšen nož v »hrbet«, mogoče nam pa že naslednje leto apokalipsa potrka na vrata.

 Nika Hozjan, 2. k

KORONA VIRUS

Virus je prišel
in ves svet narobe zavrtel.
Cel svet trepetal,
zato raje smo doma.

A pogledimo s pozitivne strani,
ko velikih tovarn in izpušnih plinov ni,
se narava veseli,
saj končno lahko oddahne si.
Zato naj te ne skrbi, ta virus prekrižal ti ni
nobene poti.
Ko vse to končano bo,
svet samo še lepši bo,
saj ni konec sveta, samo nova izkušnja.

 Klara Smej, 2. k

KI MONDTA, HOGY NEM TUDOD MEGVÁLTOZTATNI A VILÁGOT?

Trópusi esőerdők, szavannák, sivatagok, mediterrán örökzöld növényzet, lombhullató és fenyőerdők, sztyeppék, tundrák, jéghegyek. Óceánok, tengerek, folyók, tavak, állatok és növények veszik őket körül. Bolygónk gyönyörű szép természeti csodái! Ezeket látva a szem megpihen. Valami semmihez nem hasonlítható érzés járja át a lelket. És mégis pusztítjuk, szennyezzük őket? Vajon miért? Miért nem élünk inkább a természettel összhangban? A pénz uralma és az anyagi javak hajszolása miatt? Mert ezt diktálja nekünk a kor, amelyben élünk? Vajon jó ez így?

A természet nemcsak lenyűgöző szépséggel, hanem legyőzhetetlen erővel is bír, és ha túlzottan megsértjük, így vagy úgy, visszacsap. Most éppen egy láthatatlan vírus formájában, amely leállította az ember pusztító működését. Szinte hihetetlen, ami történik, de ugyanakkor az is, hogy világunk milyen gyorsasággal képes tisztulni. Gondoljunk csak például a

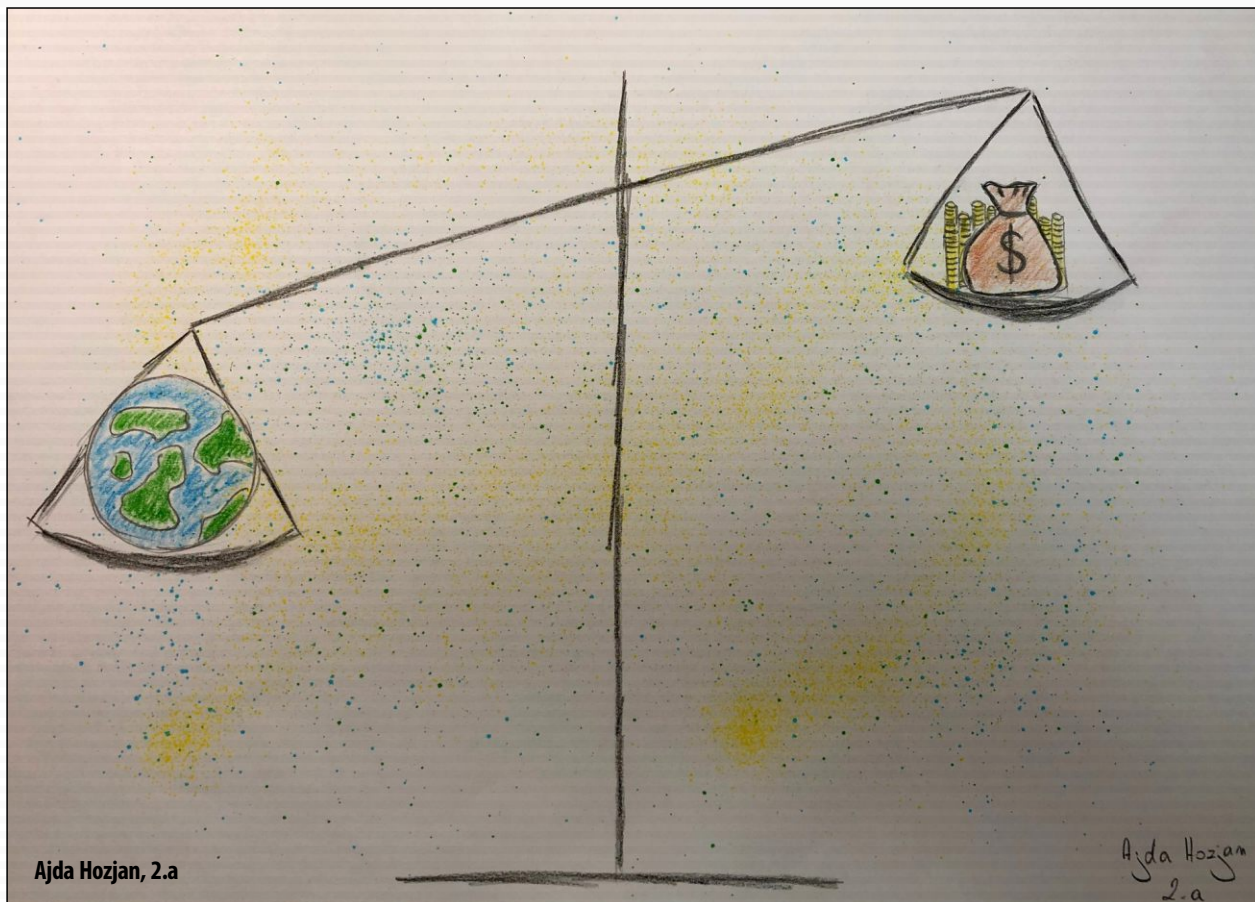
velencei lagúnákra, ahol sok-sok idő után újra delfinek és medúzák úszkálnak, a tenger vize pedig ismét szinte kristálytiszt. Vagy nézzük a levegő összetételének a változását, a káros gázok arányának a csökkenését. Nem jobb ez így? Sajnos, az óceánok hullámai még mindig hatalmas mennyiségű szemetet görgetnek, a halak pedig káros mikroanyagokat tartalmaznak. Annak ellenére, hogy ezt rég tudjuk, ezidáig mégsem tettünk komolyabb lépéseket. Az egészséges táplálkozás fontosságát hirdetjük, azt hangoztatva, hogy hús helyett fogyasszunk több halat? Ennek így mi értelme? Vajon most végre ez a kis gyilkos vírus ráébreszti-e az emberiséget arra, hogy visszavegyen, hogy sok mindenben másképpen cselekedjen?

„Vissza a természethez!” - mondta Rousseau. Talán van még remény arra, hogy visszatérünk nagyanyáink korába, amikor a kristálytisztán csörgedező patakok vizével szomjat lehetett oltani. Ki tudja? Túlságosan bizakodó vagyok?

✍ Krajač Aaron, 4. a

**ZEMLJA SE JOČE,
TEBE PA NE BRIGA ZANJO!
HALO! ZBUDI SE!**

Dora Koša, 2. a

PLANET JE V NAŠIH ROKAH

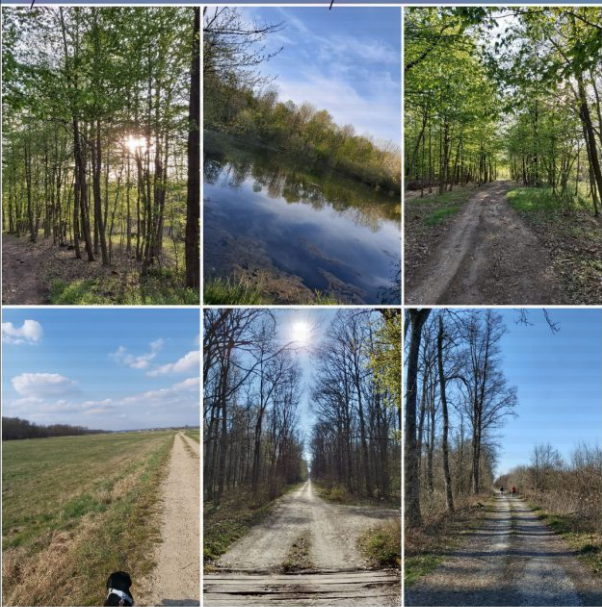
Ko smo se rodili, nismo vedeli kaj, kako in zakaj. Zato smo se skozi čas iz dneva v dan učili. Naučili smo se, kaj pomeni biti človek in kaj je narava, ugotovili smo, kaj za nas pomeni naš planet.

Naš planet se imenuje Zemlja. Njeno površino pokrivajo gorovja, oceani in morja, neskončni travniki in gozdovi ter puščave. Narava je polna bogastev, mnogih človek še sploh ni odkril in ker jih je tako veliko, jih je nehal ceniti. Napredek in razvoj tehnologije je botroval veliki onesnaženosti; zbolevali so začeli gozdovi, smeti in plastiko najdemo povsod, tudi v globinah morja. Tako bomo Zemljo uničili. Uničili bomo dom mnogim živalim, prišlo bo do izumrtja številnih vrst.

Mislim, da bi vsak posameznik moral razmisliti, kaj bi pri sebi spremenil in kako bi varoval svoj svet. Če se bomo do Zemlje obnašali še dalje tako mačehovsko, je ne bomo nikoli pozdravil. Kdaj, če ne zdaj? Le skupaj bomo dosegli veliko in še več.

✍ Alisa Flerin, 2. k

Samo trenutek v naravi in pogled na to lepoto je vreden več, kakor milijon drugih stvari. Varuj jo, če boš z njo ravnal lepo, ti bo to tisočkrat povrnila.

#varujinspoštujnaravo Kaja Žižek, 2. a

Ajda Hozjan, 2. a

Ajda Hozjan, 2. a

IZBERI NOVO ŽIVLJENJE

Narava je ljudi prisilila, da upočasnijo in spremenijo svoje življenje. Že po petih tednih prilagojenega življenja je nekaj postalo kristalno jasno. Ni še prepozno. Ni še prepozno, da rešimo Zemljo, naš edini dom. Samo pet tednov je bilo potrebnih, da je narava začela okrevati. Torej je očitno, da se Zemlja še lahko izogne popolnemu uničenju, vendar ne sama. Potrebuje našo pomoč. Le mi smo tisti, ki imamo sredstva, s katerimi lahko pomagamo. In v tem posebnem času smo ugotovili, kako jih uporabiti. Dovolj je, da le malo upočasnimo in naredimo nekaj manjših sprememb v svojem življenju in narava si bo opomogla skupaj z nami. Vendar je treba biti odločen in vztrajati. Ko se nam bo ponudila možnost vrniti se v staro življenje, jo moramo izpustiti in se odločiti za drugo možnost, novo življenje. V nasprotnem primeru bomo nadaljevali z uničevalnim vedenjem in tudi narava se bo, kakor hitro si je opomogla, vrnila v staro stanje. Kolikor jaz razumem problem, obstajajo trije scenariji. Prvič, Zemlja si opomore skupaj z nami. Drugič, Zemlja si ne opomore, kar vodi tudi v naš propad. Tretjič, Zemlja si opomore ob naši pogubi.

✍ Ajda Hozjan, 2. a

Anja Zadravec, 2. k

Anja Zadravec, 2. k

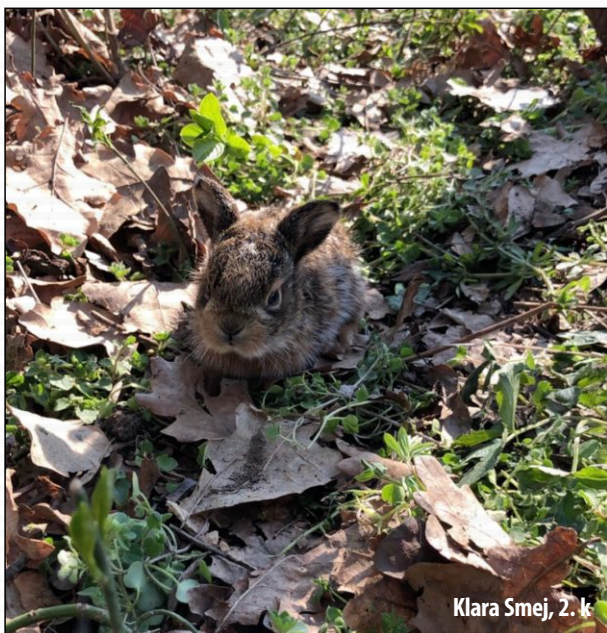
Fotografiji prikazujeta le droben delec lepote, ki jo premore naša Zemlja. 22. aprila praznujemo dan Zemlje. Velikokrat se zgodi, da se planeta zavedamo le na ta dan, ostale dneve pa nanj pozabljamo. Če želimo, da bo Zemlja dom še mnogim rodovom, jo moramo čuvati.

 Anja Zadravec,
2. k

**SEGÍTSÉG! — A FÖLD
HÚ! A FÖLD TUD BESZÉLNI?
VÁGJA TOVÁBB A FÁT.**

**A FÖLD MINDIG AD,
NEM VESZ EL TŐLÜNK SEMMIT.
MI ELPUSTÍTJUK.**

Dora Koša, 2. a

Klara Smej, 2. k

**OTTHONOM A FÖLD.
NE SZENNYEZZ SOKAT, KÉRLEK,
VIGYÁZZ OTTHONOMRA.**

**A SÓS VÍZ CSOBBAN,
A TENGERVÍZ HULLÁMZIK,
A MÉLYKÉK TENGER.**

**AZ ESŐCSEPPEK
LEFELÉ VERSENYEZNEK,
SZABADON ESNEK.**

**PICI MÉHECSKÉK,
SZÍNPOMPÁS VIRÁGMEZŐK,
CIFRA PILLANGÓK.**

**ÓRIÁSFELHŐK,
FEHÉR PÁRNÁK AZ ÉGEN,
MIND OLYAN NYUGODT.**

**NAPSUGÁR, FELHŐK,
MADARAK ÉNEKELNEK.
MILYEN BÉKÉS NAP.**

Iris Vida, 3. k

Kaja Novak, 1. e

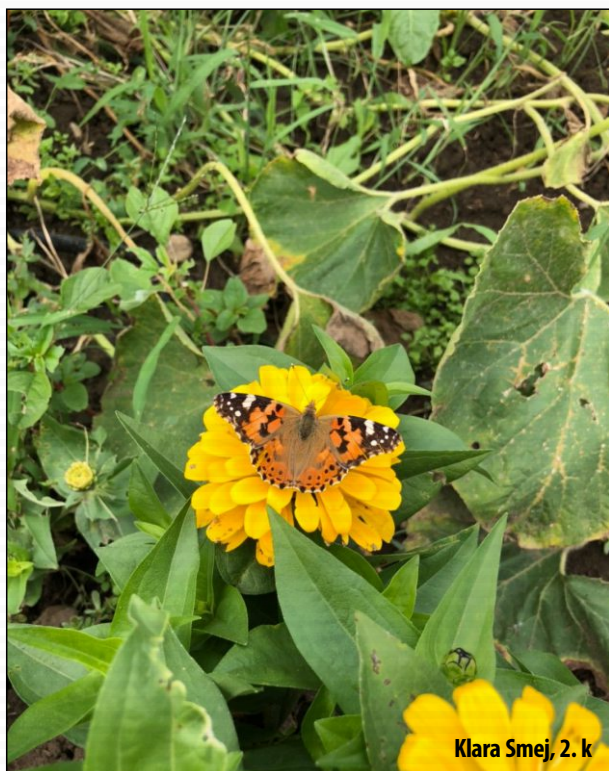

Korina Pleh, 3. a

Lara Erniša, 2. k

Lara Erni

Klara Smej, 2. k

Lana Varga Lapajne, 2. k

A FÖLD NAPJÁN

A Föld napját 1969 óta ünnepeljük világszerte április 22-én. Az ötletet John McConnel adta. Ezen a napon különféle eseményeket rendeznek, pályázatokat hirdetnek és a bolygónk védelmére hívják fel a figyelmünket.

Fontos, hogy ne szennyezzük a talajt, hiszen gondoljunk csak bele, ahhoz, hogy például egy üveg lebomlik, 1-2 millió év kell, ami nem kevés. Az általunk gyakran használt dolgok, mint pl. a műanyag szatyor 100-200 év alatt bomlik le, a cigarettacsikk pedig 10-20 év alatt. Magyarországon a felnőtt lakosság 28%-a dohányzik, és elképzelni is rossz, hogy mi van akkor, ha mindenki csak egy csikket dob el évente. Látna ezeket a számokat nagyon el kell gondolkodnunk azon, hogy még inkább szelektálni kéne a szemetet, mert úgy azt könnyebben és gyorsabban újra lehetne hasznosítani.

Nem csak a talajt kell tisztán tartanunk, hanem a vizet és a levegőt is. A víz alapvető fontosságú a Földön, hiszen a bolygónk kb. 70%-át alkotja. De nem csak a Föld számára szükséges, hanem az ember, állatok és növények számára is. Az utóbbi időben gyakran halljuk, hogy spóroljunk a vízzel, mert sosem tudni, mikor fog

el. Szerintem, hamarosan ez is be fog következni. A vizeink egyre nagyobb arányban válnak szennyezetté. Azt is tudatosítanunk kéne, mennyi vizet is használunk el naponta feleslegesen. Pedig sok mindent tehetünk! Pl. ne álljunk órákon keresztül a zuhany alatt, és amíg samponozzuk magunkat, zárjuk el a csapot! Fogmosás közben is nagyon gyakran feleslegesen folytatjuk a vizet, pedig elegendő lenne belőle pár korty a fogmosás elején és a végén.

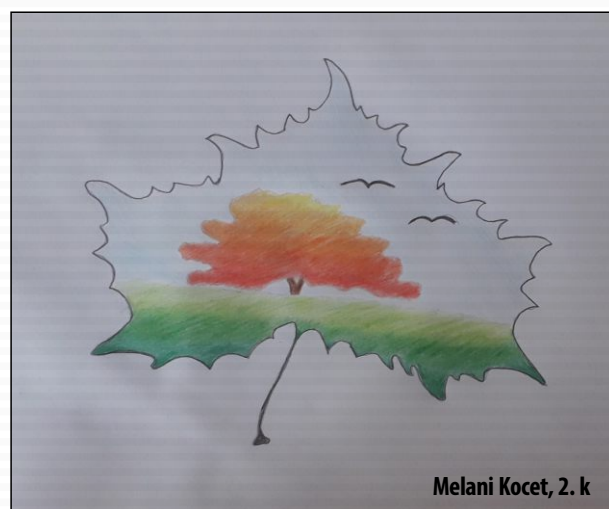
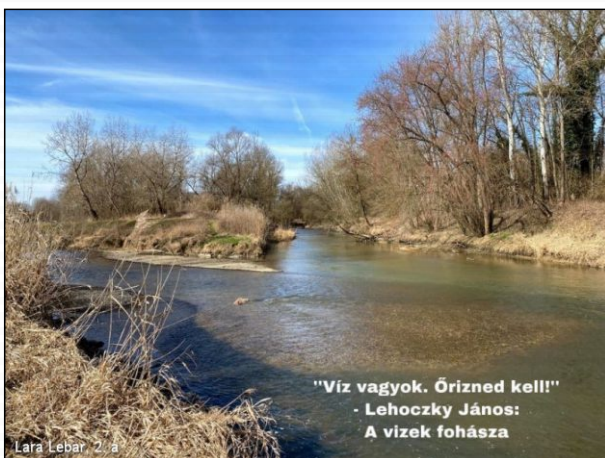
A levegőt is óvnunk kéne, mivel az is életfontosságú szerepet tölt be az életünkben. Ne autózzunk feleslegesen! A munkahelyünkre a munkatársunkkal együtt utazzunk! Miért utazna két személy két autóban, amikor két személy egy autóban is utazhat? Ugyanúgy, miért ne utaznánk tömegközlekedve, ha megtehetjük? A gyárak által úgyis rengeteg káros anyag kerül a levegőbe, nekünk nem kellene még „rátenni egy lapáttal”!

Környezetbarátnak kellene lennünk, hogy még sokáig élhessünk a Földön. Nem szabadna a Földet kizsákmányolnunk, és jobban kéne vigyáznunk embertársainkra, az állatokra és a növényekre is. Nem tudhatjuk, mi ment meg minket, ha a kihalás szélére kerülünk!

 Kocon Petra, 2. d

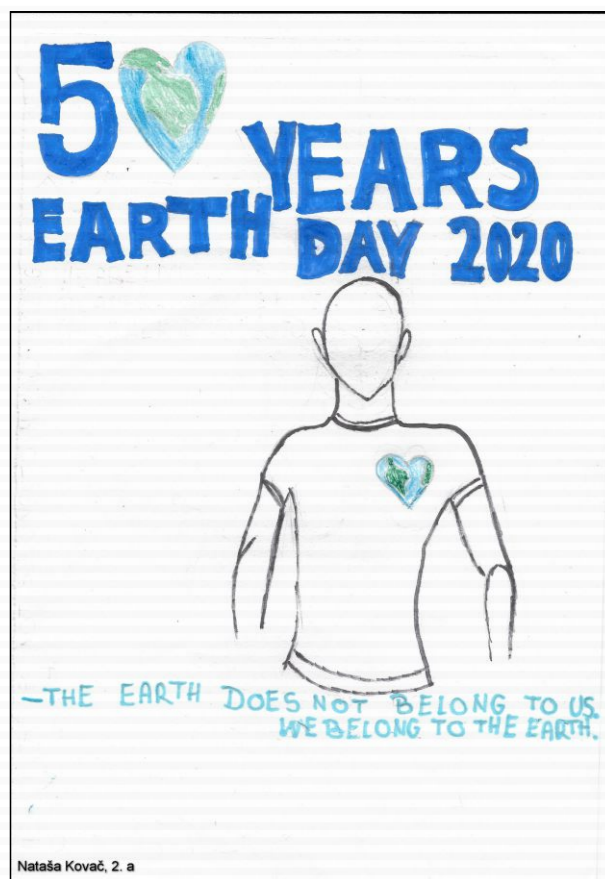

Elias Wirz, 4. d

Laura Lacković, 3. k

Nataša Kovač, 2. a

Lucija Bažika, 3. a

Melani Kocet, 2. k

Nataša Kovač, 2. a

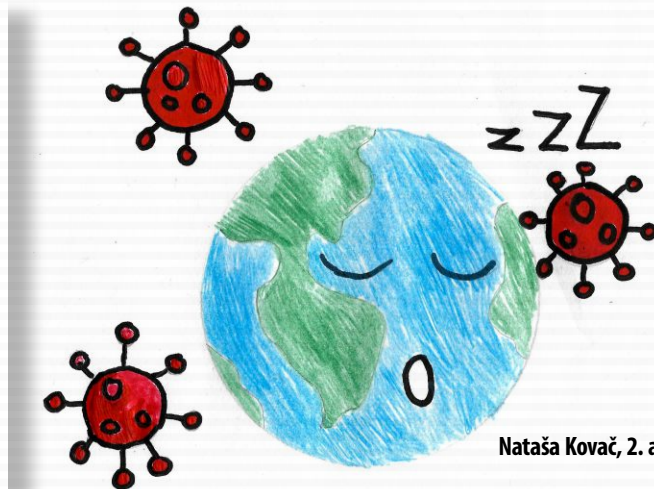

Sarah Abraham, 3. a

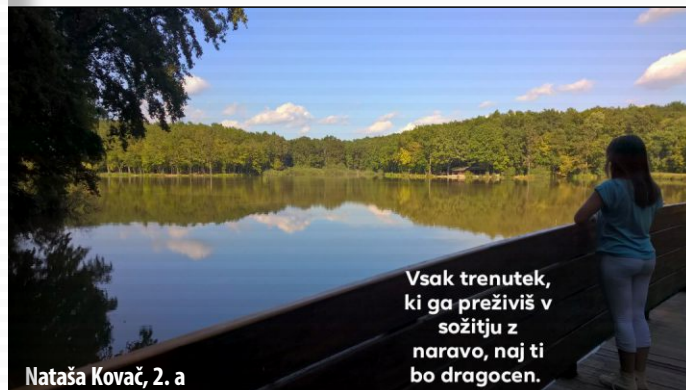
SVETOVNI DAN ZEMLJE MED PANDEMIJO KORONAVIRUSA

Svetovnoznani koronavirus naj bi izbruhnil na Kitajskem na živalski tržnici. Ali pa so ga izumili v laboratoriju? Kakor želite. Nikoli si nismo mislili, da se bo razširil po celem svetu. Ampak nekaj moja babica zelo rada ponavlja ... Vsaka stvar je za nekaj dobra. In za kaj je dober koronavirus? Z razglasitvijo karantene smo bili primorani ostati doma, ne smemo iz občine, ne smemo potovati, s prijatelji se lahko slišimo le preko socialnih omrežij, odprtih trgovin je malo, večina tovarn ne dela. A veste, kaj to pomeni? Ves svet je nenadoma obstal. In ta trenutek bi morali ovekovečiti, saj je neverjetno, kako se nenadoma vse ustavi. Zemlja je končno zadihala. Voda v kanalih je čista, ptice se slišijo v MESTU, v enem od indijskih mest po dolgih letih znova vidijo vrhove Himalaje ... Ne bom lagala, da mi je všeč, da je v naše življenje prišel nezaželen gost, a mi je hkrati všeč, ker smo Zemlji ponovno dali možnost, da zadihata. Mislim, da ni večjega darila za 50. svetovni dan Zemlje. S to risbo sem želela pokazati, kako svet in skupaj z njo Zemlja počivata od vsakdanjega stresa in prekomernih izpustov emisij v okolje, medtem ko se ves svet spopada s koronavirusom. Ni planeta B in bi bilo čudovito, če bi pazili na Zemljo še po koncu pandemije, vendar menim, da to ne bo tako, saj večino človeštva žene samo želja po večjem zaslužku..

Nataša Kovač, 2. a

Nataša Kovač, 2. a

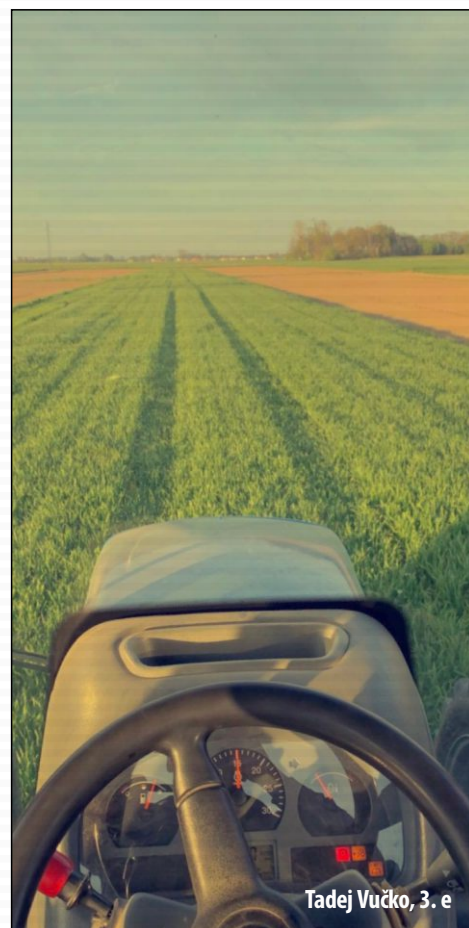
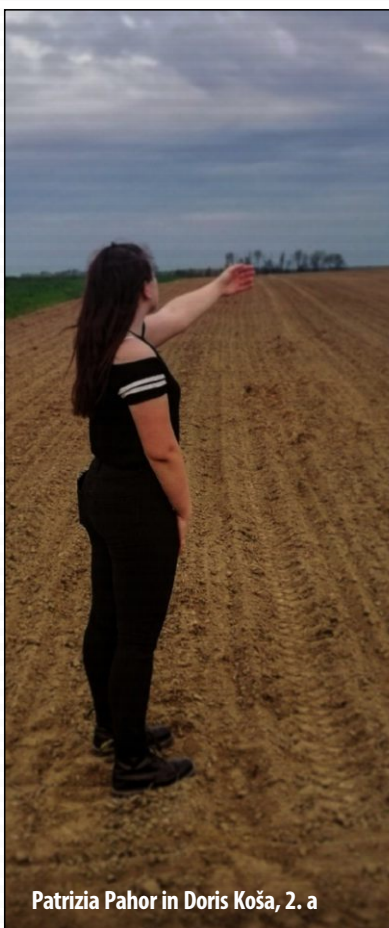
Nataša Kovač, 2. a

Vsak trenutek,
ki ga preživiš v
sožitju z
naravo, naj ti
bo dragocen.

Nika Hozjan, 2. k

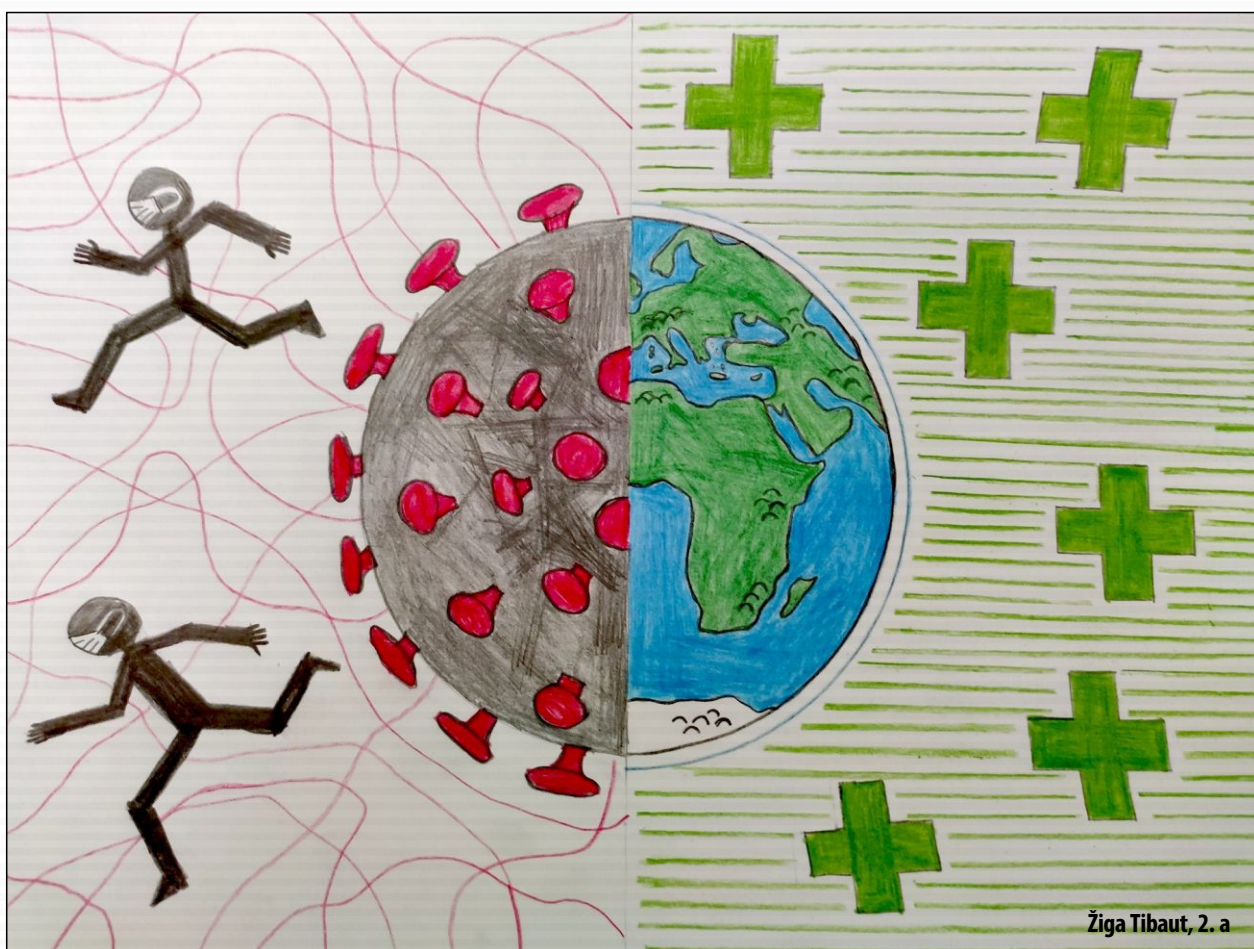
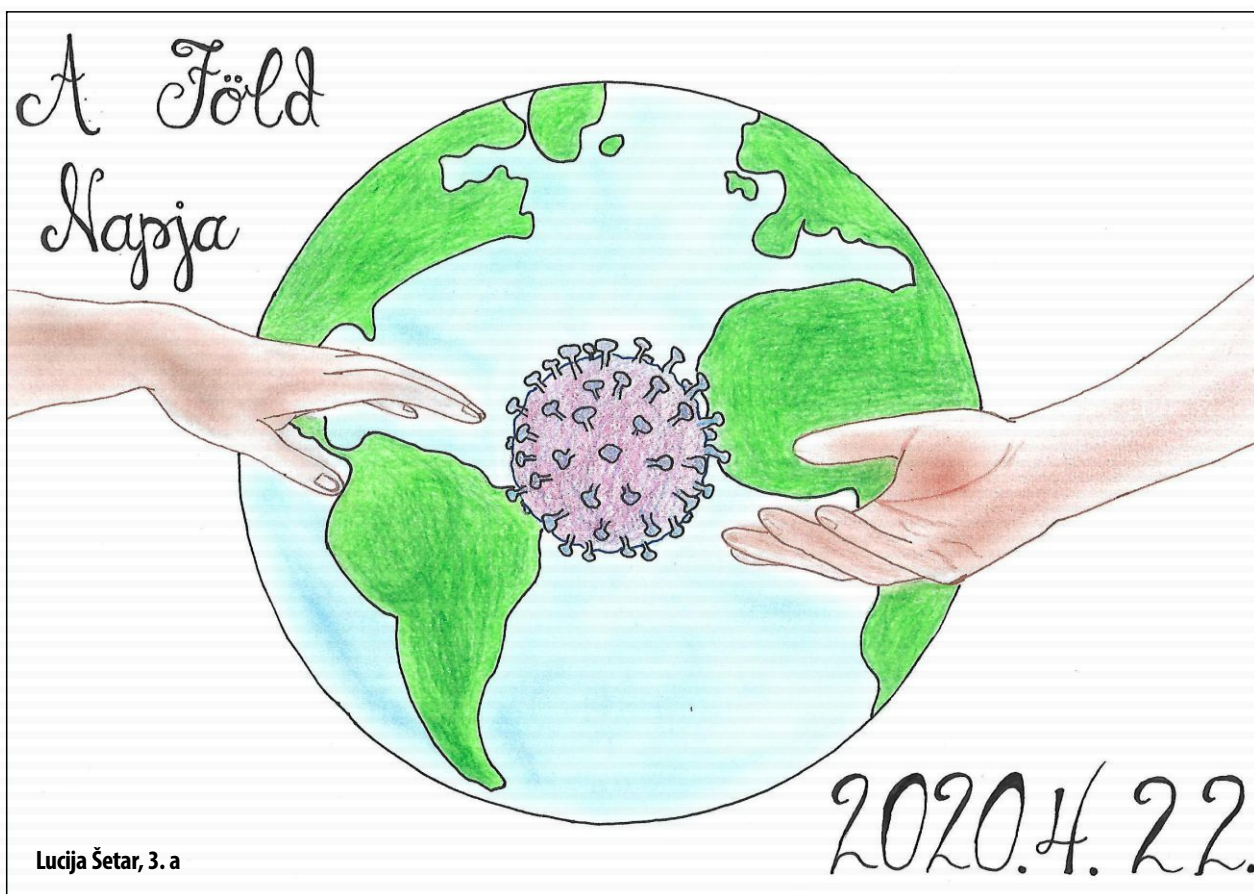
Ptice spet pojo,
sonce zunaj sije.
Kako je to lepo,
ko toplina ti srce greje,
umirjen vetrič piha,
gugalnica sama niha.

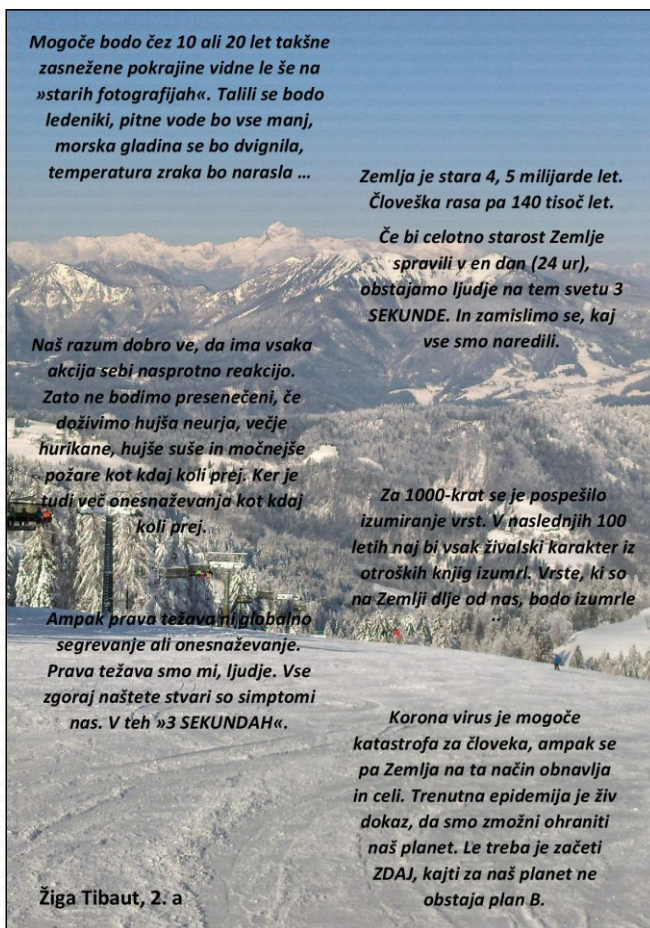
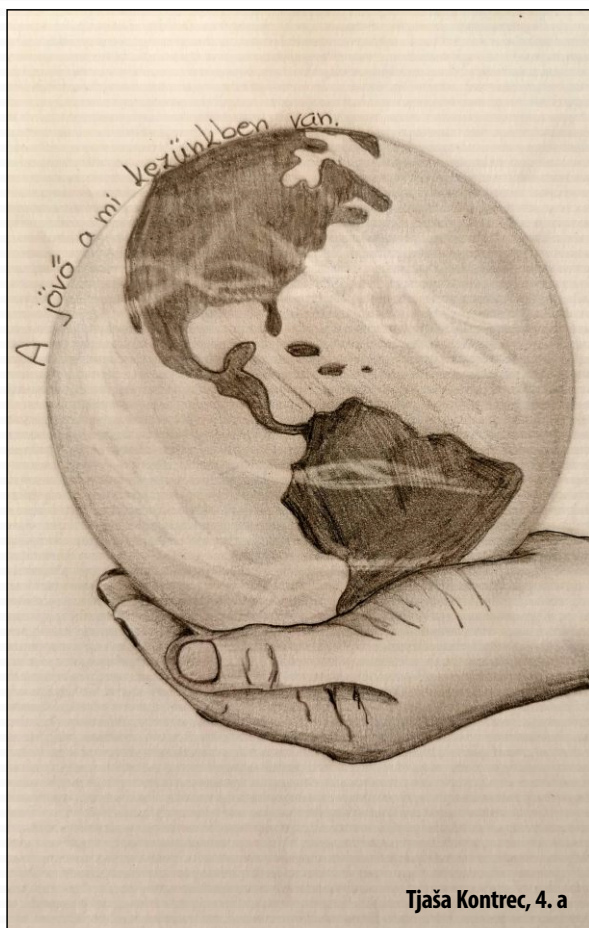
Notri jaz sedim,
čakam temo,
jaz od znotraj se dušim,
ker ven ne moremo,
ker zunaj nevarnost je,
ki v naša pljuča gre.

Kdaj bo tega konec?
Zunaj modro nebo.

Vrnimo se v naravo!
Ko to se bo končalo,
vsako telo naravo bo
občudovalo.

✍️ **Rahela Robić, 2. a**

Kiralj Patrik, 1.d
Te is tehetsz környezetért!
Válogasd külön a szemetet!

Ne fogyaszd az áramot, használd ki a nap erejét!

Horvat Zoran, 3.f
A Földünket nem az őseinktől örököltük,
hanem a gyerekeinktől kaptuk kölcsön!

Kék hollygón a lehető legjobb természeti
környezet. Élete az életünk, jövője a jövőnk.

Samantha Zadravec, 3.e

A FÖLD NAPJA

A Föld napját 1970-ben tartották meg először. Célja, hogy az emberek ráésszempjenek a Föld veszélyeztetettségére.

Ez a nap kiváló alkalmat adhat arra, hogy mi magunk is mérlegeljünk, kíméletesen bánunk-e a környezetünkkel, teszünk-e valamit védelme érdekében. A természet, és a környezet szépségét és hasznosságát csak az tudja megmutatni másoknak, aki maga is felfedezi a természet szépségét, aki maga is értő szemmel figyeli a madarat, de észreveszi alatta a fát, a fán a bogarakat, megéri a környezetvédelem fontosságát, s azt maga is feladatának tekinti.

Diákjaink is így látják!

Feher Urška, 3.e
Hasznosítsd újra a műanyagot!

Litrop Žan, 1.d
Őrizzük meg a tiszta környezetet, ne szemeteljünk!

A FÖLD NAPJÁN
legyen a ruhánkon zöld
szín és egy-egy szlogennel
hívjuk fel egymás figyelmét
a Föld fontosságára!

